

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΛΕ' | ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 49 — ΤΗΛ. 27.689 | 1 ΙΟΥΛΙΟΥ 1958 | ΑΡΙΘ. 13

ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΑΓΚΗ

Εύλογητός ὁ Θεός τῶν Πατέρων μας. Διότι ἐτέθη — ἐπὶ τέλους — «ὁ δάκτυλος ἐπὶ τὸν τύπον τῶν ἤλων». Καὶ ἐτέθη, ὅχι μὲ τὴν λεπταίσθητον διακριτικότητα θεράποντος ἰατροῦ, ἀποδυσπετοῦντος καὶ διστάζοντος νὰ ἐγγίση φλεγμαίνουσαν πληγὴν. Ἀλλὰ μὲ τὴν ἀποφασιστικότητα χειρουργοῦ, διαπιστώσαντος κίνδυνον γενικωτέρας ἐξελκώσεως καὶ γαγγραινῆς.

*

Καὶ δὲν εἶχομεν περὶ τούτου καμμίαν ἀμφιβολίαν. Διότι θὰ ἦτο, ὅχι ἀπλῶς ἀποκαρδιωτικόν, ἀλλ' αὐτόχροημα κίνδυνος θανάτου, ἐὰν ἡ πρόσφατος λαϊκὴ ἐτυμηγορία καὶ ἡ παρατηρηθεῖσα κατ' αὐτὴν ἐκτροπὴ τοῦ λαικοῦ συναίσθηματος ἔξω τῆς παραδεδεγμένης κοίτης του «εἶα καθεῦδειν» τοὺς ἀρμοδίους. Διότι περὶ ἀπαράδεκτου ἐκτροπῆς πρόκειται. Καὶ ἠθικὴ κρίσις ἐξεδηλώθη. Ἡ κρίσις ἐκείνη, τὴν ὁποίαν τόσον διατόρως ἐσάλπισεν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος, κατὰ τὸν ἐνθρονιστήριον λόγον του.

*

Πολλὰ — ἐπ' εὐκαιρίᾳ — ἐγράφησαν. Καὶ πολλὰ ἐλέχθησαν. Καὶ οὔτε τοὺς ὀλοφυρμούς τῶν ἀπαισιοδόξων συμεριζόμεθα. Οὔτε καὶ τοὺς ἀλαλαγμούς χαρᾶς ὄλων τῶν δυστυχῶν ἐκείνων, τῶν ὁποίων αἱ σκέψεις ἔχουν καταφυγὴν ὑπὸ τῆς παγερᾶς καὶ ἀντιθέου σοσιαλιστικῆς οὐτοπίας.

Ἡ πρόσφατος λαϊκὴ ἐτυμηγορία δὲν ἀποτελεῖ — πιστεῦομεν — μεταστοιχείωσιν κντταρικὴν τῆς ὀργανικῆς τοῦ Ἔθνους συνειδήσεως. Οὔτε καὶ μεταστάθμευσίν της πρὸς τὰς στέππας τοῦ Βορρᾶ. Καὶ πλανῶνται — ἀσφαλῶς — ὅσοι πιστεύουν, ὅτι ἡ ἀνηλεὲς εἰκονοκλασία παντὸς ἰδανικοῦ, ἡ ὁποία τό-

σον ἐξοργιστικῶς ἐπιτελεῖται τελευταίως ὑπὸ τοῦ Δυτικοῦ κόσμου, ἔσπειρε τόσην ἀπογοήτευσιν εἰς τὸν λαόν μας, ὥστε κατέστη οὗτος ὄριμος πρὸς θερισμὸν ὑπὸ τοῦ πνεύματος τῆς Ἀβύσσου, τὸ ὁποῖον ἐκπροσωπεῖ ὁ κομμουνισμός.

Οὔτε καὶ ἀποτελεῖ, νομίζομεν, ὁδοιπορίαν πρὸς τὴν πυρακτωμένην Σαχάραν τοῦ σοσιαλιστικοῦ ὀλοκληρωτισμοῦ. Καὶ τοῦτο, ὑπὸ τὸν δολερὸν ἀντικατοπτρισμὸν τῶν δάσεων τῆς εὐδαιμονίας, τὰς ὁποίας οὗτος — πλανῶν καὶ πλανώμενος — ἐμφανίζει. Θὰ ἦτο τοῦτο ὅχι ἀπλῶς παγὶς προσιδιάζουσα εἰς ἀφελεῖς καὶ μαροπίστους· ἀλλὰ καὶ ἐκδήλωσις ἐπικινδύνου ὑποτονίας τῆς Ἐθνικῆς Ψυχῆς. Διότι χθὲς ἀκόμα μᾶς ἀπεκάλυψε τὴν φρίκην του καὶ τὰ στύγια σκότη του. Δὲν ἐστέρνωσαν ἀκόμη τὰ δάκρυά μας. Καπνίζουσι ἀκόμη γύρω μας τὰ ἐρείπια, τὰ ὁποῖα ἐδημιούργησεν ἡ καταστροφικὴ του θεομηνία. Καὶ καθημερινῶς ἀκόμη τοποθετοῦμεν ὀλοὸν καὶ νέους Σταυρούς εἰς τάφους νεομαρτύρων τῆς λύσεως του.

Ἀλλ' οὔτε καὶ ὀλίσθημα ἀκούσιον ὑπῆρξε πρὸς τὸν βαραθρώδη του Καιάδα. Δὲν εἶναι δυνατόν, νομίζομεν, ν' ἀπέβησαν, ἐντὸς ἐλαχίστου χρόνου, τόσον ἀσταθεῖς καὶ τόσον τρομαλέοι οἱ πόδες τοῦ Γένους μας, πὸν χθὲς ἀκόμη οἱ ἔφηβοι του ἀνερριχήθησαν, μὲ σιδηροπαγῆ βήματα, ἐπάνω εἰς τὰς βουνοκορφὰς τῆς Πίνδου.

*

Τί ὑπῆρξεν λοιπόν; Καθ' ἡμᾶς, σῆμα κινδύνου. Καὶ ἔκχυσις πικρίας καὶ χολῆς, διὰ τὴν ἀνάλητον πρὸς αὐτὸν σκληρότητα, τόσον τῶν λεγομένων συμμάχων του· ὅσον καὶ ὄλων ὅσοι εὐρίσκονται εἰς τὰς κορυφὰς τῆς κοινω-

νικής μας ιεραρχίας. Κατὰ παρόμοιον τρόπον καὶ ὠρισμένα θαλασσόβια ὄντα ἐκχύνουν τὴν μελάνην των, διὰ ν' ἀποφύγουν διωκόμενα τὸν κίνδυνον...

*

Καὶ ποῖον τὸ φάρμακον; Ἡ ἀνασυγκρότησις τῆς ψυχῆς τοῦ Ἔθνους, ἀπαντῶμεν. Ἀνασυγκρότησις ὅμως, μὲ πρότυπα τὰ ὁποῖα πρέπει ν' ἀναζητηθοῦν ἐντὸς τῆς ἱστορικῆς μας πορείας. Διότι ὑπάρχουν ἐντὸς αὐτῆς συσσωρευμένα στοιχεῖα πολιτισμοῦ ἐκπαγλα καὶ θαμβωτικά.

Ἡ Δημοκρατία μας ἄς ἀνεύρη λειτουργικώτερον ρυθμὸν. Καὶ ἡ δημοσιονομικὴ μας πολιτικὴ, ἐμπνεομένη ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ, ἄς ἀναζητήσῃ ἐμπρεπούσας λύσεις καὶ πρότυπα εἰς τὸν Χρυσοῦν αἰῶνα τῆς Ἀθηναϊκῆς πολιτείας καὶ τὸν ἀθάνατον ἡγέτην της τὸν Περικλέα. Ὁ ὁποῖος, ὅπως διδάσκει ὁ Πλούταρχος, «πᾶσαν μὲν τέχνην ἤγειρε, πᾶσαν δὲ χεῖρα ἐκίνησε· καὶ τὴν πόλιν πᾶσαν κατέστησεν ἐξ ἑαυτῆς ἅμα κοσμουμένην καὶ τρεφομένην».

Ἄς ἀνασυντάξωμεν τὴν Παιδείαν μας οὕτως ὥστε ν' ἀποβῆ αὐτὴ, ὄχι ἀπλῶς «γνωστικὴ» ἀλλὰ διαπλαστικὴ χαρακτήρων καὶ μορφωτικὴ ἦθος, τὸ ὁποῖον νὰ μεταλαμπαδεύεται ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν.

Καὶ πρὸ παντός, ἄς ἐνισχύσωμεν τὴν Ἐκκλησίαν μας, ὡς θεοδόμητον ὄργανισμὸν ἐλευθερίας καὶ θείας χάριτος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου καὶ μόνον εἶναι δυνατόν νὰ καταργηθῆ ἡ τραγικότης τῆς ζωῆς· καὶ νὰ εὐτυχῆσῃ ἡ κοινωνία, ὡς σύνθεσις ἐλευθέρων ἀνθρώπων, κατευθυνόμενων καὶ ἐμπνεομένων ἀπὸ τὸ κήρυγμα τῆς καθολικῆς ἀγάπης, πὺν ἀποτελεῖ τὴν οὐσίαν τῆς διδασκαλίας τοῦ θείου μας Λυτρωτοῦ.

*

Ἀποτελεῖ ἀληθῶς θλιβερώτατον γεγονός, ὅτι δὲν κατενοήθη μέχρι σήμερον ἐπαρκῶς ὁ Ἔθνοποιος ρόλος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας. Καὶ χαρακτηριστικῶς ἀναφέρομεν, ὅτι ἡ Γενικὴ Διεύθυνσις Θρησκευμάτων εἶχεν ὑποβιβασθῆ, πρὸ τινος καιροῦ, εἰς ἀπλήν Διεύθυνσιν, ἡ ὁποία εἶχεν ἐπωμισθῆ τὴν εὐθύνην τῆς μελέτης καὶ τῆς παρακολουθήσεως ὑφίσταν ζήτημάτων. Σημειοῦμεν ἀκόμη προ-

χείρως τὴν ἔλλειψιν Διοικητικῆς ἐνότητος καὶ συντονισμοῦ τῶν προσπαθειῶν.

Ὅμως ἡ — μὲ τὴν κατὰ πάντα εὐτυχῆ πρωτοβουλίαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου — ἀποφασισθεῖσα προσεχῆς σύγκλησις τῆς Ἱεραρχίας· καὶ τὰ ὅσα εὐχνομα, θετικά, πλήρη συνέσεως καὶ εὐσεβῆ εἶπεν, ἐπὶ Συνόδου, ὁ νέος ἐπὶ τῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων Ὑπουργὸς κ. Βογιατζῆς, ἀπαντῶν πρὸς αὐτόν, ἐπικαλεσθέντα «τὴν στοργὴν καὶ τὴν κατανόησιν τῆς Πολιτείας διὰ τὰς ἐπιδιώξεις τῆς Ἐκκλησίας», γεννοῦν ἀνοιξιν πραγματικὴν ἐλπίδων· καὶ πληροῦσι τὴν ψυχὴν μας χαρᾶς.

«Ἡ Ἑλληνικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι ἀναπόσπαστον μέρος τοῦ λαοῦ μας», διεκήρυξεν εὐσεβῶς ὁ κ. Ὑπουργός. Εἶναι ἡ ψυχὴ τοῦ συμπληροῦμεν ἡμεῖς· διὰ τὴν ὁποίαν ὁ Κύριος διεκήρυξεν: «Μὴ φοβεῖσθε ἀπὸ τῶν ἀποκτεινόντων τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυναμένων ἀποκτείνειν».

Καὶ οὐδεὶς καλόπιστος εἶναι δυνατόν ν' ἀρηθῆ, ὅτι θαυμαστός εἶναι ὁ ἀδιάλειπτος μόχθος τῶν λειτουργῶν της, ὅπως ἀπομακρύνουν τοὺς εἰσπηδῶντας πάντοθεν εἰς τὴν μάνδραν της βαρεῖς λύκους. Προβατοσχήμους καὶ μῆ. Καὶ ὅτι ἀτυχῶς παμπληθῆς εἶναι ὁ σαρκός, ὁ ἔξωθεν εἰσρέων, καὶ διὰ τοῦ ὁποίου συσκοτίζεται, θολοῦται καὶ παραχαράττεται τὸ ὑψηλὸν πνεῦμα τῆς Ὁρθοδοξίας.

*

Ἡ Ἀνατολικὴ Ὁρθοδοξία ἀποτελεῖ σύνθεσιν τοῦ ἀθανάτου Ἑλληνικοῦ πνεύματος, τοῦ ὁποίου αἱ δημιουργίαι ἔγιναν φῶς δι' ὅλον τὸν κόσμον, καὶ τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ μοναδικὴ «ὁδὸς καὶ ἀλήθεια καὶ ζωὴ». Καὶ ὁ Χριστιανισμὸς, κηρυχθεὶς Ἑλληνιστὶ καὶ προσεταιρισθεὶς τὰ πλήρη ἐκπάγλον ἁρμονίας σχήματα τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, ἐνεφανίσθη ὡς Ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία. Καὶ ἔκτοτε ζῆ ἐντὸς τῆς συνειδήσεως τοῦ Ἔθνους, ὡς βαθεῖα καὶ δημιουργικὴ Παράδοσις, κατευθύνουσα τὴν ἱστορικὴν του πορείαν.

Ἀπὸ τὴν Παράδοσιν δὲ αὐτὴν τὸ Ἔθνος μας ἐνεπνεύσθη ὅλας τὰς ὑπερόχους του δη-

Η ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΠΤΥΧΙΩΝ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΠΟΦΟΙΤΟΥΣ ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΣΣΩΝ - ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΩΝ

Τῆ 22^α 'Ιουνίου (Κυριακῆ) ἐγένετο μετὰ πάσης λαμπρότητος ὁ ἑορτασμός τῆς 'Απονομῆς τῶν Πτυχίων εἰς τὰς πρώτας ἀποφοίτους τῆς 'Ανωτέρας Σχολῆς Διακονισσῶν - 'Εκκλησιαστικῶν Κοινωνικῶν Λειτουργῶν, ἥτις στεγάζεται ἐν μεγαλοπρεπεῖ κτιρίῳ παρὰ τὸ προσκύνημα τῆς 'Αγίας Βαρβάρας Δαφνίου. Εἰς τὴν τελετὴν ταύτην παρέστησαν ὁ Μακαριώτατος 'Αρχιεπίσκοπος 'Αθηνῶν καὶ πάσης 'Ελλάδος κ. Θεόκλητος, οἱ Σεβασμιώτατοι Συνοδικοὶ 'Αρχιερεῖς Σύρου, Τήνου, 'Ανδρου κ.λ.π. κ. Φιλάρετος, Τριφυλίας καὶ 'Ολυμπίας κ. Χρυσόστομος, Βερροίας κ. Καλλίνικος, Σισανίου καὶ Σιατίστης (καὶ νῦν Μυτιλήνης) κ. 'Ιάκωβος καὶ ὁ Θεοφιλέστατος 'Επίσκοπος Κερνίτσης κ. Χρυσόστομος. 'Ὡσαύτως παρέστησαν ὁ 'Επίσκοπος καὶ Συντονιστὴς τῆς Σχολῆς Διακονισσῶν 'Ομότιμος Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου 'Αθηνῶν κ. 'Αμίλιας 'Αλιβιζάτος, ὁ 'Ομότιμος Καθηγητὴς

τοῦ Πανεπιστημίου κ. Παναγιώτης Τρεμπέλας, ὁ παρὰ τῆ 'Ιερῶν Συνόδῳ Βασιλικὸς 'Επίτροπος Καθηγητὴς κ. 'Ιωάννης Καρμίρης, ὁ Κοσμητὼρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου 'Αθηνῶν κ. Γεράσιμος Κονιδάρης, ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς τῆς 'Αποστολικῆς Διακονίας Καθηγητὴς κ. 'Ανδρέας Φυτράκης, ἡ Διευθύντρια, ἡ 'Υποδιευθύντρια, οἱ Καθηγηταὶ καὶ αἱ Καθηγήτριαι τῆς Σχολῆς καὶ πλῆθος κλήρου καὶ λαοῦ.

Μετὰ τὴν ἐπὶ τῆ λήξει τῶν μαθημάτων τοῦ 'Α' ἔτους τῆς λειτουργίας τῆς Σχολῆς* ἀναπεμφθεῖσαν

* Τὰ μαθήματα ταῦτα ἐδιδάχθησαν ὡς κάτωθι: 1) Δεοντολογία τοῦ θεσμοῦ τῶν διακονισσῶν ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ κ. 'Αμίλιας 'Αλιβιζάτου. 2) 'Ιστορία τοῦ κοινωνικοῦ ἔργου τῆς 'Εκκλησίας καὶ τοῦ θεσμοῦ τῶν διακονισσῶν ὑπὸ τοῦ κ. Εὐαγγέλου Θεοδώρου. 3) 'Ερμηνεία Κ. Δ. ὑπὸ τοῦ πρωτοπρεσβ. 'Εμμανουὴλ Μυτιληναίου. 4) Κοινωνιολογία - Κοινωνικὴ Πρόνοια ἐπὶ περιπτώσεων ὑπὸ τῆς δ/δος Μουρού-

μουργίας καὶ ὄλους τοὺς ἐξόχους ἡρωϊσμούς του. 'Εντεῦθεν ἠντλησε τὴν ἐκουσίαν πειθαρχίαν του εἰς τὴν φωνὴν τοῦ καθήκοντος, καὶ ἐνισχύεται ἐκάστοτε, ὅπως βαστάζῃ τὸν Σταυρὸν τοῦ μαρτυρίου του. 'Εντεῦθεν πηγάζει ἡ λατρεία του πρὸς τὴν 'Ελευθερίαν ὡς δημιουργικῆς δυνάμεως καὶ ὡς βεβαιώσεως τοῦ ἀνθρώπου ὡς τῆς ὑπερτάτης ἀξίας τοῦ κόσμου. 'Εντεῦθεν ἀρύεται τὴν Δημοκρατικὴν του πίστιν καὶ τὰς παντοειδῶς ὑπερκάλλους συλλήψεις καὶ ἐκτελέσεις τῆς Τέχνης. 'Εντεῦθεν καὶ τὴν ἀγαθότητά του. Καὶ τὴν μελιχλιότητά του. Καὶ τὴν φιλαλληλίαν του. 'Εντεῦθεν καὶ τοὺς βαθυτέρους παλμούς του καὶ τὰ εὐγενέστερα ιδεώδη του.

Διὰ τοῦτο, τὸ 'Ελληνικὸν "Ἔθνος ταυτίζεται ἀπολύτως πρὸς τὴν τρισαγίαν του αὐτὴν 'Ορθόδοξον Παράδοσιν. Καὶ πᾶσα ἀπ' αὐτῆς παρέκκλισις, σημαίνει — διὰ πάντα ἔχεφρονούντα — διαστροφὴν τῆς ψυχῆς του. 'Αλλοίωσιν τῆς φυσιογνωμίας του. Καὶ κολόβωσιν τῶν πτερυγῶν του.

'Επέστη δὲ νομίζομεν ὁ καιρὸς, νὰ ἐνθυμηθῶμεν τὴν παραίνεσιν τοῦ Κυρίου πρὸς τὴν περὶ πολλὰ τυρβάζουσαν Μάρθαν, ὅτι «ἐνός ἐστι χρεία». Καὶ ἡ μερίμνά μας νὰ μὴ ἀποβαίῃ ὑπερτονική, διὰ τὴν ἐξύψωσιν μόνον

τῆς οικονομικῆς ζωῆς. 'Αλλὰ παραλλήλως καὶ διὰ τὴν ἀνασυγκρότησιν τῆς ψυχῆς τοῦ "Ἔθνους, υἰοθετούσης τῆς Πολιτείας τὰς ἀποφεις τῆς 'Εκκλησίας μας. Καὶ διὰ τὴν διατήρησιν καὶ τὴν κρυσταλλίνην καθαρότητα τοῦ πνεύματος τοῦ 'Ορθοδόξου Πολιτισμοῦ μας.

*

'Ο Πλάτων λέγει εἰς τὴν Πολιτείαν του, ὅτι ὅταν μία πόλις «τύχῃ κακῶν οἰνοχῶν προστατούντων», τότε ἡ «ἀκροτάτη ἐλευθερία», τὴν ὁποίαν αὐτοὶ εἰσηγοῦνται, μετατρέπεται συνήθως «εἰς ἀγριωτάτην δουλείαν».

Καὶ ἀπὸ τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ "Ἔθνους ἡμῶν, εἶναι ἀναμφίβολον, ὅτι πολὺν ἐποτίσθημεν τὸν ἄκρατον τῆς ξενομανίας. Καὶ πιστεύομεν, ὅτι ἀνάγκη 'Ἐθνικὴ ἐπιβάλλει νὰ τὸν συγκεράσωμεν, μὲ τὸ ἀγιώτατον νάμα τῶν τιμίων 'Ἐθνικῶν καὶ Θερησκευτικῶν μας Παραδόσεων.

'Η ὑψηλοτέρα ἐκδήλωσις τῆς δημιουργικῆς ἀλκῆς καὶ τῆς θαμβωτικῆς ἀκτινοβολίας τοῦ 'Ελληνικοῦ πνεύματος ὑπῆρξε — πιστεύομεν — ἡ ὑπερήφανος διακήρυξις τοῦ πρώτου πολίτου τῶν 'Αθηνῶν εἰς τὸν περίφημον ἐπιτάφιόν του: «Χρῶμεθα — εἶπεν — Πολιτεία οὐ ζηλούση τοὺς τῶν πέλας νόμους· παράδειγμα δὲ μᾶλλον αὐτοὶ ὄντες τισὶν ἢ ἑτέροις μιμούμενοι».

ΘΕΟΔ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

δέησιν ἐπηκολούθησε προσφώνησις τοῦ Καθηγητοῦ κ. Ἀμίλκα Ἀλιβιζάτου, ἔχουσα ὡς ἐξῆς :

«Μακαριώτατε,

Παρεκλήθην νὰ εἶπω ὀλίγας λέξεις κατὰ τὴν πρώτην ἐξέτασιν τῶν τροφίμων τῆς τῶ πρώτον λειτουργοῦσης Σχολῆς Διακονισσῶν-Κοινωνικῶν λειτουργῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, διὰ τὴν μικρὰν ἴσως συμβολὴν, τὴν ὁποίαν προσέφερα καὶ ἐγὼ εἰς τὴν δημιουργίαν τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔργου, καὶ τὸ πρᾶττω εὐχαρίστως.

Ἡ πρωτοβουλία τῆς ἰδρύσεως ἀνήκει εἰς τὸν ἀειμνηστον Ἀρχιεπίσκοπον Σπυρίδωνα, ὅστις υἰοθέτησε πλήρως τὴν ὥραϊαν ἰδέαν, τὴν ὑποβληθεῖσαν αὐτῷ παρὰ τοῦ ἀγαπητοῦ καὶ διακεκριμένου Συναδέλφου κ. Βέλλα, τότε Γ. Διευθυντοῦ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, καὶ ἐμοῦ, γενιομένην ἀποδεκτήν, μὲ μεγάλον ἐνθουσιασμόν, καὶ ἐν πλήρει κατανοήσει τοῦ μεγάλου ἔργου τῆς ἰδρύσεως καὶ ὁργανώσεως τῆς Σχολῆς καὶ τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ μεγαλοπρεποῦς αὐτοῦ κτιρίου, τοῦ ὁποίου ἔθεσε τὸν θεμέλιον λίθον παρουσίᾳ τῶν Βασιλέων μας.

Ἡ ἀνέγερσις τοῦ κτιρίου ἦτο εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς προβληματικὴ ἐν τούτοις ὁ ζῆλος τοῦ τότε κ. Γενικοῦ Διευθυντοῦ διὰ τὴν πραγματοποίησιν τοῦ μεγάλου σκοποῦ ἐξέυρε τὰ ἀπαιτούμενα χρήματα πρὸς ἑναρξιν τῆς μεγάλης οἰκοδομῆς. Εἶμαι δ' ἐδυνάστης, ὅτι εἰς τὴν προσπάθειάν του αὐτὴν τὸν συνέτρεξα δι' ἐξωθεν ἐκ μέρους τῶν ξένων Ἐκκλησιῶν ἐξευρέσεως τῶν ἀπαιτούμενων χρημάτων, πρὸς ἀνέγερσιν τοῦ κτιρίου. Τὸ κρατοῦν σήμερον παγκόσμιον χριστιανικὸν οἰκουμηνικὸν πνεῦμα παρεκίνησε τὰς ξένας Ἐκκλησίας καὶ ἐκ τῶν πρώτων τὴν Ἐπισκοπιανὴν τῆς Ἀμερικῆς νὰ συνδράμουν πλουσιοπαρόχως εἰς τὴν ἀνέγερσιν τοῦ κτιρίου, ἐν τῷ ὁποίῳ θὰ ἐμορφοῦντο ἐργάτιδες τῆς πραγματικῆς ἐφαρμογῆς τῶν λόγων τοῦ Κυρίου.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐπευλόγησε οικονομικῶς καὶ τὸ ἔργον τοῦτο διὰ τὸν οἶκον τῶν διακονισσῶν του! Ὁ ἐνθουσιασμός τῶνσχόντων τὴν πρωτοβουλίαν διὰ τὸ ἔργον προήρχετο ἐκ τῆς σκέψεως καὶ ἐπιθυμίας νὰ ἴδουν πραγματοποιουμένην τὴν ἐν τῷ τομῆι τούτῳ τῆς κοινωνικῆς προνοίας ἀποκατάστασιν τῆς Ἐκκλησίας μας διὰ θεσμοῦ, ὁ ὁποῖος θεωρούμενος παρὰ τῶν ἀδαστέρων δάνειος ἐκ τῶν προτεσταντικῶν ἐκκλησιῶν, αἱ ὁποῖαι καὶ πράγματι τὸν ἐτελειοποίησαν, εἶναι πρῶτότυπος τῆς ἀρχαίας δράσεως τῆς Ἐκκλησίας μας, παρ' ἧς τὸν ἐδανείσθησαν αἱ νεώτεραι Ἐκκλησίαι τῆς Δύσεως.

Καὶ μόνον τὸ ὄνομα Ὀλυμπιάς τοῦ Χρυσοστόμου ἀρκεῖ διὰ νὰ βεβαιώσῃ τὰ λεγόμενα.

Διὰ τοῦ θεσμοῦ τούτου, καλῶς ἐφαρμοζόμενον, θὰ

παύσῃ ἡ Ἐκκλησία μας περιοριζομένη, ὡς μέχρι πρό τινος, εἰς τὸ τελετουργικόν της, ἀληθῶς θεῖον ἔργον της, καὶ θὰ καταστή ἴδρυμα κοινωνικῆς δράσεως καὶ ἐνεργείας ὡς ἦτο εἰς παλαιότεραν ἐποχὴν.

Ἀντίξοι ἐξωτερικαὶ περιστάσεις ἠνάγκασαν τὴν Ἐκκλησίαν μας νὰ ἀπέχη τῆς γραμμῆς τῆς μεγάλης της δράσεως, ἡ ὁποία ἐβασίλειτο ἐπὶ τοῦ λόγον τοῦ Κυρίου, ὅτι ὁ ποιμὴν, δηλ. ἡ Ἐκκλησία ὀφείλει νὰ γνωρίζῃ τὸ ποιμνίον της κατ' ὄνομα καὶ νὰ καθιστᾷ ἀντικείμενον μερίμνης της τὴν ζωὴν αὐτοῦ κατὰ τὸ τοῦ Παύλου « Τίς ἀσθενεῖ καὶ οὐκ ἀσθενῶ; τίς σκανδαλίζεται καὶ οὐκ ἐγὼ πυροῦμαι; » (Β' Κορ. ια' 29). Ἡ ἐνορία, εἰς τὴν ὁποίαν ἀναπτύσσεται ἡ θρησκευτικὴ ζωὴ τοῦ ποιμνίου τῆς Ἐκκλησίας, ἐνεκα τῶν ἐξωτερικῶν ἐκείνων περιστάσεων καὶ τῆς πνευματικῆς κατωτερότητος τοῦ κλήρου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκεῖναι τὸν κατεδίκασαν, δὲν ἐνδιεφέρετο διὰ τὴν ζωὴν τῶν πιστῶν, περιοριζομένη εἰς τὸ ἁγιαστικὸν μόνον ἔργον.

Ἔτσι ἐδόθη περιθώριον μέγα εἰς τὸ ἐν τῷ μεταξὺ ἰδρῶθ' ἐν Ὑπουργεῖον Κοινωνικῆς Προνοίας, τὸ ὁποῖον ἤρχισε σπουδαίως ἐνδιαφερόμενον διὰ τὸ ἔργον, ἀλλὰ μὲ ἀποκλειστικὸν σκοπὸν τὴν δυνατὴν ὕλικὴν ὄλως δὲ περιορισμένην περιθάλψιν τῶν ἐμπεριστάτων. Τί δὲ διὰ τὴν ἠθικὴν; Οὐδέμια ἄλλη, ἢ ἡ ἀνθρωπιστικὴ μερικῶν ἀρίστων ὑπαλλήλων τοῦ ὕπουργείου καὶ μερικῶν φιλανθρωπῶν.

Τὰ διάφορα προβλήματα, τὰ ὁποῖα περικλείονται εἰς τοὺς τέσσαρας τοίχους τῆς οἰκογενείας καὶ τὰ ὁποῖα ὅλα ὁμοῦ ἀποτελοῦν τὴν κοινῶς λεγομένην κοινωνικὴν κακοδαιμονίαν, ἐθεωροῦντο ξένα πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ πολὺ πολὺ ἐνδιαφέρετο πνευματικῶς περὶ αὐτῶν ἢ ἱερὰ ἐξομολόγησις. Ἡ ἀσθένεια ὅμως, ἢ πτωχεία, ἢ ἔλλειψις ἐργασίας, αἱ ἠθικαὶ ἀνωμαλῖαι, αἱ παράνομοι συμβιώσεις, ἢ ἐγκληματικότης, ὁ ἀλκοολισμός καὶ ὁ λοιπὸς ἀτελεῦττος κατάλογος τῶν κακῶν τῆς οἰκογενείας καὶ μάλιστα τῶν μεγάλων πόλεων ἦσαν πράγματα μὴ ἐνδιαφέροντα συστηματικῶς καὶ μεθοδικῶς τὴν Ἐκκλησίαν.

Ὅταν δὲ εἰς νεωτέραν ἐποχὴν ἤρχισε νὰ ἀποκαθίσταται ὁ ἐφημέριος εἰς τὴν νέαν ἢ μᾶλλον τὴν παλαιὰν συνειδησιν τῆς ἐν τῇ κοινῶνι ἀποστολῆς του, τότε ἐγενήθη τὸ ζήτημα κατὰ πόσον οὗτος ὄχι μόνον ποιοτικῶς ἀλλὰ καὶ ποσοτικῶς δύνатаι νὰ ἀνταποκριθῇ πρὸς τὸ εὐρύτατον τοῦτο κοινωνικὸν ἔργον, ἐφ' ὅσον βαρύνεται μὲ τὸ πλοῦσιον τελετουργικὸν καὶ ἁγιαστικὸν ἔργον του καὶ μὲ τὰ λοιπὰ ἐνοριακά του καθήκοντα. Ἐδῶ ἔρχεται ὁ ρόλος τῶν Διακονισσῶν-Κοινωνικῶν λειτουργῶν τῆς Ἐκκλησίας, αἱ ὁποῖαι προσκεκολλημένα εἰς τὴν ἐνορίαν θὰ εἶναι τὸ δεξιὸν χεῖρ τῶν ἐφημερίων, διότι αὐταὶ θὰ προσκομίζουσιν εἰς αὐτὸν τὰς περὶ τῶν ἐπὶ μέρος οἰκογενειῶν, τὰς ὁποίας θὰ ἐπισκεπτόνται ἐξ ὀνόματος των, πληροφροίας των περὶ τῶν ἀλύτων προβλημάτων των καὶ δι' αὐτῶν ὁ ἱερός αὐτὸς κοινωνικός λειτουργός θὰ ἐπιτελῇ τὴν ὑψίστην κοινωνικὴν λειτουργίαν, ἥτις θὰ ἀναγράφεται εἰς τὸ ἐνεργητικὸν τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτὸ τὸ τεράστιον κοινωνικὸν ἔργον καὶ ἐξ ἐπόψεως ἀκόμη ποσοτικῆς ἀντικρῶζει τὸ ἴδρυμα τῆς Σχολῆς τῶν Διακονισσῶν καὶ

κα. 5) Ἰδρυματικὴ Πρόνοια - Ἱστορία Κοινωνικῆς Προνοίας ὑπὸ τοῦ κ. Βούτση. 6) Ἐγκληματολογία ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ κ. Ἰω. Παπαζαχαρίου. 7) Σωφρονιστικὴ ὑπὸ τοῦ κ. Βεργιπούλου. 8) Στοιχεῖα δικαίου καὶ Ἀγωγή τοῦ Πολίτου ὑπὸ τῆς κ. Θανοπούλου. 9) Ψυχολογία ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ κ. Σπετσιέρη. 10) Οἰκιακὴ Οἰκονομία ὑπὸ τῆς δ/δος Σδρίν. 11) Πρώται Βοήθειαι ὑπὸ τῆς δ/δος Παρφοροπούλου. 12) Ὁργάνωσις ἐνορίας ὑπὸ τοῦ Πρωτοπρεσβ. κ. Ἀγγέλου Νησιώτη.

εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ Θεός, διότι εἶναι τοιοῦτο, θὰ τὸ ἐδλογήσῃ καὶ ἀπὸ τὸ οἶκημα τοῦτο θὰ ἐκπορευθῆ σπουδαία ἐκκλησιαστικὴ ζωὴ μέσα εἰς τὴν κοινωσίαν.

"Ἦθελον νὰ ὑπάρχῃ καιρὸς διὰ νὰ ἀκούσετε μίαν ἢ δύο ἐκθέσεις τῶν πτυχιούχων Διακονισσῶν, διὰ νὰ ἀντιληφθῆτε μὲ πόσῃν χριστιανικὴν διάθεσιν, ἀλλὰ καὶ μὲ ποῖον χριστιανικὸν ἐλεύθερον πνεῦμα κατενόησαν ἤδη αἱ πρῶται Διακόνισσαι τὸ κοινωνικὸν ἐκκλησιαστικὸν ἔργον των.

"Ἡ σημερινὴ ἐμφάνισις τῆς Σχολῆς των τὴν παρουσιάζει εἰς τὰ πρῶτά της βήματα ὅλως φυσικῶς ἀσθενῆ. Καὶ αὐτὴ δὲ ἡ μόρφωσις τῶν Διακονισσῶν εἶναι ἐλλιπής, παρὰ ταῦτα, ἐπὶ τῶν τεθεισῶν καλῶν βάσεων, μὲ τὴν ἀπὸ τοῦ ἐπομένου ἔτους διοργανώσιν τῆς φοιτήσεως καὶ λειτουργίας τῆς σχολῆς ἐπὶ τὸ συστηματικώτερον εἰς διετὴν κύκλον, (ἐνὸς ἔτους θεωρητικῆς καὶ ἐνὸς ἔτους πρακτικῆς ἐκπαιδεύσεως) ἡ Σχολὴ θὰ παραδίδῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἀξίας τοῦ ὀνόματός των Διακόνισσας καὶ κοινωνικὰς λειτουργούς.

Εἶπον ἐν ἀρχῇ ὅτι ἡ πρωτοβουλία τῆς ἰδρύσεως τῆς Σχολῆς ὀφείλεται εἰς τὸν ἀείμνηστον Ἀρχιεπίσκοπον Σπυρίδωνα. Ἡ πραγματοποιήσις ὁμῶς τῆς λειτουργίας της ἀνήκει εἰς τὸν νῦν Προκαθήμενον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Μακαρ. Ἀρχιεπίσκοπον κ. Θεόκλητον.

Παρηκολούθησα ψυχολογικῶς τὰ γεννηθέντα συναισθήματα εἰς τὸν Μακαριώτατον, ὅταν τὸν ἐξενάγησα τὸ πρῶτον εἰς τὸ ἀπὸ διετίας καὶ πλέον κατὰ πάντα ἔτοιμον κτίριον τοῦτο (ἐνοῶ τὸς δύο ὀρόφους) μέχρι καὶ τῆς τελευταίας λεπτομερείας τῆς οἰκοσκευῆς διὰ τὴν λειτουργίαν του καὶ τὸ ὅπδιον, κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος, ἔμενε κλειστὸν καὶ ἀχρησιμοποίητον. Καὶ ὀλόκληρος ὁ ἔπαινος τῷ ἀνήκει, διότι ἀμέσως, ἅμα τῇ λήξει τῆς ἐπισκέψεως, ἀντιληφθεὶς περὶ τίνος ἐπρόκειτο, διέταξε τὴν ἄμεσον ἑναρξιν τῆς λειτουργίας του, **ἦτις καὶ ἐπηκολούθησε μετ' ὀλίγας ἑβδομάδας.**

Δὲν γνωρίζω, ἀν καθ' ἦν στιγμὴν εἶδιδε τὴν διαταγὴν αὐτὴν ὁ Μακαριώτατος, ἐφαντάζετο εἰς τὸ σύνολον ποίας τεραστίας σπουδαιότητος βῆμα προόδου ἐγίνετο διὰ τὴν Ἐκκλησίαν. Δύναμαι ὁμῶς νὰ τὸν βεβαιώσω, ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ πρώτη δειλὴ καὶ δοκιμαστικὴ ἑναρξις λειτουργίας τῆς Σχολῆς αὐτῆς ἀποτελεῖ ἀπαρχὴν τοῦ πρὸ τῆς Ἐκκλησίας ἀνοιγομένου τεραστίου κοινωνικοῦ αὐτῆς ἔργου, διὰ τοῦ ὁποίου θὰ ἀποκατασταθῆ αὐτὴ εἰς τὸν ἐν τῷ κοινωνίᾳ θρόνον της, ὡς πρῶτης τάξεως κοινωνικὸς παράγων.

"Ὅταν ἡ Σχολὴ θὰ ἔχη, μετὰ τὸ πρῶτον τοῦτο ἔτος, πολλῶν δεκαετηρίδων ἱστορίαν δράσεως καὶ ἐνεργείας ὀπίσω της, τότε εἶμαι βέβαιος ὅτι αἱ γενεαὶ ἐκεῖναι θὰ μακαρίζουν ἀληθῶς τὸ πνεῦμα τοῦ Μακαριωτάτου, τοῦ σχόντος τὴν πρωτοβουλίαν τῆς ἑναρξεως τοῦ ἐδλογημένου αὐτοῦ μεγάλου ἐκκλησιαστικοῦ ἔργου.

Αἱ πρῶται Διακόνισσαι, τῶν ὁποίων ἡ πρώτη στοιχειώδης μόρφωσις ἀποτελεῖ ἑναρξιν πραγματοποιήσεως ἐνὸς τῶν ἐδγενεστέρων ὀνείρων ποῦ μεταξὺ τῶν ἄλλων ἔπλασε καὶ ὁ ὀμιλῶν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ μεγαλεῖον της, πρέπει νὰ εἶναι βέβαιαι, ὅτι μὲ τὰ πρῶτα, ἀσθενῆ καὶ διστακτικὰ ἴσως βήματά των, διὰ τῶν ὁποίων

θὰ ἀνοίξουν αὐταὶ τὸν δρόμον πρὸς τὴν ἐδγενεστέραν ἐκκλησιαστικὴν δράσιν καὶ ἐνεργεῖαν, ἐὰν τηρήσουν τὰ ὅσα ἐδιδάχθησαν καὶ πρὸ παντὸς τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸ ἔργον των, θὰ γίνουν καθ' ἀνάγκην αἱ πρωτοπόροι τοῦ μεγάλου μελλοντικοῦ στρατοῦ σωτηρίας τῶν ἐδλογημένων γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὴν Πρίσκιλλαν τοῦ Παύλου καὶ τὴν Ὀλυμπιάδα τοῦ Χρυσοστόμου καὶ εἰ τινα ἄλλην μεγάλην τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ Διακόνισσαν θὰ ἐργάζονται διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς.

Εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἡ Ἐκκλησία θὰ ἐξασφαλίσῃ ἀπὸ πάσης πλευρᾶς τὸ ἔργον των καὶ διὰ τῆς ἐξασφαλίσεως αὐτῆς θὰ ἐπιτύχῃ ἤδη ἀπὸ τοῦ προσεχούς ἔτους τὴν πύκνωσιν τῶν κοινωνικῶν ἐργασιῶν τῆς Ἐκκλησίας εἰς δόξαν Χριστοῦ.

Τὸ ἔργον, ἐν τῇ ἐδρυτέρα μάλιστα συλλήψει του, τῆς ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ ἀναπτύξεως τοῦ βασικοῦ πνευματικοῦ ἐκπαιδευτικοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας, ἐναντι τῆς σημερινῆς του συμπτώξεως, ὡς ἰδρύματος τῶν Διακονισσῶν καὶ τῆς ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς Ἐκκλησίας στεγάσεως τῶν σπουδαζουσῶν Ἑλληνίδων, ἐπὶ προστάσια αὐτῶν ἀπὸ τῶν κακῶν τῆς μεγάλης πόλεως καὶ τῶν ξένων ἀντιχριστιανικῶν προπαγανδῶν, παραδίδεται εἰς τὰς ἐδλογίας σας, Μακαριώτατε, καὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ εὐχομαι νὰ κατοχυρωθῆ διὰ τῆς ἐδλογίας Ἐκεῖνου, τὸν ὁποῖον πρόκειται νὰ ἐξυπηρετήσῃ, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Σὰς ἐδχαριστῶν.

Ἐν συνεχείᾳ, λαβοῦσα τὸν λόγον ἡ Διευθύντρια τῆς Σχολῆς Διακονισσῶν δς Σοφία Μουρούκα, εἶπε τὰ ἑξῆς :

«Μακαριώτατε,
Σεβασμιώτατοι,
Πανοσιολογιώτατοι,
Αἰδεσιμώτατοι,
Σεβαστοὶ μοι Καθηγηταί,
Κυρία καὶ Κύριοι,

Ἐν τῇ ἀντροπῇ τῆς Ἰησοῦς διὰ τῆς διδασκαλίας Του ἀνῆρσε τὴν γυναῖκα, ἐκήρυξε τὴν μετὰ τοῦ ἀνδρός ἰσοτιμίαν αὐτῆς καὶ κατέστησεν ἐν αὐτῇ συνειδητὴν τὴν ὕψηλὴν ἐν τῷ κόσμῳ ἀποστολήν της. Μεταξὺ τοῦ ἀκολουθοῦντος τὸν Ἰησοῦν, ἐπὶ σκοπῷ σπουδῆς καὶ διακονίας, πλήθους, συγκαταριθμοῦνται καὶ γυναῖκες. Οὕτω ἐν τῷ 10ῳ κεφ. τοῦ Ἐδγαγγ. Λουκᾶ στιχ. 38 καὶ ἑξῆς ἀναγιγνώσκωμεν «ἐγένετο δὲ ἐν τῷ πορεύεσθαι αὐτοὺς καὶ αὐτὸς εἰσῆλθεν εἰς κώμην τινὰ γυνὴ δὲ τις ὄνομα Μάρθα ὑπεδέξατο αὐτὸν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς καὶ τῆδε ἦν ἀδελφὴ καλουμένη Μαρία, ἡ καὶ παρακαθίσασα παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ ἤκουε τὸν λόγον αὐτοῦ, ἡ δὲ Μάρθα περιεσπᾶτο περὶ πολλὴν διακονίαν ἐπιστάσα δὲ εἶπε· Κύριε, οὐ μέλει σοι, ὅτι ἡ ἀδελφὴ μου μόνην με κατέλιπε διακονεῖν; εἶπε δὲ οὗν αὐτῇ Ἰησοῦς· Μάρθα Μάρθα, μεριμνᾷς καὶ τρυβάζῃ περὶ πολλά· ἐνὸς δὲ ἐστὶ χρεῖα. Μαρία δὲ τὴν ἀγαθὴν μερίδα ἐξέλεξατο, ἣτις οὐκ ἀφαιρεθήσεται ἀπ' αὐτῆς».

Ἐν κεφ. 8ῳ στιχ. 1 καὶ ἑξῆς τοῦ αὐτοῦ Ἐδγαγγ.

αναγράφεται «και ἐγένετο ἐν τῷ καθεξῆς και αὐτὸς δίδουε κατά πόλιν και κόμην κηρύσσων και εὐαγγελιζόμενος τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, και οἱ δώδεκα σὺν αὐτῷ, και γυναῖκες τινες, αἱ ἦσαν τεθεραπευμένοι ἀπὸ νόσων και μαστίγων και πνευμάτων πονηρῶν και ἀσθενειῶν Μαρία ἡ καλουμένη Μαγδαληνή, ἀφ' ἧς δαιμόνια ἐπτὰ ἐξεληλύθει, και Ἰωάννα γυνὴ Χουζᾶ ἐπιτρόπου Ἡρώδου, και Σουσάνα και ἕτεραι πολλαὶ αἰτινες διηκόνουν αὐτῷ ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων αὐταῖς».

Τὸ πλῆθος τῶν γυναικῶν, τὸ ὁποῖον ἠκολούθησε τὸν Ἰησοῦν, φανερὸν καθίστησιν, ὅτι ὁ Θεάνθρωπος δὲν ὑπετίμησε τὴν δυνατότητα τῆς γυναικὸς ἐπὶ τῆς ἀποδοχῆς τῶν καιῶν κηρυγμάτων και τῆς διαδόσεως τῆς κοσμοσωτηρίου Χριστιανικῆς διδασκαλίας.

Τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ πάσχει ὁ Ἰησοῦς τὸ σωτήριο πάθος, ὁ εὐαγγελιστὴς Μάρκος μᾶς πληροφορεῖ ὅτι «ἦσαν δὲ και γυναῖκες ἀπὸ μακροθεν θεωροῦσαι ἐν αἷς ἦν και Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ και Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου τοῦ μικροῦ και Ἰωσὴ μήτηρ και Σαλώμη, αἱ και ὅτε ἦν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ ἠκολούθουν αὐτῷ και διηκόνουν αὐτῷ και ἄλλαι πολλαὶ αἱ συναρβαῖσαι αὐτῷ εἰς Ἱερουσόλυμα»¹.

Τὸν ἐνταφιασμόν Του παρηκολούθησαν, ὅπως ὁ αὐτὸς εὐαγγελιστὴς πληροφορεῖ, ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ και Μαρία τοῦ Ἰωσὴ².

Μετὰ τὴν ἔγερσίν Του ὁ Κύριος «ἐφάνη πρῶτον Μαρία τῇ Μαγδαληνῇ»³, γεγονός τὸ ὁποῖον μεγίστην ἐνέχει σημασίαν διὰ τὴν θέσιν τῆς γυναικὸς ἐν τῇ νέα Ὁρθοξείᾳ.

ὑπὸ τῆς Κ. Δ. βεβαιοῦται ὅτι ἡ συμβολὴ τῶν γυναικῶν ἐν τῇ νεοσυστάτῳ Χριστιανικῇ Ἐκκλησίᾳ δὲν παρεθεωρήθη οὐδὲ ἐπ' αὐτῶν τῶν Ἀποστόλων και ἦδη ἀπὸ τῆς Ἀποστολικῆς περιόδου ἔχομεν μαρτυρίας περὶ τῶν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἐργαζομένων, ἐν τῇ τάξει τῶν διακόνων και χηρῶν γυναικῶν. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἰς τὴν πρὸς Ρωμ. ἐπιστολὴν ὁμιλεῖ διὰ τὴν Φοίβην, «οὕσαν διάκονον τῆς ἐκκλησίας τῆς ἐν Κερχεαῖς»⁴· οὗτος Ἀπόστολος, ὁμιλῶν περὶ τῶν προσόντων τῶν ἐν τῇ τάξει τῶν χηρῶν εἰσερχομένων ἐν τῇ πρὸς Τιμόθεον ἐπιστολῇ, λέγει «χήρα καταλεγέσθω μὴ ἔλαττον ἐτῶν ἐξήκοντα γεγονυῖα, ἐνός ἀνδρὸς γυνή, ἐν ἔργοις καλοῖς μαρτυρουμένη, εἰ ἐτεκνοτρόφησεν, εἰ ἐξενδοχῆσεν, εἰ ἁγίων πόδας ἔνυεν, εἰ θλιβομένοις ἐπήρκεσεν, εἰ παντὶ ἔργῳ ἀγαθῷ ἐπηκολούθησε...»⁵. Παραλλήλως πρὸς τὰς ἐκ τῆς Κ. Δ. ἀρνομένας μαρτυρίας ὑπάρχουσι και ἐξωχριστιανικαὶ μαρτυρίαι περὶ τῆς ὑπάρξεως καθιερωμένων γυναικῶν διακόνων κατά τοὺς τρεῖς πρώτους αἰῶνας. Ὁ Πλίνιος ὁ νεώτερος εἰς ἐπιστολὴν του πρὸς τὸν Τραϊανὸν ἀναφέρει τὰ διακονίσσας⁶. Ὁ Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς και ὁ Ὁρι-

γένης ὁμιλοῦσι περὶ τῆς τάξεως τῶν διακόνων γυναικῶν¹. Ἡ Συριακὴ «Διδασκαλία τῶν Ἀποστόλων» διαυγέστερον πάντων μᾶς πληροφορεῖ περὶ τῆς θέσεως τῶν διακονισσῶν ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἱεραρχίᾳ². Ἐν συνεχείᾳ πολυαριθμούς μαρτυρίας ἔχομεν κατά τὴν βυζαντινὴν περίοδον. Ἀρκοῦμαι νὰ ἀναφέρω ἐνδεικτικῶς τινὰς μόνον τούτων: τὰς «Ἀποστολικὰς διαταγὰς»³, ἐν αἷς γίνεται ἐκτενὴς περιγραφή τῆς χειροτονίας τῶν διακονισσῶν και τῶν καθηκόντων αὐτῶν. Τὴν «Διαθήκην τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ», ἐν ἣ γίνεται λόγος περὶ τῆς σχέσεως τῆς τάξεως τῶν χηρῶν και διακόνων⁴. Τὸν 19ον κανὸνα τῆς Α' ἐν Νικαίᾳ Οἰκ. Συνόδου και τὸν 15ον τῆς Δ' ἐν Χαλκηδόνι⁵. Τὸ «κατὰ αἵρέσεων ὀδοήκοντα» τοῦ Ἐπιφανίου, τὸν Θεοδοσιανὸν κώδικα, τὰς Νεαρὰς τοῦ Ἰουστινιανοῦ, τὰ Βασιλικά τοῦ Βασιλείου και τοῦ Λέοντος τοῦ σοφοῦ, τὰς ἐπιστολὰς τοῦ Ἰωάννου τοῦ Χρυσόστομου πρὸς τὴν Ὀλυμπιάδα ἐν οἷς πᾶσι περιλαμβανονται πολῦτοι μαρτυρία⁶.

Ὡς ἡ πλέον κατάλληλος ἡλικία διὰ νὰ προχειρισθῇ τις διακόνισσα, ὡς ἐκ τῶν πηγῶν ἐξάγεται, κατ' ἀρχὰς μὲν ἐθεωρήθη τὸ 60ὸν ἔτος⁷, βραδύτερον δὲ περιορίσθη εἰς τὸ 40ὸν⁸, μὴ ἐλλειπουσῶν και περιπτώσεων καθ' ἃς και νεαρότεροι τῆς τῶν τεσσαράκοντα ἐτῶν ἡλικίας προχειρίσθησαν εἰς τὸν τῆς διακονίσεως βαθμὸν⁹.

Πλὴν τῆς ἡλικίας, ἡ διὰ τὸ διακονικὸν λειτουργημα προαλειφομένη ἔδει ὅπως ἔχη τὰ ἀπαιτούμενα προσόντα ἥτοι: μόρφωσιν ἵνα ἀνταποκρίνηται εἰς τὸ καθηκτικὸν αὐτῆς ἔργον, νὰ ἦ «πιστὴ και τιμίᾳ»¹⁰, πραεῖα, ἡσυχος, ἐπιεικής, ἀκακος, ἀόργητος, μὴ πολύλαλος, μὴ κραυγασος, μὴ πολὺγλωσσος, μὴ κατάλαλος, μὴ λεξίθηρος, μὴ φιλοπράγμων»¹¹, «ἁγία σώματι και ψυχῇ ὡς ναὸς Θεοῦ, ὡς Οἶκος Χριστοῦ, ὡς Πνεύματος Ἁγίου καταγώγιον»¹². Αἱ τοῦ διακονικοῦ λειτουργήματος ἀξιούμεναι ἦσαν ἐπιφορτισμένα ἐν τῇ ἐνοριακῇ τῶν ζωῆ μετὰ τὰ ἔργα τῆς ἀγάπης, ἦσαν ὁ σύνδεσμος μεταξὺ κλήρου και Χριστιανῶν γυναικῶν, ἐπεσκεπτόντο τὰς οἰκογενεῖας, ἐμελέτων τὰ ὑφιστά-

1. Στρωματεῖς 3, 6. Περὶ. Ἐδαγγ. Θεοδώραου, ἐνθ' ἄνωτ.

2. Περὶ. Ἐδαγγ. Θεοδώραου, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 32.

3. Migne Ἐ. Π. τόμ. 1, στίχ. 536 - 1156. Πλείονα περὶ τῆς χειροτονίας τῶν διακονισσῶν ἰδὲ ἐν τῇ εἰδικῇ μελέτῃ: Ἐδαγγ. Θεοδώραου, Ἡ «χειροτονία» ἢ «χειροθεσία» τῶν διακονισσῶν (Ἐναίσιμος ἐπὶ διδακτορία διατριβή), ἐν Ἀθήναις 1954.

4. Περὶ. Ἐδαγγ. Θεοδώραου, Ἡρώδης τῆς χριστ. ἀγάπης, σελ. 35.

5. Ἀμίκα Ἀλιβιζάτου, Οἱ ἱεροὶ κανόνες και οἱ ἐκκλησιαστικοὶ νόμοι, σελ. 33, 54.

6. Περὶ. Ἐδαγγ. Θεοδώραου, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 35, 40.

7. Α' Τιμ. ε', 9 - 10.

8. Περὶ. Ἐδαγγ. Θεοδώραου, Ἡ «χειροτονία» ἢ «χειροθεσία» τῶν διακονισσῶν, σελ. 43 ἐξ.

9. Σωζόμενου Ε. Ἰ. βιβλ. η', κεφ. θ' ἐν Migne Ε. Π. 67, 1461 - 1464.

10. Ἀποστ. Διαταγαί, βιβλίον βον, κεφ. ιζ' ἐν Migne Ε. Π. 1 956 - 957.

11. Ἀποστ. Διαταγαί, βιβλίον 3ον, κεφ. ε' ἐν Migne Ε. Π. 1, 768.

12. Ἀποστ. Διαταγαί, βιβλίον 4ον, κεφ. ιδ' ἐν Migne Ε. Π. 1, 825.

1. Μάρκ. ιε' στίχ. 40, 41.

2. Μάρκ. ιε' στίχ. 47.

3. Μάρκ. ιε' στίχ. 9.

4. Ρωμ. ιε' στίχ. 1.

5. Α' Τιμ. ε' στίχ. 9 και ἐξ.

6. Διονυσίου Λάτα, Χριστιανικὴ Ἀρχαιολογία, τόμ. 1 (1883), σελ. 163 κ. ἐξ. Περὶ. Ἐδαγγ. Θεοδώραου, Ἡρώδης τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης (Αἱ διακονίσσαι διὰ τῶν αἰῶνων), ἐν Ἀθήναις 1949, σελ. 31.

μενα προβλήματα, άτινα εν συνεργασία μετά του οικείου επισκόπου επέλθον, Ισταντο παρά την κλίση των ασθενών, έβοήθουν τους πτωχούς εκτρέφουσαι και καθοδηγοῦσαι αὐτούς, εφρόντιζον τὰ ὄρφανά, ἐνέδδον τους γυμνοὺς, παρείχον στέγην εἰς τους ξένους, ἐξηγόραζον αἰχμαλώτους, εφρόντιζον διὰ τους γέροντας, ἐπεσκέπτοντο τους ἐν φυλακαῖς εὐρισκομένους, κατήχουν τὰ παιδία και τὰς ἐκ τῶν γυναικῶν ἐπιθυμούσας νὰ ἀσπασθῶσι τὴν Χριστιανικὴν θρησκείαν, ἐπέβλεπον τὰς ἐκκλησιαζόμενας γυναῖκας, ἐβοήθουν τους κληρικοὺς κατὰ τὸ βάπτισμα τῶν γυναικῶν και μετέδιδον τὴν θεῖαν εὐχαριστίαν εἰς τὰς ἀσθενεῖς ἐκ τούτων.

Σὺν τῷ χρόνῳ ὁμιος προΐοντι ἡ διακόνισσα ἐξαφανίζεται ἀπὸ τὴν ἐνοριακὴν ζωὴν περιοριζομένη ἐν τοῖς Μοναστηρίοις. Ἐν μὲν τῇ Ἀνατολῇ ἡ ἀπομάκρυνσις τῆς διακονίσσης ἀπὸ τὴν ἐνοριακὴν ζωὴν συμπίπτει μὲ τὴν πτώσιν τοῦ βυζαντινοῦ Κράτους, ἐν δὲ τῇ Δύσει αἱ μαρτυρίαι ὑπάρξεως διακονιστῶν παρ' ἐνορίαις παύουσι τὸν 11ον αἰῶνα.

Κατὰ τους μετὰ τὴν πτώσιν τοῦ Βυζαντίου χρόνους ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ οὐ μόνον ἡ ἀπομάκρυνσις τῶν γυναικῶν ἐκ τῆς ἐνοριακῆς δράσεως σημεῖοῦται, ἀλλὰ τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλ. Κοιν. Προνοίας ὁλονὲν ἐξασθενοῦν ἐξαφανίζεται και ἡ Ἐκκλησία διὰ πολλοὺς και ποικίλους λόγους, τους ὁποίους δὲν εἶναι τοῦ παρόντος νὰ ἀναπτύξωμεν, περιορίζεται ἀπὸ τότε μέχρι σήμερον κατ' ἐξοχὴν εἰς τὰ καθαρῶς τελετουργικά της καθήκοντα. Εἶναι δίκαιον νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ Ἐκκλησία μας κατὰ τους μαύρους τῆς Τουρκικῆς δουλείας χρόνους ἐπετέλεσεν ἔργον ὑψηλὸν και παρέδωσεν εἰς ἡμᾶς τὴν πίστιν ἀλώβητον και τὴν παράδοσιν ἀκεραίαν. Τοῦτο ὁμιος δὲν ἐμποδίζει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἡ ἔλλειψις τῆς ἐκ τοῦ σύγγενος παρακολουθήσεως και καθοδηγήσεως ἐνὸς ἐκάστου τῶν μελῶν της, ἀπὸ τῆς ἀπελευθερώσεως μέχρι σήμερον, συνετέλεσεν ὥστε νὰ σημειωθῇ ἡ αὐτομόλησις πλείστον ἐκ τῶν τέκνων της εἰς ἐξωεκκλησιαστικὰς οργανώσεις, πολλάκις ἀντιστρατευομένης πρὸς αὐτὴν τὴν οὐσίαν τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἄς μὴ αὐτοαπατώμεθα ἀποδίδοντες εἰς αἷτια ἐξωτερικά τὴν παρέκκλισιν ἀπὸ τῆς ὁμοῦς θρησκευτικότητος, ἀλλ' ἄς ὁμολογήσωμεν μὲ θάρρος ὅτι τοῦτο ὀφείλεται κυρίως εἰς τὴν ἑλλειπὴν ὁργάνωσιν τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Ἐκκλησία δὲν πρέπει νὰ παραμεινῇ εἰσέτι ἀπλοῦς φρουρὸς τῆς παραδόσεως και ἐκτελέστρια τῶν τελετουργικῶν καθηκόντων, ἀλλὰ δραστηρίως νὰ ἐργασθῇ διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ἀτομικῆς και δημοσίας εὐμερείας. Ἡ Ἐκκλησία ὡς ἐκ τῆς φύσεώς της δέον ὅπως ἀποτελῇ τὴν ἐκάστοτε ἡγετικὴν δύνάμιν τῆς ἀληθοῦς προόδου. Ἡ Ἐκκλησία ὀφείλει νὰ φροντίσῃ, διὰ πεφωτισμένων ὁργάνων, ὅπως προστατεῖται ἡ κοινωνία και τὰ μέλη αὐτῆς ἀπὸ τὴν ἐπιδρομὴν τῶν ἠθικῶν και ὑλικῶν κινδύνων και νὰ δίδῃ προτεραιότητα εἰς τὴν προστασίαν τῶν ἀδυνάτων και πτωχῶν. Δὲν ἀρκεῖ ἡ θεωρία· ὁ χρῶνος ἐπέστη διὰ τὴν ἐμπρακτον ἐφαρμογὴν τῆς Χριστιανικῆς διδασκαλίας. Ἄλλ' ἰδοὺ τὸ ἐρώτημα: Οἱ κληρικοί, οἵτινες εἶναι ἐπιφορτισμένοι μὲ τὸ τελε-

τουργικὸν μέρος, δύναται νὰ ἐπαρκέσωσιν οὕτως ὥστε νὰ καταστῶσι και οἱ κοινωνικοὶ ἐργάται εἰς τὰς ἐνορίας των;

Ἡ ἀπάντησις δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ νὰ εἶναι ἀρνητικὴ.

Ὅσηδήποτε καλὴ και ἀν ὑφίσταται θέλησις, ἀνθρωπίνως εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀνταποκρωθῶσι χωρὶς βοήθους ἐργάτας εἰς τὸ βαρύτερον ἔργον των. Ἡ ἀδήριτος ἀνάγκη ἀναπτύξεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς Κοιν. Προνοίας και ἡ σκέψις, ὅπως ἡ Ἐκκλησία ἀλλάξῃ μορφήν διὰ τῆς ἀποκτήσεως πεφωτισμένων ὁργάνων, ἄτινα ἔσωθεν και οὐχὶ ἔξωθεν θὰ τὴν ὑψώσωσιν εἰς τὴν προτέραν τῆς αἰγλήν, ἤγαγον τους σεβαστοὺς μοι καθηγητὰς κ. κ. Ἀμίλκαν Ἀλιβιζάτον και Βασίλειον Βέλαν εἰς τὴν σκέψιν τῆς ἀνασυστάσεως τοῦ θεσμοῦ τῶν Διακονιστῶν και τῆς προσαρμογῆς αὐτοῦ εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς συγχρόνου Κοινωνίας. Συνέλαβον τὴν ἰδέαν και ἐν ἔτει 1950 ἐτέθη ὁ θεμέλιος λίθος τοῦ παρόντος ἰδρύματος. Τὰ ὄνειρά των ὁμιος διὰ τὴν κηφέλην αὐτὴν, ἥτις θὰ ἐξέτρεφε τὰς ἐργάτιδας τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Κοιν. Προνοίας, τὰ στελέχη ἐκεῖνα, ἄτινα θὰ ὑπεροβήθουν τὴν εἰς τὸν τομέα τούτον ἀνύψωσιν τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸ ἀρχαῖον κάλλος, ἐβράδυναν ἐπὶ πολὺ νὰ πραγματοποιηθῶσιν. Ἰσως δὲν ἔγινε πλήρως καταληπτὴ ἡ τεραστία σημασία, τὴν ὅποیان θὰ εἶχεν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ἡ λειτουργία τῆς Σχολῆς ταύτης και ὁποῖον λαμπρὸν σταθμὸν ἐν τῇ Ἱστορίᾳ αὐτῆς θὰ ἐσημεῖον. Τὴν 11ην Νοεμβρίου τοῦ παρελθόντος ἔτους ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν και πάσης Ἑλλάδος κ. Θεοκλήτος, ἐκτιμήσας δεόντως τὰς προσπαθείας τῶν πεφωτισμένων μοι Καθηγητῶν, οὐ μόνον ἐπέτρεψε τὴν λειτουργίαν τῆς Σχολῆς, ἀλλ' οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἔπαυσεν ἐκτοτε παρακολουθῶν τὴν ζωὴν αὐτῆς και παντοιοτρόπως βοηθῶν εἰς τὴν κατὰ τὸ δυνατὸν ἀρτιωτέραν λειτουργίαν της. Ἡ Ἐκκλησία ἐν τῇ Ἱστορίᾳ της χρυσοῖς γράμμασι θὰ ἀναγράψῃ τὰ ὀνόματα τῶν ἐμπνευστῶν τῆς ἀνασυστάσεως τοῦ θεσμοῦ και τοῦ Μακαριωτάτου, ὅστις συνετέλεσεν εἰς τὴν πραγματοποίησιν τῆς ἐξόχου ταύτης ἐμπνεύσεως.

Ἐπι εὐκαιρίᾳ ἃς μοι ἐπιτραπῇ ἀπὸ τοῦ βήματος τούτου νὰ ὁμολογήσω πολλὰς τὰς χάριτας πρὸς τὸ συμβούλιον τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, τὸ ὁποῖον ἠδῶκε νὰ μοι ἀναθέσῃ τὴν διεύθυνσιν τῆς Σχολῆς ταύτης. Ἀναλαβοῦσα τὴν διακυβέρνησιν τῆς Σχολῆς Διακονιστῶν, γνωρίζω καλῶς τι ἐπ' ἐμοῦ ἀπεκδέχονται ἡ Ἐκκλησία, ἡ Πολιτεία και ἡ Κοινωνία.

Καταβάλλω ὅσας ἐμοὶ δυνάμεις, ὅπως φανῶ ἀνταξία τῶν Ὑμετέρων προσδοκιῶν, παραδώσω δὲ ἐν καιρῷ τῷ δέοντι τὴν ἱερὰν παρακαταθήκην, τὴν ὅποیان μοι ἐνεπιστεῦθητε, οὐ μόνον ἀκεραίαν και ἀσινῆ, ἀλλὰ βελτίονα.

Θεομᾶς εὐχαριστίας ὀφείλω εἰς τὴν Γενικὴν Διεύθυνσιν, ἥτις συμπαρίσταται εἰς τὸ ἡμέτερον ἔργον, ἀναπληροῦσα τὰ ἐμὰ ὑστερήματα διὰ τῆς μεγάλης αὐτῆς πείρας και τῆς βαθείας συνέσεως.

Ἡ Σχολὴ κατὰ τὸ διαρρεῦσαν ἔτος ἐλειτούργησε μὲ 10 φοιτητριάς πτυχιούχους τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς,

υποτρόφους τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας. Ὡς ἀνώτατον ὄριον ἡλικίας ὄρισθη τὸ 30ὸν ἔτος, τὰ δὲ ἀπαιτούμενα προσόντα δι' εἰσαγωγήν εἰς τὴν Σχολὴν πλὴν τοῦ Πανεπιστημιακοῦ πτυχίου παρέμειναν τὰ ἀνωτέρω μνημονευθέντα, ἅτινα καὶ ἐκόσμων τὰς πρώτας διακονίσσας.

Τὰ διδαχθέντα μαθήματα, ἦσαν: 1) Δεοντολογία τοῦ θεοῦ. 2) Ἱστορία τοῦ κοινωικοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ θεοῦ τῶν διακονισσῶν 3) Ἑρμηνεία Κ. Δ. 4) Κοινωνιολογία-Ἰδρυματικὴ Πρόνοια. 5) Ἱστορία Κοιν. Πρ. 6) Κοινωνικὴ Πρόνοια ἐπὶ περιπτώσεων. 7) Σωφροιστικὴ. 8) Ἐγκληματολογία. 9) Στοιχεῖα Δικαίου. 10) Ψυχολογία. 11) Ἀγωγή τοῦ Πολίτου. 12) Οἰκιακὴ Οἰκονομία. 13) Πρῶται βοήθειαι καὶ 14) Ὁργάνωσις Ἑνορίας.

Χάριτες ὡσαύτως ὀφείλονται εἰς τοὺς καθηγητὰς τῆς Σχολῆς, οἵτινες κατέβαλον ἀξίας ἐπαίνου προσπαθείας διὰ τὴν κατάρτισιν τῶν φοιτητριῶν.

Ἡ πρακτικὴ τῶν φοιτητριῶν ἀσκήσις κατὰ τὸ λῆξαν ἀκαδημαϊκὸν ἔτος ὑπῆρξεν ἐλλιπής, διότι λόγῳ τοῦ περιορισμένου χρόνου τῆς φοιτήσεως δὲν κατέστη δυνατὴ ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ ἐνδεδειγμένου εἰς τὸν τομέα τοῦτον προγράμματος. Γενικῶς τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ζωῆς τῆς Σχολῆς Διακονισσῶν ὑπῆρξεν ἰκανοποιητικὸν εἰς ἐργασίαν καὶ ἀπόδοσιν καὶ ἤδη αἱ πρῶται ἀπόφοιτοι μετὰ ἐντατικὴν ἐργασίαν ἐνὸς ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους εἶναι ἔτοιμοι, ὅπως προσφέρωσι τὰς ὑπηρεσίας των εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.

Ἐνταῦθα εἶναι ἀνάγκη νὰ τονίσωμεν ὅτι ὅσαι-δήποτε καὶ ἂν καταβάλλονται προσπάθειαι, ὅσονδήποτε ἀρτίως καὶ ἂν λειτουργήσῃ ἡ Σχολὴ καὶ ὅσα-δήποτε ἐφόδια καὶ ἂν ἀποκτήσωσιν αἱ ἀπόφοιτοι, ἂνευ ἐμπνευσμένου προγράμματος κοινωνικῆς ἐκκλησιαστικῆς προνοίας, δὲν θὰ καταστῇ δυνατὴ ἡ ἐπιτεύξις τοῦ ἐπιδιωκόμενου ἀντικειμενικοῦ ἡμῶν σκοποῦ. Τολμῶμεν νὰ εἰσηγηθῶμεν τὴν σύστασιν εἰδικῆς ἐπιτροπῆς ἐξ ἱεραρχῶν καὶ εἰδικευμένων λαϊκῶν μελῶν τῆς ἐκκλησίας διὰ τὸν καταρτισμὸν τοῦ ἐνδεδειγμένου προγράμματος, διότι ἄλλως φοβοῦμαι, ὅτι αἱ προσπάθειαι ἀπάντων ἡμῶν, δὲν θὰ στεφθῶσιν ὑπὸ ἐπιτυχίας. Εἰς θεσμός, ὅταν εἰς τὰ πρῶτα αὐτοῦ βήματα ἀποτόχη, θὰ εἶναι δύσκολον βραδύτερον νὰ ἐπιβληθῇ.

Καὶ ἤδη ἂς ἐπιτραπῇ ἡμῖν νὰ ἀποταθῶμεν εἰς τὰς φίλας Κοινωνικὰς ἐργατρίδας καὶ πρώτας τῆς Σχολῆς ἀποφοίτους.

Ἀγαπηταὶ ἀπόφοιτοι, τὴν στιγμὴν ταύτην, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ διὰ τὸν βίον σας σταθμὸν, μετὰ χαρᾶς καὶ χρηστῶν ἐλπίδων σᾶς ἀποδίδομεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Εἰς σᾶς ἔλαχεν ἡ μεγάλη τιμὴ νὰ ἐργασθῆτε πρῶται εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ συμβάλητε εἰς τὴν ἀνύψωσιν αὐτῆς κατὰ τὴν περίοδον ταύτην, καθ' ἣν ἐξωτερικαὶ ἐπιδρομαὶ ἐπιδιώκουσι τὴν νόθευσιν τοῦ γνήσιου πνεύματος τῆς Ὁρθοδόξιας. Μὲ πίστιν εἰς τὸν Θεόν, μὲ σεβασμὸν εἰς τὰς Εὐαγγελικὰς ἀληθείας καὶ προσήλωσιν εἰς τὴν παράδοσιν, μὲ θαυμασμὸν πρὸς ὅ,τι γνήσιον, ἀληθές καὶ καλόν, προχωρήσατε τὴν εὐθείαν ὁδόν. Ὡς πρότυπα ἔχετε τὰς πρῶ-
δύων διακονίσσας, τὴν Φοίβην, τὴν Ὀλυμπιάδα, τὴν Σιλβίαν, τὴν Πενταδίαν, τὴν Πρόκλαν, τὴν Ἀμπροῦ-

κλιν, τὴν Σαβινιανήν, τὴν Μαρτυρίαν, τὴν Παλλαδίαν. Οἱ ψυχικῶς, πνευματικῶς καὶ σωματικῶς νοσοῦντες, τὰ ὄφρα, αἱ χῆραι, αἱ εἰς τὸν βοῦροκον τῆς ἀνηθικότητος κολιόμεναι ὑπάρξεις, αἱ ἐξ ἠθικῶν καὶ ὀλικῶν αἰτίων σαλευόμεναι οἰκογένειαι εἰς σᾶς τείνουσι τὰς χεῖρας. Σπεύσατε καὶ ἀνασύρατε αὐτοὺς ἐκ τοῦ σκότους τῆς δυστυχίας εἰς τὸ φῶς τῆς Χριστιανικῆς χαρᾶς. Μὲ θερμὴν πίστιν εἰς τὴν ἀποστολὴν σας καὶ πεποι-
κισμένοι μὲ εὐσυνειδησίαν, σεμνότητά, ἡρεμίαν, σοβαρότητα, θετικότητα, εὐθυμοσύνην, ὀρθοφροσύνην, εὐρύτητα καὶ βάθος παιδείας, εὐγένειαν ἤθους, ὑγιᾶ
πρακτικὸν νοῦν, βαθεῖαν παρατηρητικότητα, αἰσιο-
δοξίαν καὶ πνεῦμα ἰσχυρόν, καθυποτάσσον πάντα τὰ
ζητήματα, ὅσα ἐμπλέκονται εἰς οἰκονομικὰ πρόβλημα,
ἐπιτελέσατε τὸ ὑψηλὸν ἔργον τὸ ὁποῖον ἡ Ἐκκλησία
σᾶς ἀναθέτει. Ἐν ἀγαστῇ συνεργασίᾳ μετὰ τῶν ἐφη-
μερίων καὶ τῶν ἀρμοδίων τῆς Πολιτείας ἐκπροσώπων
ἐλαφρώσατε τοὺς πεφορτισμένους τοῦ φορτίου των.

Τὴν ιδέαν τῆς εὐθύνης δέον νὰ ἔχητε βαθύτατα ἐρριζωμένην ὡς φάσμα, τὸ ὁποῖον παρακολουθεῖ τὰ βήματά σας καὶ ὀδηγεῖ τὰς πράξεις σας. Ἀποτήματα εἰς τὸ ἔργον σας δὲν εἶναι ἐπιτρεπτά.

Ὡς ὑστάτην μου συμβουλὴν σᾶς ὑπομιμνήσκω ὅ,τι μυριάκις κατὰ τὰς μεθ' ὑμῶν ἀναστροφὰς ἐτόνισα. Ἡ διακονία σας δέον ὅπως ἐδράζηται ἐπὶ τῆς ἀνυπο-
λογίστου ἀξίας τῆς ἀγάπης. Ὅσαδήποτε ἐφόδια καὶ
ἂν ἔχητε εἰς οὐδὲν θὰ ὠφελήσητε, ἐὰν Σᾶς ἐλλείπῃ ἡ
ζωηφόρος ἀγάπη. Ἡ ἀνιδιοτελεῆς ἀγάπη πρὸς τὸν
συνάνθρωπον συνιστᾷ τὴν πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπην. Διὰ
τῆς ἀγάπης ὁ Θεὸς κατέρχεται πρὸς τοὺς ἀνθρώπους
καὶ οἱ ἄνθρωποι ὑψοῦνται πρὸς τὸν Θεόν. Ἡ ἀγάπη
θὰ εἶναι ἡ ἰσχυρὰ βακτηρία εἰς τὰς δυσβάτους ἀτρα-
ποὺς τῆς κοινωνικῆς ἐργασίας σας, ἡ ἀγάπη τὸ φῶς
εἰς τὰ σκότη, ἡ ἀγάπη ἡ γαλήνη εἰς τὰς θυέλλας τῆς
ζωῆς, ἡ ἀγάπη ὁ ἀγαθὸς σύμβουλος τῆς θυσίας χάρι-
των συνανθρώπων, ἡ ἀγάπη τὸ μέσον τῆς θεώσεως.

Ἄν τυχὸν αἰσθάνεσθε ὅτι τὸ βασικὸν αὐτὸ γνώ-
ρισμα τῆς ἀληθοῦς κοινωνικῆς λειτουργοῦ σᾶς ἐλ-
λείπη, μὴν ἐπιχειρήσητε νὰ ἀναλάβητε τὸ ὑψηλὸν αὐτὸ
λειτούργημα. Ἡ Ἐκκλ. Κοινωνικὴ Λειτουργὸς δὲν
εἶναι ἐπάγγελμα, ἀλλὰ διακονία καὶ λειτούργημα μὲ
θεμέλιον λίθον τὴν ἀγάπην.

Ἐὰν τὴν ἀγάπην κατέχητε, κατάλληλοι πλέον διὰ
τὸ ὑψηλὸν λειτούργημα, τὸ ὁποῖον ἐπωμίζεσθε, χωρή-
σατε μὲ ὀλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς σας εἰς τὸ ἔργον.
Ὅπισθητε μὲ ὑπομονήν. Ὑπερηγήσατε τὰ τυχὸν
ἐμφανισθησόμενα εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς διακονίας σας
ἐμπόδια καὶ δυσχερείας. Μὴν ἀπογοητευθῆτε, μὴ
καμφθῆτε, μὴ δειλιάσατε. Τῆς ἀληθοῦς ἀγάπης πισταὶ
θεραπευαίνετε προχωρεῖτε μὲ σταθερότητα τὴν ὁδὸν
τῆς ἀρετῆς καὶ τοῦ καθήκοντος καὶ μὲ τὴν βοήθειαν
τοῦ Θεοῦ θὰ ἐπιτύχητε».

Μετὰ ταῦτα,—ἀφοῦ αἱ Σπουδαστρίαι τῆς Σχολῆς
Διακονισσῶν καὶ αἱ ἐν τῷ Οἴκῳ Φοιτητρίαι διαμέ-
νουσαι φοιτήτριαι ἐψάλαν ὕμνους ὑπὸ τὰς ὀδηγίας
τῆς Ὑποδιευθυντρίας δ/δος Ἀγγελικῆς Ζησίμου καὶ
ἀφοῦ ἀνέγνωσαν ψαλμικὰ χωρία, ἀπήγγειλαν ποιή-
ματα καὶ διὰ προσφωνήσεων ἐξέφρασαν τὴν εὐγνω-
μοσύνην των πρὸς τὸν Μακαριώτατον διὰ τὴν στορ-

γὴν, μεθ' ἧς περιέβαλε τὴν Σχολὴν Διακονισσῶν καὶ τὸν Οἶκον Φοιτητρίας—, ἔλαβε τὸν λόγον ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας Καθηγητῆς κ. Φυτράκης, ὅστις εἶπε τὰ ἑξῆς :

«Μακαριώτατε,
Σεβασμιώτατοι,
Σεβαστοὶ Πατέρες,
Κυρίαὶ καὶ Κύριοι,

Κατόπι τῶν προηγηθεισῶν, τόσον διαφωτιστικῶν, εἰσηγήσεων, δὲν ἐπιθυμῶ νὰ καταπονήσω Ὑμᾶς ἐπαναλαμβάνων ὅσα τόσον παραστατικῶς παρετηρήθησαν περὶ τῆς ἱστορίας τοῦ θεσμοῦ τῶν Διακονισσῶν, τῆς χρησιμότητος τοῦ λειτουργήματος τούτου εἰς τὰς συγχρόνους κοινωνίας καὶ περὶ τῶν καταβληθεισῶν προσπαθειῶν διὰ τὴν ἀναβίωσιν αὐτοῦ κατὰ τὰς ἡμέρας μας ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Ἐκκλησίᾳ.

Θὰ μοῦ ἐπιτρέψητε ὁμῶς νὰ Σᾶς ἀπασχολήσω δι' ὀλίγα λεπτά, διὰ νὰ ἐκφράσω ἐν πρώτοις τὴν βαθυτάτην εὐγνωμοσύνην μας πρὸς τὴν Α.Μ. τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Κύριον Θεόκλητον, τοὺς Σεβ. Συνοδικοὺς καὶ λοιποὺς Ἱεράρχας, τοὺς κ. Καθηγητὰς καὶ πάντας τοὺς παρευρισκομένους ἐγγενεῖς φίλους μας, διότι ἐδηροστήθησαν νὰ τιμήσουν διὰ τῆς παρουσίας των τὴν σημερινὴν ἑορτήν.

Τὸ Ἴδρυμα τοῦτο ἔχει ὄλων ἰδιαιτέρους λόγους νὰ εὐγνωμονῇ Ὑμᾶς Μακαριώτατε, διότι συνεχίζοντες καὶ ἐπισφραγίζοντες τρόπον τινὰ τὰς ὑπὸ τῶν αἰοδίμων προκατόχων Σας, τῆς μετὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον περιόδου, καταβληθείσας σχετικὰς προσπάθειας, ἐδηροστήθητε, κατόπι ἀποφάσεως τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, νὰ ἀνοίξητε κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ λήγοντος σχολικοῦ ἔτους τὰς πύλας του καὶ πολλαπλῶς νὰ βοηθήσητε κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πρώτου ἔτους τῆς λειτουργίας του τὸ ἔργον του.

Ἡ παρουσία τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος καὶ τῶν λοιπῶν Ἱεραρχῶν καὶ τῶν σεβαστῶν ἐκπροσώπων τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου κατὰ τὸν σημερινὸν ἑορτασμὸν ἐπιβεβαιοῖ τὴν στοργὴν τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τοὺς σκοποὺς τῆς Σχολῆς ταύτης καὶ ἀποτελεῖ ἐγγύησιν διὰ τὴν εὐρυθμίαν αὐτῆς λειτουργίαν ἐν τῷ μέλλοντι, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἀρμοζούσαν χρησιμοποίησιν τῶν ἀποφοίτων αὐτῆς εἰς τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἔργον.

Ἐπιθυμῶ ἐπὶ τούτοις κατὰ τὴν πανηγυρικὴν ταύτην ἡμέραν τοῦ πρώτου θερισμοῦ τῶν καρπῶν τῆς Σχολῆς τῶν Διακονισσῶν, ὅστις ἐλπίζομεν ὅτι θὰ ἀποτελέσῃ ἀξιόλογον διὰ τὴν νεωτέραν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας μας γεγονός, νὰ ἐκφράσω τὰς θερμὰς εὐχαριστίας τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας πρὸς πάντας ἐκεῖνους, οἵτινες ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ἐμόχθησαν ἵνα ἐπιτευχθῇ ἡ πρώτη αὕτη καρποφορία.

Εὐχαρισταὶ ἐν πρώτοις ὀφείλονται εἰς τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν, ἄνευ τῆς οἰκονομικῆς συνδρομῆς τοῦ ὁποίου θὰ καθίστατο δυσχερὴς ἢ ὑπὸ μόνης τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας ἀνοικοδόμησις τοῦ μεγάρου τούτου. Ἐλπίζομεν ὅτι τὸ Συμβούλιον τοῦτο, τῶν συνεργαζομένων ἐν τῷ πρακτικῷ χριστιανικῷ ἔργῳ Ἐκκλησιῶν, θὰ θελήσῃ νὰ συμβάλῃ καὶ

πάλιν διὰ νὰ ὀλοκληρωθῇ τὸ κτιριακὸν τοῦτο συγκρότημα, ἐντὸς τοῦ ὁποίου στεγάζεται μία τόσον ἀξιόλογος προσπάθεια τῆς Ἐκκλησίας μας. Εὐχαρισταὶ ὀφείλονται καὶ εἰς τὰ κατὰ καιροὺς μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς σχέσεων μετὰ τῶν ξένων Ἐκκλησιῶν, διότι κατώρθωσαν νὰ καταστήσουν συνειδητὴν καὶ εἰς τοὺς ξένους τὴν ἀνάγκην τῆς λειτουργίας τῆς Σχολῆς ταύτης καὶ πολλαπλῶς τοὺς παρεκίνησαν εἰς τὰς ὑπὲρ αὐτῆς δωρεὰς των, ὡς καὶ εἰς τοὺς πρὸ ἡμῶν Γενικοὺς Διευθυντὰς τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὸν Καθηγητὴν, σεβαστὸν καὶ ἀγαπητὸν φίλον κ. Βασ. Βέλλαν, διότι, παρὰ τὰς παρουσιασθείσας δυσχερείας, κατώρθωσαν οὗτοι διὰ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ των νὰ καταστήσουν πραγματικότητα μίαν ἐπιδίωξιν, ἣτις καὶ πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἐτῶν ἐφαίνετο ἀπραγματοποίητον ὄνειρον.

Θεορμαὶ ἐπὶ τούτοις εὐχαρισταὶ ὀφείλονται καὶ πρὸς πάντας ἐκεῖνους, οἵτινες μετὰ τόσου ζήλου καὶ ἀποδοτικότητος ἐργάσθησαν κατὰ τὸ λήγον ἔτος, παρὰ τὰς ἀναποφεύκτους δυσκολίας τῆς πρώτης ἐκκινήσεως, ἐν τῇ Σχολῇ ταύτῃ, τοὺς κ. Καθηγητὰς καὶ τὰς Καθηγήτριας, τὴν Διεύθυνσιν καὶ τὸ λοιπὸν προσωπικὸν αὐτῆς. Ἐλπίζομεν ὅτι μετὰ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, τὴν ἀποκτηθεῖσαν πείραν καὶ τὴν τόσον πρόθυμον συνεργασίαν τῶν ἐκλεκτῶν Καθηγητῶν καὶ τῶν λοιπῶν συνεργατῶν ἐν τῷ Ἰδρύματι τούτῳ, θὰ δυνήθωμεν, ὑπὸ καλλιτέρας πιστευόμεν συνθήκας καὶ ἀπὸ ἀπόψεως ἐγκαταστάσεως, νὰ βαδίσωμεν κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος ἐπὶ ὀμαλωτέρας ὁδοῦ.

Θὰ ἦτο παράλειψις εἰὰν δὲν ἐξεφράζοντο συγχαρητήρια καὶ εὐχαρισταὶ καὶ πρὸς τὰς τροφίμους τῆς Σχολῆς Διακονισσῶν, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὰς ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην φιλοξενουμένας τροφίμους τοῦ «Οἴκου Φοιτητρίας», διότι αὗται ἔδειξαν πλήρη κατανοήσιν τῶν ἐπιδικωμένων σκοπῶν καὶ διὰ τῆς ἀρμοζούσης συμπεριφορᾶς των διηκόλυναν τὴν λειτουργίαν τοῦ Ἰδρυματος.

Εἰς τὰς πρώτας ἀποφοίτους τῆς Ἀνωτέρας Σχολῆς Διακονισσῶν καὶ ἀγαπητὰς φοιτητριάς μας, αἱ ὁποῖαι μετὰ τόσην ἐπιμέλειαν παρηκολούθησαν ἐπιτυχῶς τὰ μαθήματά των, εὐχομαι, ἐν τέλει, ἀπὸ καρδίας πᾶσαν εὐδοκίμησιν εἰς τὸ ἱερὸν ἔργον των.

Εὐχομαι ν' ἀναδειχθοῦν αὗται οἱ πρῶτοι ὕμνιστοι καὶ οἱ ὁποῖοι θὰ ἀνασπνδέσουν ἐν τῇ ἱερᾷ διακονίᾳ των τὴν ἀρχαίαν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας μας μετὰ τὴν σύγχρονον ἐκκλησιαστικὴν ζωὴν καὶ πρᾶξιν. Ἐπιθυμῶ δὲ νὰ ὑπομνήσω πρὸς πάσας ὑμᾶς, ὅτι μετὰ τὴν λήψιν τοῦ πτυχίου σας δὲν διακόπτετε, ὡς γνωρίζετε ἤδη, τοὺς δεσμούς σας οὔτε πρὸς τὴν Σχολὴν αὐτὴν, οὔτε πρὸς τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, ἀλλὰ ἀπ' ἐναντίας μετὰ τὸ πτυχίον τῆς Σχολῆς Διακονισσῶν εἰς τὰς χεῖρας ἐντάσσεσθε πλέον ὀριστικῶς εἰς αὐτό. Διακαῆς ἐπιθυμία πάντων ἡμῶν εἶναι νὰ σᾶς βοηθήσωμεν δι' ὄλων μας τῶν δυνάμεων, ὥστε μετὰ τὴν θεολογικὴν σας προπαιδείαν καὶ τὰς εἰδικὰς γνώσεις ποδ' ἀπεκτήσατε ἐδῶ νὰ ἀναδειχθῆτε ἐμπνευσμένοι βοηθοὶ τῶν ἐφημερίων μας ἐν τῇ ἐνασχέσει τοῦ ποιμαντορικοῦ καὶ φιλανθρωπικοῦ αὐτῶν ἔργου ἐν τῇ ἐνορίᾳ των κατὰ πρῶτον καὶ κύριον λόγον

ἀλλὰ καὶ πλήρεις χριστιανικοῦ καὶ ἐκκλησιαστικοῦ πνεύματος κοινωνικαὶ ἐργατρίαι εἰς διαφόρους συναφεῖς τομεῖς τῆς κοινωνικῆς Προνοίας ἐν τῇ κοινωσίᾳ μας.

Ἡ ἀποστολή σας, ὡμῶν τῶν ἀποφοίτων τῆς Σχολῆς τῶν Διακονισσῶν, ὡς κοινωνικῶν λειτουργῶν καὶ εἰς τοὺς τομεῖς ἐκείνους δὲν θὰ εἶναι, ὡς εἶναι εὐνόητον, ἢ ἀντιμετώπισις τῶν ὀλικῶν μόνον ἀναγκῶν τῶν δευνοπαθόντων ἀδελφῶν μας, ἀλλὰ καὶ ἡ ταυτόχρονος διὰ τῆς χριστιανικῆς πίστεως θεραπεία τῶν ψυχικῶν πληγῶν τῶν πασχόντων συνανθρώπων μας, αἵτινες ψυχικὰ πληγῆναι καὶ εἰς πλείστας ὄσας περιπτώσεις δημιουργοῦν, ὡς γνωστόν, τὰς συγχρόνους κοινωνικὰς καὶ οἰκογενειακὰς περιπλοκὰς καὶ αὐτὰς τὰς ὀλικὰς ἀνάγκας τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ ἐπιτυχία τῆς ἀποστολῆς σας εἰς πάντα τὰ πεδία τῆς δράσεώς σας θὰ ἀποτελέσῃ ἀσφαλῶς ἐν ἐπὶ πλέον οὐσιώδες βῆμα εἰς τὴν καταβαλλομένην προσπάθειαν διὰ τὸν συγχρονισμόν καὶ τὴν μεγαλυτέραν ἀποδοτικότητα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔργου εἰς τὴν σύγχρονόν μας κοινωσίαν».

Ἐν συνεχείᾳ ὠμίλησεν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Θεόκλητος, εἰπὼν τὰ ἑξῆς :

«Σεβασμιώτατοι,
Κύριοι Καθηγηταί

Μετὰ ὅσα ἤδη ἐλέχθησαν παρέλκει ἢ περαιτέρω ἀνάπτυξις τῆς σκοπιμότητος τοῦ θεσμοῦ, ὁ ὁποῖος εἰσῆχθη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας καὶ λειτουργεῖ ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ ἰδρύματι. Εἰς ἐμέ, εἰς τὸν ὁποῖον ἔλαχεν ὁ κληρὸς νὰ θέσω εἰς λειτουργίαν ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους τὸν θεσμόν τῶν διακονισσῶν, καθῆκον ἐκπηδᾶ, ἵνα πρῶτον μνημονεύσω τοῦ ἀειμνήστου Προκατόχου μου Σπυρίδωνος Βλάχου, ὁ ὁποῖος εἰς τόσους κόπους καὶ μόχθους ὑπεβλήθη, ἵνα θεμελιωθῇ καὶ ἀνεγερθῇ τὸ λαμπρὸν τοῦτο κατάστημα. Θὰ ἦτο παράλειψις, ἐὰν δὲν ἐμνημόνεον καὶ τοῦ φιλάτου μου Ὁμοτίμου Καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Ἀμίλκα Ἀλιβιζάτου, ὅστις διέσχισεν ὠκεανούς καὶ θαλάσσας, ἵνα τὰ μέγιστα συντελέσῃ εἰς τὴν ἀνέγερσιν τοῦ κτιρίου αὐτοῦ, διὰ νὰ παραλείψω τὰς ἄλλας ὑπηρεσίας αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Ἔθνος, περὶ τῶν ὁποίων ἐπιφυλάσσομαι νὰ ὁμιλήσω ἀπὸ ἐτέρου βήματος. Ὡσαύτως μεγάλα εὐχαριστία ὀφείλονται πρὸς τὸν θερμοεργὸν Καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Βασίλειον Βέλλαν δι' ὅσα ἐποίησεν ὑπὲρ τοῦ Ἰδρύματος τούτου. Λυποῦμαι, διότι δὲν εἶναι οὗτος ἐνταῦθα, ἵνα εἶπω εἰς αὐτὸν ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας ἐν θερμὸν «εὐχαριστῶ».

Σὺν ταῖς εὐχαριστίαις μου πρὸς τοὺς συντελέσαντας θεωρητικῶς καὶ πρακτικῶς εἰς τὴν προπαρασκευὴν τοῦ ἐδάφους πρὸς ἀνασύστασιν ὑπὸ σύγχρονον μορφὴν τοῦ θεσμοῦ τῶν διακονισσῶν, ἔχω καθῆκον νὰ εὐχαριστήσω καὶ τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, τὸ ὁποῖον ἐνεστεργίσθη τὴν

ιδέαν τῆς ἀνασυστάσεως ταύτης. Τὸ Συμβούλιον τοῦτο εἶναι ἄξιον ἐπαίνου, διότι γενικῶς ἐμφορεῖται ὑπὸ ἀγαθῶν διαθέσεων ἐναντι τοῦ ἱεροῦ τούτου ἰδρύματος εἰς τρόπον ὥστε ἐλπίζεται, ὅτι κατὰ τὸ προσεχὲς ἀκαδημαϊκὸν ἔτος θὰ ἐτοιμασθῇ καὶ ὁ ἄνω δροφος τοῦ κτιρίου τούτου διὰ τῆς διαθέσεως τῶν σχετικῶν οικονομικῶν μέσων.

Ὡσαύτως ὑποχρεοῦμαι νὰ εὐχαριστήσω τὴν Διευθύντριαν τοῦ Ἰδρύματος τούτου Δίδα Μουρούκα δι' ὅσα λαμπρά, καλά, σεμνά, θεάρεστα, ἐδραζόμενα ἐπὶ τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως, ἀνέπτυξεν ἐνώπιον ὡμῶν. Εἰς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Σχολῆς ἀρμόζει πᾶσα τιμὴ καὶ δίκαιος ἔπαινος. Ἐπίσης θερμαὶ εὐχαριστία ὀφείλονται καὶ πρὸς τοὺς Καθηγητὰς τῆς Σχολῆς Διακονισσῶν, οἵτινες μετὰ ζήλον προσέφεραν τὰς γνώσεις των, ἵνα ἀναπτύξουν τοὺς ὀρίζοντας τῶν σπουδαστριῶν αὐτῆς. Θέλω νὰ ἐλπίζω, ὅτι αὐταὶ θὰ γίνωνν πράγματι μυροφόροι καὶ θὰ ἐλκύσων πολλές σεμνάς θυγατέρας τῆς Ἑλληνικῆς Κοινωνίας εἰς τὸ κατάστημα αὐτό, τὸ ὁποῖον κηρύττει Χριστὸν Ἐσταυρωμένον καὶ μεταδίδει ἡθος, ἀγάπην, ἀρετὴν καὶ πίστιν πρὸς τὸν Θεόν.

Βεβαίως μὲ τὴν λειτουργίαν τῆς Σχολῆς Διακονισσῶν ἐκπηθοῦν πολλὰ ζητήματα καὶ ἀναλαμβάνονται πολλὰ ὑποχρεώσεις. Ἀλλὰ, τόχῃ ἀγαθῇ, παρίστανται σήμερον ἐνταῦθα ἐκλεκτοὶ καὶ σεβάσμιμοι ἱεράρχαι, οἱ ὁποῖοι θὰ γίνωνν διαπρύσιοι κήρυκες τοῦ θεσμοῦ τῶν διακονισσῶν καὶ θὰ συντελέσων εἰς τὴν προώθησιν τῶν ἐκ τῆς Σχολῆς ἐξερχομένων στελεχῶν.

Μὲ τὴν πεποίθησιν αὐτὴν τερματίζω τὴν προσφώνησίν μου καὶ ἀπευθύνω πρὸς τὰς ἀπερχομένας, εἰπε πρὸς αὐτὰς καὶ ἡ Διευθύντρια τῆς Σχολῆς.

Δέον νὰ ἔχητε πίστιν συνοδευομένην ἀπὸ τὰ ἔργα τῆς εὐσεβείας, τῆς ἀρετῆς, τῆς σεμνότητος καὶ τῆς κατὰ πάντα ἀνεπιλήπτου συμπεριφορᾶς.

Ἀσφαλῶς θὰ συναντήσετε δυσχερείας καὶ προσκόμματα, ἀλλ' ἐὰν ἔχητε πίστιν, θὰ εἴπητε εἰς τὸ ὄρος τῶν δυσκολιῶν «ἄρθητι καὶ βλήθητι» καὶ τὸ ὄρος τοῦτο θὰ ἀρθῇ καὶ θὰ βληθῇ».

Μετὰ ταῦτα, ἀφοῦ ὁ Μακαριώτατος ἀπένευμε τὰ πτυχία εἰς τὰς 10 πρώτας ἀποφοίτους τῆς Σχολῆς Διακονισσῶν, ἔληξεν ὁ σεμνὸς ἑορτασμός μετὰ τὴν Φήμεν τοῦ Μακαριωτάτου καὶ τὸν Ἐθνικὸν Ὑμνον.

«Ἐστῶσαν δὲ οἱ διάκονοι ἐν πᾶσιν ἄμμοι... Καὶ ἡ γυνὴ (διάκονος) τὰς γυναίκας σπουδάζουσα θεραπεύειν ἀμφοτέροι δὲ τὰ πρὸς ἀγγελίαν, ἐκδημίαν, ὑπηρεσίαν, δουλείαν... Ἐστῶσαν δὲ καὶ ἀνεπαίσχυντοι εἰς τὸ ὑπηρετεῖν τοῖς δεομένοις, ὡς καὶ ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς οὐκ ἤλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀπὸ πολλῶν ὅπως οὐκ αὐτοῦς δεῖ ποιεῖν. Καὶ ἡ δέη (τῆν ἐαυτῶν) ψυχὴν ὑπὲρ ἀδελφοῦ ἀποθέσθαι, μὴ διστάσωσιν ὁδὲ γὰρ ὁ Κύριος καὶ Σωτὴρ ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐδίστασε τὴν ψυχὴν αὐτοῦ θείναι, ὡς αὐτὸς ἔφη, ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ.

(Ἀποστολικὰ Διαταγὰ, βιβλίον τρίτον, κεφ. ιθ' ἐν Migne Ἐ. Π. τόμ. 1. στ. 801-804).

ΕΚ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑΣ ΤΟΥ ΜΕΓ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Γ'.

'Αλλ' οί ἐπίσκοποι καὶ γενικῶς πάντες οἱ χριστιανοὶ ὀφείλουσι νὰ διακρατῶσι καὶ διαφυλάττωσιν ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἐνότητα, οὐδέποτε λησμονοῦντες ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι μία, διότι «μία αὐτὴ ἀγία τοῦ Θεοῦ¹» καὶ «μία ἐστὶ τελεία τοῦ Χριστοῦ περιστερά»². 'Αλλως τε ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας ἀποτελεῖ μίαν τῶν οὐσιωδεδεσμένων ἰδιοτήτων αὐτῆς καὶ ὡς τοιαύτη ὠρίσθη ἤδη καὶ ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ Συμβόλου τῆς πίστεως. 'Ακριβῶς «ἐπειδὴ εἰς λαὸς πάντες οἱ εἰς Χριστὸν ἠλπικότες, καὶ μία Ἐκκλησία νῦν οἱ Χριστοῦ, κἂν ἐκ διαφόρων τόπων προσαγορεύηται»³.

Τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας ἐπιβάλλει ἐνθεν μὲν ἡ ἐνότης τοῦ Χριστοῦ ὡς μίᾳ κεφαλῆς τῆς Ἐκκλησίας, ἐνθεν δὲ ἡ ἐννοια τῆς Ἐκκλησίας ὡς ἐνὸς σώματος, ἣν ἐν ἀρχῇ ἀνεπτύξαμεν. Ἰδιαίτατα εἰς τὴν δευτέραν ταύτην ἐννοίαν ἐπανερχεται συχνάκις ὁ Μ. Βασίλειος, ἐξαίρων τὴν σημασίαν αὐτῆς καὶ συνιστῶν τὴν ἀπόλυτον ἐκκλησιαστικὴν ἐνότητα, ἣν εἶχε τότε σχετικοποιήσει καὶ ἀποπειραθῆ νὰ διασπάσῃ καὶ παραβλάψῃ ὁ Ἀρειανισμός. Οὕτως, ἀπευθυνόμενος «τοῖς παραώταις ἐπισκόποις», γράφει ὅτι δὲν δύνασθε νὰ ἰσχυρίζεσθε, ὅτι «οἱ τὴν παραλίαν οἰκοῦντες ἔξω ἐσμὲν τοῦ πάθους τῶν πολλῶν καὶ οὐδὲν τῆς παρ' ἐτέρων ἐπιουρίας δεόμεθα», διότι ἀνήκετε ὡς μέλη εἰς τὸ ἐν καὶ τὸ αὐτὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, οὕτως τὰ μέλη ἔχουσιν ἀνάγκην ἀλλήλων καὶ ὀφείλουσι νὰ «μεριμῶσιν ὑπὲρ ἀλλήλων»⁴. Πᾶς ἀληθὴς χριστιανὸς δὲν δύναται «τῆς πρὸς τοὺς ἀδελφούς συναφείας ἑαυτὸν ἀποτέμειν». Ὁθεν «ἐκβαλε τῆς σεαυτοῦ ψυχῆς τὸ οἰεσθαι μηδενὸς ἐτέρου εἰς κοινωνίαν προσδεῖσθαι»⁵. Ὡς ἀξιωματικὸν δὲ παράδειγμα ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος προβάλλει ὁ ἅγιος Πατὴρ τὴν ἐνότητα τῶν ἀρχαίων χριστιανῶν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν διωγμῶν, ὅτε «ἤνθον αἱ Ἐκκλησίαι τοῦ Θεοῦ, ἐρριζωμέναι τῇ πίστει, ἠνωμένοι τῇ ἀγάπῃ, ὡσπερ ἐν ἐνὶ σώματι μίᾳ συμπνοίας διαφόρων μελῶν ὑπαρχούσης», οἱ δὲ «χριστιανοὶ πρὸς ἀλλήλους εἰρήνην ἤγον»⁶.

'Αναμφισβητήτως ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας, ὡς εἴπομεν, εἶναι δυνατὸν νὰ στηριχθῇ μόνον ἐπὶ τῆς ἐνότητος τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀμοιβαίας ἀγάπης πάντων τῶν μελῶν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος. Ἰδίως «ἐν τῇ παρουσίᾳ τῶν καιρῶν καταστάσει, ἠνίκα, διὰ τὸ πληθυνθῆναι τὴν ἀνομίαν, ἐψύγη τῶν πολλῶν ἡ ἀγάπη», ἐπιβάλλεται ὅπως ἐν ἀγάπῃ καὶ ὁμονοίᾳ «τὰ

αὐτὰ φρονοῦντες καὶ τὴν τῶν Πατέρων πρεσβεύοντες πίστιν», ἐπανέλθωμεν «εἰς τὴν ἀρχαίαν μακαριότητα τῶν Ἐκκλησιῶν, ὅτε ὀλίγοι μὲν ἦσαν οἱ νοσοῦντες περὶ ζητήσεως, ἐν ἡσυχίᾳ δὲ ἦσαν πάντες, ἐργάται ὄντες τῶν ἐντολῶν ἀνεπαίσχυντοι, διὰ τῆς ἀπλῆς καὶ ἀπεριέργου ὁμολογίας λατρεύοντες τῷ Κυρίῳ καὶ ἄσυχον τὴν πίστιν καὶ ἀπεριέργον διαφυλάσσοντες»⁷. Ὡς δὲ καὶ ἀνωτέρω διεπιστώθη, ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας ἐξωτερικεύεται κυρίως ἐν τῇ ἐνότητι καὶ κοινωνίᾳ καὶ «φιλίᾳ»⁸ τῶν «προεστώτων» ἐπισκόπων, ἐφ' ὅσον ὅταν οὗτοι εἶναι ἠνωμένοι, δὲν εἶναι δυνατόν παρα καὶ αἱ Ἐκκλησίαι αὐτῶν νὰ εἶναι ἠνωμένοι. Πρὸς τοῦτο οἱ ἐπίσκοποι ὀφείλουσι νὰ εἶναι «κοινωνικοί» πρὸς ἀλλήλους⁹, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς διδασκαλίας καὶ πίστεως τῆς Νικαίας, ἀείποτε διατελοῦντες ἐν ζωῇ κοινωνία καὶ ἀμοιβαία σχέσει πρὸς ἀλλήλους («ἐν ἀγάπῃ ἀληθινή»), ὥστε «οἰοῖται συμφυῆναι καὶ πρὸς μίαν ἐλθεῖν ἕνωσιν ἐκ τῆς κατὰ τὴν πίστιν κοινωνίας... τὴν δὲ ἀληθινὴν ἀγάπην ἡ τοῦ Πνεύματος δωρεὰ συνίστησι, συνάπτουσα μὲν τὰ μακρῶ διεστώτα τόπων, γνωρίζουσα δὲ ἀλλήλους τοὺς ἀγαπητούς», ὥστε ἠνωμένοι «τῶ αὐτῶ πορεύεσθαι πνεύματι καὶ τοῖς αὐτοῖς στοιχεῖν τῆς εὐσεβείας δόγμασιν»¹⁰. Δὲν εἶναι δὲ ἐπιτρεπτόν εἰς τοὺς ἐπισκόπους νὰ περιορίζωσι τὸ ἐνδιαφέρον αὐτῶν μόνον ἐν τῇ ἰδίᾳ παροικίᾳ, ἀλλὰ νὰ ἐπεκτείνωσιν αὐτὸ καὶ πρὸς ἅπασαν τὴν Ἐκκλησίαν, ἥς τμήμα ἀποτελοῦσιν αὐτοὶ μετὰ τοῦ ποιμνίου των. Διὰ τοῦτο ὁ Μ. Βασίλειος ἐξαίρει τὴν τοῦ Μ. Ἀθανασίου «μέριμναν πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν», ζητῶν τὸ αὐτὸ καὶ ἀπὸ τὸν διάδοχόν του Πέτρον, ὥστε «ἐπιμελεῖσθαι τῆς πανταχοῦ ἀδελφότητος τοῖς αὐτοῖς σπλάγχνοις καὶ τῇ αὐτῇ προθυμίᾳ, ἥ καὶ ὁ μακαριώτατος ἐκεῖνος περὶ πάντας ἐχρῆτο τοὺς ἀγαπῶντας τὸν Θεὸν ἐν ἀληθείᾳ»¹¹. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἐπίσης λόγου ἐξηγεῖται καὶ ἡ ζωηρὰ ἀνάμιξις τοῦ Μ. Βασιλείου εἰς τὰς ξένας Ἐκκλησίας καὶ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ ἡ μέριμνα αὐτοῦ δι' ὀλοκλήρον τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, ὧν μαρτύρια κατέλιπεν ἡμῖν ἰδίως τὰς ἑκατοντάδας τῶν ἐπιστολῶν του πρὸς πάσας τὰς κατευθύνσεις. Ἐν τούτῳ φαίνεται, ὅτι ἐμιμήθη πρὸ πάντων τὸ παράδειγμα τοῦ Μ. Ἀθανασίου.

'Ἡ δὲ δογματικὴ ἐνότης, ἐφ' ἧς κυρίως ἐδράζεται ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας, δεόν νὰ εἶναι τόσον πλήρης καὶ τελεία, ὥστε ὀφείλουσι νὰ εἶναι «σύμφυχοι πάντες, τὸ ἐν φρονοῦντες», πᾶς δὲ διαφωνῶν θεωρηρητός ὡς «πάσης ἑαυτὸν τῆς Ἐκκλησίας ἀπορηγνύς»¹². Ἡ δογματικὴ πίστις ἐπιβάλλεται νὰ εἶναι

1. Ἐρμην. εἰς Ψαλμ. 28,3. Migne P.G. 29, 288. Βλέπ. καὶ Ἐρμην. εἰς Ἠσαΐαν 5, 172. P.G. 30, 405/8.

2. Ἐρμην. εἰς Ψαλμ. 44, 9, αὐτόθι σ. 408.

3. Ἐπιστολὴ 161, 1, «Ἀμφιλοχίῳ χειροτονηθέντι ἐπισκόπῳ». Migne P.G. 32, 629.

4. Ἐπιστολὴ 203, 3. Migne P.G. 32, 741. Περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος 26, 62, αὐτόθι σ. 181.

5. Ἐπιστολὴ 65 «Ἀταρβίῳ», αὐτόθι σ. 421.

6. Ἐπιστολὴ 164, 1, «Ἀσχολίῳ ἐπισκόπῳ Θεσσαλονίκης», αὐτόθι σ. 636.

7. Ἐπιστολὴ 172, «Σωφρονίῳ ἐπισκόπῳ», αὐτόθι σ. 645/8.

8. Ἐπιστολαὶ 70 καὶ 223,6, αὐτόθι σ. 436 καὶ 832.

9. Βλέπ. ἰδ. ἐπιστολὰς 214, 243 κ. ἄλ. Migne P.G. 32, 785 ἔξ., 901 ἔξ.

10. Ἐπιστολὴ 133, «Πέτρῳ ἐπισκόπῳ Ἀλεξανδρείας», αὐτόθι σ. 569.

11. Ἐπιστολαὶ 69 καὶ 133, αὐτόθι σ. 429 καὶ 569.

12. Ἐπιστολὴ 204, 7, «τοῖς Νεοκαισαρεῦσιν», αὐτόθι σ. 753/6.

πανταχοῦ μία καὶ ἡ αὐτή. Διότι «πίστις παρ' ἡμῶν οὐκ ἄλλη μὲν ἐν Σελευκείᾳ, ἄλλη δὲ ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ἄλλη ἐν Ζήλοις, καὶ ἐν Λαμφάκῳ ἄλλη καὶ ἐπὶ Ρώμης ἕτερα. Καὶ ἡ νῦν περιφερομένη οὐ διάφορος παρὰ τῆς προτέρας, ἀλλὰ μία καὶ ἡ αὐτή αἰεὶ. Ὡς γὰρ παρελάβομεν παρὰ τοῦ Κυρίου, οὕτω βαπτίζομεθα: ὡς βαπτίζομεθα, οὕτω πιστεύομεν»¹³. Ὁ χωριζόμενος ἀπὸ τῶν ἐπισκόπων καὶ ἀπὸ τῆς ὑπ' αὐτῶν διδασκομένης δογματικῆς πίστεως ἀποχωρίζεται ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας. Περὶ δὲ τῆς ἀμοιβαίας μεταξὺ τῶν ἐπισκόπων καὶ τῶν χριστιανῶν πάντων ἀγάπης παρατηρεῖ μεταξὺ πολλῶν ἄλλων καὶ ταῦτα: «τί γὰρ ἂν γένοιτο χαριέστερον ἢ τοὺς τοσοῦτω τῷ πλήθει τῶν τόπων διηρημένους τῇ διὰ τῆς ἀγάπης ἐνώσει καθορᾶν εἰς μίαν μελῶν ἀρμονίαν ἐν σώματι Χριστοῦ δεδέσθαι;»¹⁴

Κατὰ ταῦτα, πάντες οἱ χριστιανοὶ ὀφείλουσι νὰ μὴ ἀποχωρίζονται ἀπὸ τῆς μιᾶς, ἀγίας, καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, τοσοῦτω μᾶλλον ὅσῳ μόνον ἢ μία αὕτη Ἐκκλησία εἶναι τὸ ἐργαστήριον καὶ ἡ κιβωτὸς τῆς σωτηρίας καὶ τὸ κέντρον καὶ τὸ ὄργανον τῆς ἀπολυτρώσεως τῶν ἀνθρώπων. Συνεπῶς οὗτοι μόνον ἐν αὐτῇ δύναται νὰ σωθῶσι καὶ οὐχὶ ἔξω αὐτῆς. Διὰ τοὺς εὐρισκομένους ἐκτὸς αὐτῆς δὲν ὑπάρχει σωτηρία. «Ὅθεν ἔξω τῆς Ἐκκλησίας, ἔξω τῆς ἀγίας αὐλῆς, οὐ χρὴ προσκυνεῖν τῷ Κυρίῳ, ἀλλ' ἐνδον γενόμενον: τ. ἔ. μὴ ἐκβαίνειν τοῦ συστήματος τῆς Ἐκκλησίας καὶ καθ' ἑαυτὸν κατάρχειν παρασυναγωγῆς καὶ σχισμάτων τὸν ὀφείλοντα ἀληθινῶς τῷ Θεῷ λατρεύειν»¹⁵. «Ὁὐ τοίνυν ἔξω τῆς ἀγίας ταύτης αὐλῆς προσκυνεῖν προσήκει τῷ Θεῷ, ἀλλ' ἐνδον αὐτῆς γενόμενον, ἵνα μὴ ἔξω τις αὐτῆς ὢν, ἀπολέσῃ τὸ εἶναι ἐν αὐτῇ Κυρίου» διότι εἶναι ἀληθινὴ ἀπροσκύνησις ἢ οὐκ ἔξω τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' ἐν αὐτῇ τῇ αὐτῇ τοῦ Θεοῦ τελουμένη»¹⁶. Ἐπομένως «χρὴ τὰς εὐχὰς ἀποδιδόναι ἐν μέσῳ τῆς Ἱερουσαλὴμ, τ. ἔ. τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ»¹⁷.

Τὴν ἀνωτέρω συντόμως ἐκτεθεῖσαν διδασκαλίαν περὶ τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας διὰ τῆς ἐνότητος τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀμοιβαίας ἀγάπης καὶ συμπνοίας καὶ κοινωνίας καὶ συναντιλήψεως μεταξὺ πασῶν τῶν ἀγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν καὶ μάλιστα τῶν ἐπισκόπων αὐτῶν ἀναπτύσσει ὁ Μ. Βασίλειος καὶ εἰς πλείονας ἐπιστολάς του πρὸς τοὺς ἐπισκόπους τῆς Δύσεως συλλογικῶς. Ἐν πρώτοις πρέπει νὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι δὲν εἶναι ἄνευ σημασίας τὸ γεγονός, ὅτι τὴν συμπαραστάσιν καὶ συναντιλήψιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Δύσεως πρὸς ἐπικράτησιν καὶ ἐδραίωσιν τῆς ἀπίστεως τῆς Νικαίας καὶ ὑπερνίκησιν τοῦ Ἀρειανισμοῦ καὶ ἐπαναφορὰν τῆς ἐνότητος καὶ τῆς φυγαδευθείσης ὑπὸ τῶν αἰρετικῶν εἰρήνης ἐν τῇ Ἀνατολῇ¹⁸ ζητεῖ ἀκριβῶς ἐκ μέρους τῶν δυτικῶν ἐπισκόπων συλ-

λογικῶς καὶ οὐχὶ ἐκ μέρους τοῦ ἐπισκόπου τῆς Ρώμης, οὐτινος ἀγνοεῖ, μεθ' ὅλης τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας, τὸ λεγόμενον πρωτεῖον ἐξουσίας καὶ μονοκρατορίας ἐπὶ συμπάσης τῆς Ἐκκλησίας, ἐχόμενος τοῦ συνοδικοῦ συστήματος τῶν ἐπισκόπων ἐν τῇ καθόλου Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ.

Ὡς γνωστὸν, τὴν συναντιλήψιν τῶν δυτικῶν ἐπισκόπων, διὰ τῆς καταδικῆς τῶν ἀρειανιζόντων ἐπισκόπων «ὀνομαστῶν» ὑπὸ «συνόδου», ἐζήτησεν εἰδικώτερον ὁ Μ. Βασίλειος πρὸς ἄρσιν τοῦ σχίσματος τῆς Ἐκκλησίας Ἀντιοχείας, θεωρῶν ταύτην «ὡς μέγιστον παράγοντα εἰς τὸν κατὰ τοῦ Ἀρειανισμοῦ καὶ τῶν πολυωνύμων παραφυάδων αὐτοῦ ἀγῶνα, ὅστις ἐξηκολούθει μάλιστα ἐν τῇ Ἀνατολῇ ὑπὸ τοῦ ἀρειανιζόντος αυτοκράτορος Οὐάλεντος»¹⁹. Πρὸς τοῦτο δὲ συνέλαβε τὸ σχέδιον συγκροτήσεως ἐν Ἀνατολῇ μεγάλης συνόδου ἐξ ὀρθοδόξων ἐπισκόπων, ἀντιπροσωπευμένης ὅμως ἐπαρκῶς ἐν αὐτῇ καὶ τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας διὰ τῆς «παρουσίας ἀδελφῶν πλειόνων, ὥστε πλήρωμα εἶναι συνόδου τοὺς ἐπιδημοῦντας»²⁰. Καὶ πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ τελευταίου τούτου διαζωγραφεῖ ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς του πρὸς τοὺς δυτικούς ἐπισκόπους²¹ διὰ μελανωτάτων χρωμάτων τὴν λίαν τεταραγμένην κατάστασιν καὶ τοὺς σκληροὺς διωγμοὺς τῶν Ὀρθοδόξων ὑπὸ τοῦ Ἀρειανῶν τοῦ Οὐάλεντος ἐν τῇ Ἀνατολῇ, ἐν ᾗ ἀκατασφρόνηται τὰ τῶν Πατέρων δόγματα, ἀποστολικὰ παραδόσεις ἐξουδένωνται, νεωτεροποιῶν ἀνθρώπων ἐφευρέματα ταῖς Ἐκκλησίαις ἐμπολιτεύεται...²², ἐβεβηλώθη τὰ ἅγια, φεύγουσι τοὺς εὐκτηρίους οἴκους οἱ υἱαίνοντες τῶν λαῶν ὡς ἀσβελαίας διδασκαλεία, κατὰ δὲ τὰς ἐρημίας πρὸς τὸν ἐν οὐρανοῖς Δεσπότην μετὰ στεναγμῶν καὶ δακρῶν τὰς χεῖρας αἴρουσιν»²³. Ἀλλαχοῦ παραπονεῖται διαπιστώσας, ὅτι ἐκ μέρους τῶν ἀδελφῶν χριστιανῶν τῆς Δύσεως «οὐ γράμμα παρακλήσεως, οὐκ ἀδελφῶν ἐπίσκεψις, οὐκ ἄλλο τι τῶν ὀφειλόμενων ἡμῖν παρὰ τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγάπης γεγένηται. Τρισκαιδέκατον γὰρ ἔτος ἐστίν, ἀφ' οὗ ὁ αἰρετικὸς ἡμῶν πόλεμος ἐπανέστη», καθ' ὃν οἱ ἀνατολικοὶ Ὀρθόδοξοι τὰ πάνδενα «πάσχουσι διὰ τὸ τῆς πονηρᾶς ζύμης Ἀρείου γενέσθαι μὴ καταδέχεσθαι»²⁴. Αὐτῶν δὲ «ἐν ἐστὶν ἐγκλημα νῦν σφοδρῶς ἐκδικούμενον, ἢ ἀκριβῆς τήρησις

19. Σχετικῶς βλέπ. Α. Διαμαντοπούλου, Ὁ Μ. Βασίλειος καὶ ἡ Ρώμη, εἰς «Ἐναῖσμα ἐπὶ τῇ 35 ἐπετηρίδι Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου», Ἀθήναι 1931, σ. 39 ἐξ.

20. Ἐπιστολὴ 92, 3, «πρὸς Ἰταλοὺς καὶ Γάλλους». Migne P.G. 32, 481.

21. Ἐξαίρεσις τῆς ἀμφισβητουμένης ὑπ' ἀριθ. 70 «ἀνεπιγράφου περὶ συνόδου» ἐπιστολῆς (P.G. 32, 433, 436) πᾶσαι αἰλοπαὶ ἀπευθύνονται πρὸς τοὺς δυτικούς ἐπισκόπους γενικῶς. Ὡς δὲ ὀρθῶς παρατηρήθη, ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς ταύταις οὐδὲν εὐρίσκωμεν τὸ ἰδίως ἀναφερόμενον πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ρώμης καὶ τὸν ἐπίσκοπον αὐτῆς, οὐδὲ δικαιολογοῦνται τὰ ἐξ αὐτῶν συμπεράσματα τῶν νεωτέρων ρωμαίων ἱστορικῶν, οἵτινες ἀθαιρέτως ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ταυτίσουσι τοὺς «δυτικούς ἐπισκόπους» πρὸς τὴν Ῥωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν. (Α. Διαμαντοπούλου, ἐνθ' ἂν, σ. 42).

22. Ἐπιστολὴ 90, 2, «τοῖς ἀγιωτάτοις ἀδελφοῖς καὶ ἐπισκόποις τοῖς ἐν τῇ Δύσει». Migne P.G. 32, 473.

23. Ἐπιστολὴ 92, 2, «πρὸς Ἰταλοὺς καὶ Γάλλους», αὐτόθι σ. 481.

24. Ἐπιστολὴ 242, 2, «τοῖς δυτικοῖς», αὐτόθι σ. 900/1.

13. Ἐπιστολὴ 251, 4 «τοῖς Εὐασηνοῖς» αὐτόθι σ. 937.

14. Ἐπιστολὴ 70, αὐτόθι σ. 433.

15. Ἐρμην. εἰς Ψαλμ. 28,1. Migne P.G. 30, 72/3.

16. Αὐτόθι 28, 3. Migne P.G. 29, 288.

17. Αὐτόθι 115, 5. Migne P.G. 30, 113. Παρὰ ταῦτα διευκρινίζει ἀλλαχοῦ, ὅτι δὲν ἀπροσκυνεῖται ἡ Ἐκκλησία, ἀλλὰ τῆς Ἐκκλησίας ἡ κεφαλή, ὁ Χριστός («Ἐρμην. εἰς Ψαλμ. 44, 10. Migne P.G. 29, 409).

18. Βλέπ. Ἰω. Καρμίρη, Τὰ δογματικὰ καὶ συμβολικὰ μνημεῖα, τ. Α' σ. 53 ἐξ.

Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΘΕΟΥΠΟΛΕΩΣ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Ο Γ' †

Ἡ ἀγιωτάτη καὶ ἀποστολική τῶν Ἀντιοχείων Ἐκκλησία βεβουθισμένη εἰς τὸ πένθος, θρηνεῖ τὸν θάνατον τοῦ Γεραροῦ αὐτῆς Προκαθημένου Ἀλεξάνδρου τοῦ Γ'.

Ἐν γήρα πλοῖοι ὁ Σεπτὸς Πρωθιεράρχης ὑποστάς ἐγχείρισιν καὶ μὴ ἀνθέξας, ἐξεδήμησεν ἐν Δαμασκῷ πρὸς Κύριον.

Ἐπὶ πεντηκονταετίαν καὶ πλέον, ὡς καλὸς στρατιώτης ὑπηρετήσας αὐτός τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐπὶ εἰκοσιπενταετίαν δεξιῶς πηδαλιουχῆσας ἐν μέσῳ ὑφάλων τὸ ὀρθόδοξον τῆς Ἀντιοχείας σκάφος, κατέστη πανορθόδοξος προσωπικότης ἐπιβληθεῖσα εἰς ἀπάσας τὰς Ὀρθόδοξους Αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας.

Κάτοχος βαθείας μορφώσεως ἀλλὰ καὶ μεγάλης Ἐκκλησιαστικῆς πείρας καὶ συνειδήσεως, μειλίχιος καὶ προσηγῆς τοῖς πᾶσι, ὁ ἐκλιπὼν Ἀραβορθόδοξος Πατριάρχης Ἀλέξανδρος Ταχάν, ἀνήκει εἰς τὴν πλειάδα τῶν μεγάλων τῆς Θεουπόλεως Ἀντιοχείας Πα-

τριαρχῶν, οἵτινες ἐδόξασαν τὸν ἱστορικὸν αὐτῆς θρόνον. Παρὰ τὸ πολὺν Αὐτοῦ γῆρας, εἰς ἓν καὶ μόνον

ἀπέβλεπεν· πῶς νὰ ἀναδείξῃ τὸν θεοδόξαστον Αὐτοῦ θρόνον, νὰ τὸν ἐξυψώσῃ πνευματικῶς καὶ νὰ τὸν ἐξασφαλίσῃ ὕλικῶς.

Ἡ ἀνακαίνισις τοῦ πατριαρχικοῦ Ναοῦ καὶ τῆς ἱστορικῆς Μονῆς τῆς Σεϊτνάγιας, τὸ πολυτελὲς Πατριαρχικὸν Μέγαρον καὶ ἡ οἰκοδόμησις προσοδοφόρων κτιρίων ἐξασφαλιζόντων οἰκονομικῶς τὸ Πατριαρχεῖον, εἶναι ἔργα Αὐτοῦ.

Σεμνὸς καὶ πρᾶος, εὐγενὴς καὶ ἀριστοκράτης τέλειος, μὲ τοὺς φωσφορίζοντας αὐτοῦ ὀφθαλμοὺς ἠχμαλώτιζε πάντας, ὅσοι τὸν ἐγνώριζον.

Πλήρης πανορθόδοξου Πνεύματος, διαρκῶς ὠμίλει περὶ τῆς σημερινῆς καταστάσεως τῆς Ὀρθοδοξίας, θλιβόμενος διὰ πᾶσαν ἐν

τοῖς κόλποις αὐτῆς ἀνωμαλίαν, φιλοδοξῶν, ὡς ἔλεγε, νὰ καταστῆ, λόγῳ τῆς ἡλικίας του, ὁ διαι-

τῶν πατρικῶν παραδόσεων... Οὐχ ὑπὲρ χρημάτων, οὐχ ὑπὲρ δόξης, οὐχ ὑπὲρ ἄλλου τινὸς τῶν προσκαίρων καταπολεμούμεθα, ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ κτήματος, τοῦ πατερικοῦ θησαυροῦ τῆς ὑγαινοῦσης πίστεως ἐστήκαμεν ἀγωνιζόμενοι»²⁵.

Τούτων οὕτως ἐχόντων ὁ Μ. Βασίλειος προτρέπεται καὶ προσειδοποιεῖ «τοὺς δυτικοὺς» διὰ τὸν ἐπικρεμάμενον δι' ὅλην τὴν Ἐκκλησίαν κίνδυνον ἐκ μέρους τῶν αἰρετικῶν. «Ἀγωνιάσατε ὑπὲρ τῶν λαῶν, καὶ μὴ τὸ καθ' ἑαυτοὺς σκοπεῖτε μόνον, ὅτι ἐν λιμέσιν εὐδίῳις ὀρμίζεσθε... Φοβούμεθα μήποτε ἀξανάμενον τὸ κακόν, ὡσπερ τις φλόξ διὰ τῆς καιομένης ὕλης βαδίζουσα, ἐπειδὴν καταναλώσῃ τὰ πλησίον, ἀψηται

καὶ τῶν πόρρω. Ἐπινέμεται γὰρ τὸ κακὸν τῆς αἰρέσεως· καὶ δέος ἐστὶ μὴ τὰς ἡμετέρας Ἐκκλησίας καταφαγοῦσα, ἐρψη λοιπὸν καὶ ἐπὶ τὸ ὑγιαῖνον μέρος τῆς καθ' ὑμᾶς παροικίας. Τάχα μὲν οὖν, διὰ τὸ παρ' ἡμῖν πλεονάσαι τὴν ἀμαρτίαν, πρῶτοι παρεδόθημεν εἰς κατάβρωσιν τοῖς ὠμοφάγοις ὀδοῦσι τῶν ἐχθρῶν τοῦ Θεοῦ· τάχα δέ, ὃ καὶ μᾶλλον ἐστὶν εἰκάσαι, ὅτι, ἐπειδὴ τὸ εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας, ἀπὸ τῶν ἡμετέρων τόπων ἀρξάμενον, εἰς πᾶσαν ἐξῆλθε τὴν οἰκουμένην, διὰ τοῦτο ὁ κοινὸς τῶν ψυχῶν ἡμῶν ἐχθρὸς, τὰ τῆς ἀποστασίας σπέρματα, ἀπὸ τῶν αὐτῶν τόπων τὴν ἀρχὴν λαβόντα, εἰς πᾶσαν οἰκουμένην διαδοθῆναι φιλονεικεῖ»²⁶.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΡΜΙΡΗΣ

Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν
Βασιλικὸς Ἐπίτροπος παρὰ τῇ Ἱ. Συνόδῳ

25. Ἐπιστολὴ 243, 2. 4 πρὸς Ἰταλοὺς καὶ Γάλλους ἐπισκόπους περὶ τῆς καταστάσεως καὶ συγχύσεως τῶν Ἐκκλησιῶν». Αὐτόθι σ. 904, 908.

26. Αὐτόθι σ. 908.

τητής, πρὸς δόξαν τῆς ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας.

Τηρητής αὐστηρὸς τῶν ὀρθοδόξων παραδόσεων καὶ τῶν ἱερῶν τῆς ἀγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας Κανόνων, ποτισμένος μὲ τὰ νάματα τῆς Ἱεράς Χαλκίτιδος θεολογικῆς Σχολῆς, ἔτρεφεν ἀγάπην πρὸς πᾶν τὸ ἑλληνικόν, δι' ὃ καὶ ὡς ἐπίσημον ἐν τῷ γραφείῳ του γλώσσαν διετήρησε τὴν ἑλληνικὴν, ἐν δὲ τῷ Πατριαρχικῷ Ναῶ τὴν Βυζαντινὴν ψαλμωδίαν, τοῦ δεξιοῦ ἐν αὐτῷ χοροῦ ψάλλοντος μὲ ἑλληνα Πρωτοψάλτην Ἑλληνιστί.

Ἄλλ' ἐκεῖνο, ὅπερ τὸν ἐξύψωσεν εἰς τὴν καρδίαν παντὸς Ἑλληνοῦ, ἦτο ὁ ἀπεριόριστος αὐτοῦ σεβασμὸς πρὸς τὸν ἀγιώτατον Οἰκουμενικὸν θρόνον καὶ τὰ θέσμια αὐτοῦ, ὃν ἀπεριφράστως καὶ τολμηρῶς ἐξεδήλωσε τελευταίως ἐν Μόσχᾳ, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν τῆς τεσσαρακοστῆς ἐπετείου ἀπὸ τῆς ἀνασυστάσεως τοῦ Ρωσικοῦ Πατριαρχείου, εἰς τὸ ἐπίσημον γεῦμα, ὅπερ παρέθηκεν πρὸς τιμὴν τῶν Πατριαρχῶν καὶ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης πασῶν τῶν Ρωσιῶν Ἀλέξιος.

Εἰς γλαφυρὰν καὶ βαθυστόχαστον προσφώνησιν τοῦ Ἑλληνιστί καὶ Ρωσιστί, μεταξὺ ἄλλων εἶπεν: «Ἡ Ρωσία εἶναι τόσον μεγάλη ὥστε δύναται νὰ περιλάβῃ εἰς τοὺς κόλπους τῆς ὀλόκληρον τὴν Ὀρθοδόξian. Λέγων ὅμως τοῦτο, δὲν ἐννοῶ ὅτι ὁ Ὄρησκευτικὸς ἐκεῖνῃς Ἀρχηγὸς δύναται νὰ καταστῇ καὶ ὁ Ἀρχηγὸς αὐτῆς, διότι ἡ ἀρχηγία ἀνήκει εἰς τὸν πρῶτον μεταξὺ ἴσων, τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην. Ἱστορία δεκάδων αἰώνων καὶ ἀποφάσεις ἀγίων Οἰκουμενικῶν καὶ Τοπικῶν Συνόδων, δὲν δύναται εὐκόλως, οὔτε νὰ λησμονηθῶσιν, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ διαγραφῶσιν. Τὸ λεγόμενον ὅτι ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἀλέξιος ἐπιδιώκει νὰ ὑποκαταστήσῃ τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην, φρονῶ ὅτι εἶναι συκοφαντία, διότι ὡς ὁ ἴδιος μοι ἐδήλωσεν, οὔτος κατέχει καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ κατέχῃ τὴν πέμπτην θέσιν ἐν τῷ Πανορθοδόξῳ Συνοδικῷ...»

Τὴν Ἑλλάδα, ἀπὸ τοῦ 1951 τὴν ἐπεσκέφθη τρίς. Κατὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Τριπόλεως Θεοδοσίου καὶ Ἐπιφανείας Ἰγνατίου, ὡς καὶ τοῦ Μ. Πρωτοπρεσβυτέρου Κ. Μωραϊτάκη, εἰς τὴν, πρὸς τὴν Α.Μ. τὸν Βασιλέα τῶν Ἑλλήνων Παῦλον, θαυμασίαν αὐτοῦ προσφώνησιν εἰς γλώσσαν ἀρχαιοπρεπῆ ἔλεγεν: «Ὡσπερ πάλαι ποτὲ ὁ τῶν Ἀντιοχέων Πρωθιεράρχης Φλαβιανὸς παρὰ τὸ βαθὺ αὐτοῦ γῆρας ἀνέλαβε μακρὰν ὁδοιπορίαν εἰς Βασιλεύουσαν... οὕτω καὶ γὰρ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ἄγων καὶ ἐπὶ πτερύγων ἀνέμων ἰπτάς ἦλθον εἰς τὰς κλεινὰς Ἀθήνας, ἵνα ἐκδηλώσω τὴν πρὸς τὴν αἰωνίαν Ἑλλάδα ἀγάπην μου καὶ προσκυνήσω τὸν Βράχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐξ οὗ ὁ τῶν ἔθνων Ἀπόστολος ἐκῆρξε τὸν ἄγνωστον Θεόν».

Ἡ περὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐμφανὴς γενομένη ἐν τῇ Σοβιετικῇ Πρωτευούσῃ διακήρυξις, ὑπῆρξε τὸ κύκνειον ἄσμα τῆς πρὸς τὰς ἱεράς Ἐκκλησιαστικὰς παραδόσεις προσηλώσεως καὶ ἐμμονῆς τοῦ Μεγάλου Ἀντιοχέως Πατριάρχου.

Τιμῶντες τὸ ὑπέρτατον Αὐτοῦ Πατριαρχικὸν ἀξίωμα καὶ ἐγκωμιάζοντες πανθ' ὅσα ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδοξίας ἐπραξεν, κλίνομεν εὐλαβὲς γόνυ πρὸ τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ σκηνώματος, ἱκετεύοντες τὸν Πανάγαθον Θεόν, ἵνα κατατάξῃ τὴν ἀγίαν Αὐτοῦ ψυχὴν μετὰ τῶν Ἀγίων καὶ Δικαίων καὶ ἀναδείξῃ ἄξιον διάδοχον Αὐτοῦ.

Μ. Πρωτοπρ. Κ. ΜΩΡΑΙΤΑΚΗΣ

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ἀλέξανδρος ὁ Γ', 162ος Πατριάρχης Ἀντιοχείας, ἐγενήθη ἐν Δαμασκῷ τὴν 9ην Μαΐου τοῦ 1869.

Μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν πρώτων αὐτοῦ σπουδῶν, ἀπεστάλη ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Ἀντιοχείας τοῦ κατόπιν Ἱεροσολύμων Γερασίμου εἰς τὴν ἐν Χάλκῃ Ἱ. Θεολογικὴν Σχολήν, ἀφ' ἧς ἀπεφοίτησε μὲ βαθμὸν ἀριστα, ἀνακηρυχθεὶς Διδάσκαλος τῆς Θεολογίας, τῷ 1894.

Κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ἐχειροτονήθη Διάκονος ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Ἐμέσης Ἀθανασίου Ἀτάλα καὶ μετὰ τριετῆ Διακονίαν ἀπεστάλη εἰς τὴν Θεολ. Ἀκαδημίαν τοῦ Κιέβου, φοιτήσας ἐν αὐτῇ ἐπὶ τρία ἔτη.

Τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1900 ἐχειροτονήθη ἱερεὺς ἐν τῷ Πατριαρχικῷ Ναῶ Δαμασκοῦ ὑπὸ τοῦ πρώτου Ἀραβοφώνου Πατριάρχου Μελετίου τοῦ ἀπὸ Λαοδικείας καὶ ἀπεστάλη εἰς Μόσχαν ὡς Ἡγούμενος τοῦ ἐκεῖ Μετοχίου τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας.

Κατὰ τὸ 1903 ἐξελέγη Μητροπολίτης Ταρσοῦ καὶ Ἀδάνων μὲ ἔδραν τὴν Μερσίαν, ὅπου δὲν ἠδυνήθη νὰ παραμείνῃ ἐπὶ πολὺ λόγῳ τῆς κατ' αὐτοῦ ἐχθρικῆς στάσεως τοῦ ἐκεῖ Ἑλληνοφάνου ποιμνίου, μετατεθεὶς εἰς τὴν Μητρόπολιν Τριπόλεως, ἣν ἐποίμανε μέχρι τοῦ 1931, ὅποτε ἐξελέγη Πατριάρχης Ἀντιοχείας καὶ πάσης Ἀνατολῆς.

Τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1945, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐκλογῆς τοῦ Πατριάρχου Ρωσίας Ἀλεξίου, μετέβη εἰς Μόσχαν, τυχὼν ἐκτάκτων τιμῶν καὶ περιποιήσεων.

Ἐν ἔτει 1951, μετὰ τὴν ἐξ Ἀθηνῶν ἐπιστροφὴν του, ὅπου εἶχε μεταβῆ διὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ ἀποστόλου Παύλου, μετέβη καὶ πάλιν εἰς Μόσχαν διὰ λόγους οικονομικῆς φύσεως, ἐπιστρέφων δὲ ἐκεῖθεν ἐπεσκέφθη καὶ τὰς Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας Ρουμανίας καὶ Τσεχοσλοβακίας.

Προσκήσει τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου, τὸν Ἰούλιον τοῦ 1953 μετέβη εἰς Κ/πολιν καὶ προσήδρευσε τῶν ἑορτῶν — ὡς ὁ ἀρχαιότερος τῶν Μαθητῶν — τῆς ἐν Χάλκῃ Ἱ. Θεολογικῆς Σχολῆς.

Κατὰ Ἰούλιον τοῦ 1954 ἐώρτασεν ἐν Δαμασκῷ τὸ χρυσοῦν αὐτοῦ Ἰωβιλαῖον (1903-1954), ὅπερ ἐτίμησαν ἀντιπρόσωποι ὄλων τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, τῆς ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀντιπροσωπευθείσης ὑπὸ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Μεσσηνίας Χρυσοστόμου καὶ Θεσσαλονίκης Παντελεήμονος.

Τετιμημένος διὰ πλείστον παρασῆμων, λόγῳ τῆς σοφίας του ἀνεκνήρυχθη ὑπὸ τῶν Θεολ. Σχολῶν Μόσχας καὶ Βουκουρεστίου «Διδάκτωρ τῆς Θεολογίας».

Τελευταῖον αὐτοῦ ταξίδιον ὑπῆρξε τὸ εἰς Μόσχαν κατὰ Μάιον ἐ. ἔτους διὰ τὰς ἑορτὰς τῆς 40ῆς ἐπετείου τῆς ἀνασυστάσεως τοῦ Ρωσικοῦ Πατριαρχείου, τὸ ὅποιον οὐδόλας ἀπίθανον, ὡς λίαν ἐπίπονον, νὰ ἐπέσπευσε καὶ τὸν θάνατον αὐτοῦ.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΠΡΩΤΟΚΟΡΥΦΑΙΟΥΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΠΕΤΡΟΝ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΝ

Πέτρος και Παῦλος οἱ δύο κορυφαῖοι τοῦ Κυρίου Μαθηταὶ και τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας οἱ πρῶτοι και ἐπίκεντροι στῦλοι συγκαλοῦσιν ἡμᾶς εἰς πανευφρόσυνον και φαιδρὸν εὐωχίαν! Δεῦτε, λοιπόν, τοῦ χριστεπανύμου λαοῦ τὰ πλήθη, ἐν ἀγαλλιάσει ἐνωτιζόμενοι τῶν Ἱερῶν κωδῶνων τοὺς προσκλητηρίους ἤχους ἀθρόοι προσέλθωμεν εἰς τοὺς θεῖους Ναοὺς και περικυκλώσωμεν τὰς πλουσιοπαρόχους πνευματικὰς τραπέζας και τρυφήσωμεν πάντες. Ἀρτύματα και ἐδέσματα ἐπὶ τῶν τραπεζῶν, τῶν ἁγίων Ἀποστόλων ἢ κατὰ Χριστὸν ἁγία πολιτεία, οἱ ὑπὲρ τοῦ Εὐαγγελίου ἀγῶνες, οἱ ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας ἰδρώτες και μόχθοι, αἱ ὑπὲρ τῆς ἐπιστροφῆς και σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων θυσίαι και θλίψεις και αἱ κακοπάθειαι και τὰ βασανιστήρια και οἱ πόνοι και αἱ στερήσεις. Ἐπιδόρπια δὲ και ἡδύποτα τοῦ ὑπὲρ τῆς δόξης τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ μαρτυρικοῦ θανάτου αὐτῶν ἢ ἱερὰ ἀνάμνησις και τῶν σεπτῶν Εἰκόνων Αὐτῶν ἢ τιμητικὴ προσκύνησις.

Μεγίστη ἢ θέσις τοῦ Πέτρου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ! Ἀνυπολογίστου σημασίας ἢ συμβολὴ τοῦ Παύλου ἐν τῇ τῶν Ἐθνῶν σωτηρίᾳ! Οὐδεὶς, ὀρθόδοξα φρονῶν και δίκαια κρίνων, δύναται συγκρίνων νὰ θέσῃ τὸν ἕνα ὑψηλότερον τοῦ ἄλλου και τάνάπαλιν, διότι θὰ ἀδικήσῃ αὐτοὺς και θὰ λυπήσῃ τὸν Θεόν. Ἀμφότεροι ἴστανται εἰς τὸ αὐτὸ ὕψος ἀνέκαθε, ἐν τῇ συνειδήσει τῆς Μιᾶς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἣτις ἀρχῆθεν και τὰ ἅγια Λείψανα αὐτῶν ἐνώσασα ἀμφοτέρους συγχρόνως και ἰσοτίμως ἐορτάζει και τιμᾷ! Ὁ Πέτρος και ὁ Παῦλος, οἱ δύο πρωτοκορυφαῖοι και πρωτόθρονοι ὡς ὑπὲρ τοὺς ἄλλους κοπιᾶσαντες, ἀποτελοῦσι κατὰ τὴν θεῖαν και προσφυστάτην ἔκφρασιν τῆς ἁγιωτάτης και δικαιοτάτης Μητρὸς Ἐκκλησίας, τὰς δύο «τῆς θεογνωσίας πτέρυγας», τὰς δύο «χειρας τοῦ Εὐαγγελίου τῆς χάριτος», τοὺς δύο «πόδας τῆς ἀληθείας τοῦ κηρύγματος», τὰ δύο «τοῦ Σταυροῦ κέρατα (ἐγκάρσιον και κάθετον), δι' ὧν δαιμόνων ὄφρυν Χριστὸς καταβέβληκεν!...». Ἡ θεόπνευστος ὁμολογία τοῦ Πέτρου: «Σὺ εἶ ὁ Χριστὸς, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ Ζῶντος» (Ματθ. 16,16...) ἀπετέλεσε τὸν ἄσειστον Βράχον, ἐφ' οὗ ὁ Θεάνθρωπος Κύριος ὠκοδόμησε τὴν ἁγιωτάτην Αὐτοῦ Ἐκκλησίαν! Ἀλλὰ και ἡ ὑπερφυῆς και ἀνθρωπίνως ἀνεξήγητος τοῦ Σαύλου ἐπιστροφή ἀπετέλεσε τὴν πανηγυρικωτάτην και βεβαιωτάτην

ἀπόδειξιν τῆς τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσεως και Θεότητος, ἣτις ἀποτελεῖ τὸ ἀναφαίρετον κέντρον και τὸ θεμέλιον τῆς Πίστεως και τῆς ζωῆς τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας.

Διὰ τοῦ ἐνθέρου κηρύγματος τοῦ Πέτρου, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς ἀπηρτίσθη ἡ πρώτη Χριστιανικὴ Ἐκκλησία.

Διὰ τοῦ φλογεροῦ κηρύγματος τοῦ Παύλου ἐπεξετάθη Αὕτη και ἐπεκράτησεν ἀπὸ Ἱερουσαλήμ και κύκλῳ μέχρι τοῦ Ἰλλυρικοῦ» (Ρωμ. 15,19), ὥστε και ἡμεῖς οἱ «Ἕλληνες και γενικώτερον οἱ Εὐρωπαῖοι νὰ καυχώμεθα, ὅτι Διδάσκαλος ἡμῶν και τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν Ἰδρυτής, οὐ μὴν ἀλλὰ και τοῦ νεωτέρου Πολιτισμοῦ ἡμῶν ἐμπνευστῆς ὑπάρχει ὁ Θεῖος τῶν Ἐθνῶν Ἀπόστολος Παῦλος.

Ἀνέστησεν ἐκ νεκρῶν τὴν Ταβιθά ὁ Πέτρος; (Πρξ. 9,36). Ἀλλὰ και ὁ Παῦλος τὸν Εὐτυχον (Πρξ. 20,9.). Ἀποκαλύψεις ἔλαβεν ὁ Παῦλος και μέχρι τρίτου Οὐρανοῦ ἠρπάγη. Ἀλλὰ και ὁ Πέτρος δὲν ὑστέρησεν ἐν ταῖς ὀπτασίαις και ἀποκαλυπτικῶς περὶ τῆς εἰς Ἄδου Καθόδου τοῦ Ζωοδότου Χριστοῦ ἐθεολόγησεν (Α'. Πέτρ. 3,19). Ἐσφάγη διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ ὁ θεῖος Παῦλος! Ἐσταυρώθη διὰ τὴν Αὐτὴν ἀγάπην τοῦ Ἐσταυρωμένου και Ἀναστάντος Διδασκάλου και Σωτῆρος ὁ θεομακάριστος Πέτρος!

Διὸ πάντες οἱ πιστοὶ εὐγνωμόνως και εὐλαβῶς τοὺς μεγάλους ἡμῶν Διδασκάλους, τοὺς τῆς σωτηρίας ἡμῶν ἐργάτας, τοὺς φωστῆρας τοὺς πολυφώτους τῆς Πίστεως ἡμῶν, τοὺς πρωτοκορυφαίους Πέτρον και Παῦλον, «τοὺς διηρημένους τοῖς σώμασι, και ἠνωμένους τῷ πνεύματι» σὺν ἀπάσῃ τῇ θεῖᾳ τῶν Ἀποστόλων χορείᾳ εὐφημήσωμεν λέγοντες: «Χαῖρε Πέτρε Ἀπόστολε, και γνήσιε φίλε τοῦ σοῦ Διδασκάλου Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Χαῖρε Παῦλε παμφίλτατε, και κήρυξ τῆς Πίστεως και Διδασκαλε τῆς Οἰκουμένης. Ὡς παρηρησίαν ζευγος ἀγιόλεκτον, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν ἰκετεύσατε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀμήν.

Ἀρχιμ. ΕΥΘΥΜΙΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΔΗΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

'Η απάντησις τῆς 'Ελληνικῆς ψυχῆς.

Δὲν ὑπάρχει ἀληθῶς ἀγιωτέρα ὑπόθεσις ἀπὸ τὴν Κυπριακὴν. Διαγωγῆς, κρυσταλλίνῃ, ἡλιοστάλακτη εἶναι ἡ φύσις τῆς. 'Η προσπάθεια δηλαδὴ ἀνακτῆσεως τῆς 'Ελευθερίας του ὑπὸ ἑνὸς λαοῦ, τοῦ ὁποῖου ἡ 'Ελληνικότης παρέμεινεν ἀθλόωτος εἰς ὅλους τοὺς καταγισμούς τῶν μακρῶν χιλιετηρίδων, πὸν διέρρευσαν εἰς τὴν πάμφωτον αὐτὴν Μεσογειακὴν λεκάνην, ἡ ὁποία ὑπῆρξε τὸ λίκνον τῆς Φυλῆς μας.

Καὶ ὅμως στνγνὴ ὑπῆρξεν ἡ απάντησις τοῦ ἰσχυροῦ του δυνάστου. Καὶ μὲ προπέτεια, ἀδιαφορίαν καὶ ἀναλησίαν ἀποτροπιαστικὴν, ἐποδοπατήθησαν τὰ δίκαιά του. Καὶ ἐστήθησαν μαρτυρικαὶ ἀγκῶναι, διὰ τὰ καταπνιγῆ ἢ φωνῆ του.

Τὸ δὲ θλιβερότερον ὄλων εἶναι, ὅτι ὡς ἄλλος τραγικός χορὸς περὶ τὴν δεσμώτιδα μεγαλόνησον, καὶ ὄλαι αἱ ἄλλαι Δυτικαὶ δυνάμεις χειροκροτοῦν τὴν βαρβαρότητα, ἐπιδοκιμάζουν τὸν δορυκτῆτορα εἰς τὰς ἀθλιότητάς του· καὶ ἐνασμενίζονται παρακολουθοῦσαι τὰς τυμβωρύχους καὶ ἀντιχριστιανικὰς δαίνας τοῦ Τουρκικοῦ ὄχλου ν' ἀσχημονοῦν περὶ τὴν περιβεβλημένην χειροπέδα μάρτυρα. Καὶ δυστυχῶς ἐπὶ κεφαλῆς των εἶναι ἡ μεγάλη ἐκείνη Δυτικὴ δύναμις, ἡ ὁποία ἠρέμισε τὸ λάβαρον τῶν 'Ελευθεριῶν τῶν λαῶν· καὶ διετόπωσε τὸν καταστατικὸν χάρτην τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων. Καὶ ὅμως, ὑποκορῖνεται σήμερον ἀκατανοησίαν τῆς ζεούσης ἠθικῆς σημασίας τοῦ Κυπριακοῦ ζητήματος.

'Η 'Αγγλικὴ Κυβέρνησις ἐπέδωκε προσφάτως νέον σχέδιον ἀποκαταστάσεως καὶ τακτοποιήσεως, δῆθεν τούτου διὰ τοῦ ὁποῖου ὅμως — ἐξοφθάλμως καὶ ἰταμῶς — χαλκεύονται καὶ νέαι χειροπέδαι διὰ τοὺς Κυπρίους ἀδελφούς μας. Καὶ ἀναμένει ἤδη απάντησιν. 'Αλλὰ τὸ γεγονός καὶ μόνον ὅτι διενοήθη, ὅτι ὁ περηφάνος καὶ μισοτύραννος 'Ελληνικός λαὸς εἶναι δυνατὸν ν' ἀνεχθῆ τὸ ποδοπάτημα αὐτοῦ τῆς Κυπριακῆς 'Ελευθερίας, ἀποτελεῖ ὕβριν καὶ ὄνειδισμόν ἀπαράδεκτον.

Καὶ τὴν μὲν απάντησιν τὴν ἐπέδωκεν ἤδη ἡ 'Εθνικὴ μας Κυβέρνησις. Προέλαβεν ὅμως, ἐν τῷ μεταξύ, καὶ τὴν ἔδωκεν ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων μας. Διότι ἀνεγνώσαμεν προσφάτως εἰς τὴν «Φωνὴν τῶν 'Αγροτῶν» τῆς Κύπρου, ὅτι ὁ ξηρανθεὶς στέφανος τοῦ ἥρωος καὶ μάρτυρος ἥρωος Γρηγόρη Αἰξεντίου, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀναρτηθῆ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ τοῦ τάφου του, ἤρχισε κατὰ τρόπον ἐκκλησιαστικὸν νὰ ἐπαναρθῆ καὶ ν' ἀναθάλλῃ. Συνεπεία δὲ τούτου, σύμπασα ἡ κοινότης τῆς Κοκκινότριμιθιάς διακατέχεται ὑπὸ μεγίστης συγκινήσεως· καὶ μεταβαίνουν καθημερινῶς ἀθροοὶ εἰς τὸ κοιμητήριον, διὰ τὰ ἴδον τὸ θαυμαστὸν αὐτὸ φαινόμενον.

Καὶ ἐνθυμούμεθα τὴν στιγμὴν αὐτὴν τὸ περιφρημον ἐπίγραμμα τοῦ Σιμωνίδου διὰ τὴν 'Ελλάδα μας, τὴν ὁποῖαν ἀπεικονίζει ὡς ἄμπελον, τὴν ὁποῖαν κατατρώγει τράγος, καὶ πρὸς τὸν ὁποῖον ἀπευθυνομένη λέγει,

Κ' ἦν με φάγῃς ἐπὶ οἴζαν, ὅμως ἔτι καρποφορήσω, ἕως ἐπισπεῖσαι σοι, τράγε, θυομένω..

Καὶ τὸ προφητικὸν αὐτὸ ἐπίγραμμα τοῦ Σιμωνίδου ἂς εἶναι καὶ ἡ απάντησις τῆς 'Ελληνικῆς Χριστιανικῆς μας ψυχῆς πρὸς τὸν στνγνὸν καὶ ἀκαμπτὸν δυνάστην τῶν Κυπρίων ἀδελφῶν μας.

Θλιβόμεθα βαθύτατα.

'Η εἰς ἄλλην σελίδα τοῦ παρόντος τεύχους δημοσιευομένη διαμαρτυρία τοῦ Μακ. 'Αρχιεπισκόπου μας πρὸς τὸν 'Αρχιεπίσκοπον τοῦ Καντέρμπουρ ἐξ αἰτίας τῶν ὄβριστικῶν δηλώσεων αὐτοῦ διὰ τὸν 'Αρχιεπίσκοπον καὶ 'Εθνάρχην τῆς Κύπρου Μακάριον εἶναι ἀπολύτως σύμφωνα πρὸς τὰ αἰσθήματα τοῦ 'Ελληνικοῦ λαοῦ.

'Η 'Ελληνικὴ 'Ορθόδοξος 'Εκκλησία, ἡ ὁποία — παρὰ τὴν δικαίαν συγχρότητα πικρίας τῆς — ἐπέδειξε πάντοτε ὑψηλὴν κατανόησιν τῆς ἀποστολῆς τῆς, θλιβεται ἀληθῶς βαθύτατα διὰ τὴν κατολισθησιν αὐτὴν τοῦ δόκτορος Φίσερ εἰς ἀκρότητας μὴ θεμιτάς.

Δυστυχῶς ὁ 'Αγγλὸς 'Εκκλησιαστικὸς 'Ηγέτης προσφάτως ἀποδεικνύει ὀδυνηρὰν ἀτόχησιν ἔλλειψιν ἀποτοκριαρχίας καὶ λησμοσύνην τοῦ σοφοῦ γνωμικοῦ, ὅτι «χρῆ σιγῶν ἢ κρείττονα τῆς σιγῆς λέγειν». 'Αλλὰ τοῦτο, προκειμένου περὶ ζητημάτων ξένων πρὸς ἡμᾶς, ἀφορᾷ εἰς τὸν ἴδιον καὶ τοὺς συμπολίτας του.

Τὸ νὰ καθυβρίξῃ ὅμως, ὅλων ἀδικαιολογήτως, τὸν 'Αρχιεπίσκοπον καὶ 'Εθνάρχην Μακάριον, τοῦτο εἶναι ἐντελῶς ἀπαράδεκτον εἰς τὴν 'Ελληνικὴν ψυχὴν.

Συγχρότως ἀπὸ τῶν στηλῶν αὐτῶν ἐπανελάβομεν, ὅτι ἡ 'Ελληνικὴ 'Ορθόδοξος 'Εκκλησία δὲν πολιτεύεται. Καὶ ὅτι τὴν συνείδησιν τῆς μόνον συμβουλεύεται, ἡγουμένη ἐκάστοτε παντὸς κινήματος 'Ελευθερίας.

Διὰ τὴν 'Ορθόδοξον συνείδησιν ἡ 'Ελευθερία δὲν ἐννοεῖται ὡς πολιτικὴ τοιαύτη. 'Αλλ' ὡς ὑπέροχον καὶ ἀναφαίρετον δικαίωμα τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος εἶναι «εἰκὼν τοῦ Θεοῦ». 'Εντεῦθεν καὶ αἱ ἀπροσμέτρητοι θυσίαι τῆς 'Εκκλησίας μας ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ βωμοῦ τῆς 'Ελευθερίας. Καὶ ὁ Μακάριος οὐδὲν ἄλλο πράττει, εἰμὴ νὰ συνεχίξῃ τὴν τιμιωτάτην αὐτὴν 'Εθνικὴν καὶ 'Εκκλησιαστικὴν μας Παράδοσιν. Καὶ ἐν τῷ προσώπῳ του — ὄβριζομένου — ὄβριζεται ὀλόκληρον τὸ 'Εθνος καὶ οἱ ὑπέροχοι ἀγῶνές του, διὰ τοὺς ὁποίους τόσους ὅμως ἄλλοτε μᾶς ἐπεδαφίλεον οἱ 'Αγγλοὶ 'Ηγέται.

'Αποτελεῖ σταθμὸν.

'Η ἀπονομή τῶν πτυχίων εἰς τὰς πρώτας ἀποφοίτους τῆς Σχολῆς Διακονισσῶν, περὶ τῆς ὁποίας γίνεται ἐκτενὴς λόγος εἰς ἄλλας σελίδας τοῦ παρόντος τεύχους, ἀποτελεῖ ὄντως ἕνα σταθμὸν εἰς τὴν 'Ιστορίαν τῆς 'Ελληνικῆς 'Εκκλησίας.

'Η ὑπὸ σύγχρονον μορφήν ἀναβίωσις τῆς τάξεως τῶν διακονισσῶν εἶναι ἀπαραίτητος ἀφ' ἑνὸς διὰ τὴν διεξαγωγὴν τοῦ ἱεραποστολικοῦ ἔργου τῆς 'Εκκλησίας

έντος τοῦ γυναικείου κόσμου καὶ ἀφ' ἑτέρου διὰ τὴν ἀρίστην ἐφαρμογὴν τῆς ἀρχῆς τῆς ἑξατομικεύσεως τοῦ ποιμαντικοῦ ἔργου ἐν ταῖς οἰκογενεαῖς τῆς ἐνορίας. Ὁ θεσμός τῶν διακονισσῶν, αἰτινες ἐργάζονται ἐν τῇ ἐνορία δὲν εἶναι προτεσταντικός, ἀλλ' ἀπετέλει κόσμημα τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας, τὴν ὁποίαν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀντέγραψαν οἱ Ἑτερόδοξοι.

Ἡ «Ἐκκλησία» εὐχεται ὀλοφύχως, ὅπως ἡ μὲν «Σχολὴ Διακονισσῶν» ἐξελιχθῆ εἰς τὸ θαλερόν φωτῶριον τῶν γυναικείων στελεχῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ εἰς ἀκμάζον Ἰνστιτούτον θεωρητικῆς καὶ πρακτικῆς μελέτης τῶν κοινωνικῶν προβλημάτων, τὰ ὁποῖα αὐτὴ ἔχει νὰ ἀντιμετωπίσῃ, αἱ δὲ πρῶται ἀπόφοιτοι τῆς Σχολῆς ταύτης νὰ διέπωνται ὑπὸ φλογεροῦ διακονικοῦ ζήλου καὶ νὰ ὁμοιάσουν πρὸς τὴν Ἁγίαν Ὀλυμπιάδα, ἣτις, ὡς γράφει ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, εἶχε «πελάγη ἀρετῶν, ὧν ἐκάστη πέλαγος ἔτικτε πάλιν, κἂν τῇ ὑπομονῇ, κἂν τῇ ταπεινοφροσύνῃ καὶ ἐλεημοσύνῃ τῇ πολυειδεῖ, κἂν τῇ ἀγάπῃ τῇ μυρίας νικῶσιν καμίνοισ, κἂν τῇ συνέσει τῇ ἀπειρῶ...». Ἡ Ὀλυμπιάς «ἐκ πρώτης ἡλικίας οὐκ ἐπαύσατο τρέφουσα πεινῶντα τὸν Χριστόν, διψῶντα ποτίζουσα, γυμνὸν ἐνδύουσα, ξένον συναγοῦσα, ἀρρωστοῦντα ἐπισκοποῦσα, πρὸς δεδεμένον ἀπιούσα».

Πλήρη ἐπιτυχίαν.

Ὁ ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Θεοκλήτου διοργανωθείς ἔρανος ὑπὲρ τῆς ἐπεκτάσεως τῶν κτιρίων τοῦ Ἀντικαρκινικοῦ Ἰνστιτούτου καὶ τοῦ ἐξοπλισμοῦ αὐτοῦ διὰ τῶν συγχρόνων διαγνώστικῶν καὶ θεραπευτικῶν μέσων ἐσημέωσε πλήρη ἐπιτυχίαν.

Τὸ γεγονός τοῦτο εἶναι λίαν εὐχάριστον οὐ μόνον διότι ἐγγυᾶται, ὅτι ὁ ἀντικαρκινικός ἀγὼν ἐν Ἑλλάδι θὰ διοργανωθῆ συστηματικότερον καὶ πολλοὶ θὰ σωθῶν ἐκ τῆς φοβερᾶς νόσου τοῦ καρκίνου, ἀλλὰ καὶ διότι ἀποδεικνύει διὰ μίαν ἀκόμη φοράν, ὅτι αἱ ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου γινόμεναι ἐκκλήσεις πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν Λαὸν δὲν ἀφήνουν αὐτὸν ἀσυγκίνητον, ἀλλὰ τὸν κινητοποιοῦν, τὸν θερμαίνουν καὶ τὸν ὠθοῦν εἰς πράξεις ἐυγενεῖς καὶ ὑψηλάς. Ἡ ἐκδήλωσις αὕτη ἀποτελεῖ νέον δείγμα τῆς ἀγάπης καὶ εὐλαβείας, τὴν ὁποίαν τρέφει ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς πρὸς τὴν μητέρα Ἐκκλησίαν καὶ τὸν Μακαριωτάτον Προκαθήμενόν τῆς.

Ἀνάγκη δραστηκῶν μέτρων.

Τὸ ἔγγραφο τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, διὰ τοῦ ὁποίου αὕτη ζητεῖ, ὅπως καὶ ἐκπρόσωπος τῆς Ἐκκλησίας μετέχη τῆς Ἐπιτροπῆς, ἣτις κρίνει τὸ ποιὸν τῶν διαφόρων θεαμάτων, πρέπει νὰ τύχη τῆς δεούσης προσοχῆς ἐκ μέρους τῶν ἀρμοδίων. Ἐφ' ὅσον ἡ Ἐκκλησία ἀποτελεῖ τὴν ψυχὴν καὶ ζωοποιὸν δόναμιν τοῦ ἔθνους, αὕτη κατ' ἐξοχὴν πρέπει νὰ ἔχη τὸν πρῶτον λόγον εἰς τὰ ζητήματα τῆς πνευματικῆς τροφοδοσίας τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Τοῦτο δὲ σήμερον εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖον, διότι παρατηροῦνται πολλοὶ παρεκτροπαὶ καὶ παρεκλίσεις ἀπὸ τοῦ πρέποντος. Χαρακτηριστικὸν εἶναι τὸ

γεγονός, ὅτι ἀκόμη καὶ ἐκλεκτοὶ δημοσιογράφοι, οἵτινες οὐδόλως δύνανται νὰ θεωρηθῶν ὡς συντηρητικοί, ἐξέφρασαν κυριολεκτικῶς τὴν ἀηδίαν αὐτῶν δι' ἐν θεατρικὸν ἔργον, παιζόμενον ἐσχάτως ἐν Ἀθηναϊκῷ θεάτρῳ. Ὡστε ὑπάρχει ἀσυνδοσία εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν θεαμάτων, διὰ τῶν ὁποίων τροφοδοτεῖται πνευματικῶς ὁ Ἑλληνικὸς λαός. Πρόκειται πολλάκις δι' ἔργα τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουν «ἱερὸν καὶ ὀσιον». Ὡς σημειοῖ γνωστὸς διακεκριμένος χρονογράφος, «κείμενο καὶ παίξιμο συναγωνίζονται στὸ νὰ κάνουν ἕναν οἰκογενειάρχῃ, πὸν πῆγε στὸ θέατρο ἀπληροφόρητος, νὰ κοκκινίξῃ ἀπὸ ντροπὴ μπροστὰ στὰ παιδιὰ του».

Καὶ τὸ κακὸν αὐτὸ δὲν παρατηρεῖται μόνον εἰς μερικὰ θεατρικὰ ἔργα, ἀλλὰ καὶ εἰς πλείστα κινηματογραφικὰ. Ὅθεν ἐπιβάλλεται, ὅπως ληφθῶν δραστηκὰ μέτρα πρὸς περιστολὴν τοῦ ὀλεθρίου αὐτοῦ κακοῦ. Ὡς πρῶτον δὲ βῆμα πρὸς τὴν κατεύθυνσιν αὐτὴν θὰ εἶναι τὸ νὰ ληφθῆ σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων τὸ ἀνωτέρω μνημονευθὲν ἔγγραφο τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Ῥωαία προσπάθεια.

Δικαίως ὁ Κοσμήτωρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Γεω. Κοσιδάκης συνεχάρη ἐκ μέρους αὐτῆς τὴν Δεκαμελῆ Ὀμάδα ἐκ τεταρτοετῶν φοιτητῶν (τεσσάρων Κληρικῶν καὶ ἰσαριθμῶν λαϊκῶν καὶ δύο φοιτητριῶν τῆς Θεολογίας), ἣτις ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ λήξαντος Πανεπιστημιακοῦ ἔτους, ὑπὸ τὴν Καθοδήγησιν τοῦ Γεν. Διευθυντοῦ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας Καθηγητοῦ κ. Ἀνδρ. Φυτράκη, ἀνέλαβε ἐν θανμάσιον διακονικὸν καὶ ἱεραποστολικὸν ἔργον ἐν μέσῳ τοῦ κόσμου τῶν φοιτητῶν.

Τοιοῦτοτρόπως ἡ ὁμάς αὕτη ὡς σκοπὸν αὐτῆς ἔθεσε τὴν ἐπίσκεψιν καὶ τὴν κατὰ τὸ δυνατόν περιθάλψιν, ἐκ τῶν πόρων τοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου τοῦ Πανεπιστημιακοῦ Ναοῦ, τῶν νοσηλενομένων εἰς τὰ διάφορα Νοσοκομεῖα, μακρὰν τῶν οἰκείων των, σπουδαστῶν πασῶν τῶν Ἀνωτάτων Σχολῶν. Κατὰ τὸ λήξαν Ἀκαδημαϊκὸν ἔτος ἐπραγματοποιήθησαν 150 ἐπισκέψεις εἰς 70 σπουδαστάς.

Ἡ ἀθόρυβος ἐργασία αὕτη εἶναι ἀξία ἰδιαίτερας ἐξάρσεως, διότι δὲν ἀποτελεῖ μόνον ἀρίστην ἐφαρμογὴν τῆς Χριστιανικῆς ἀγάπης, ἀλλ' εἶναι καὶ ἐν ὠραίῳ μέσῳ, διὰ τοῦ ὁποίου οἱ φοιτηταὶ τῆς Θεολογίας ἐπιβάλλονται εἰς τὴν συνείδησιν τῶν συναδέλφων των τῶν ἄλλων Σχολῶν ὡς φορεῖς καὶ ἐνσαρκωταὶ τοῦ γνησίου ἀνθρωπιστικοῦ πνεύματος, ὅπερ μόνον δύνανται νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἀναγέννησιν τῆς κοινωνίας.

Αἱ σχολικαὶ ἐφορταί.

Καὶ κατὰ τὸ λήξαν σχολικὸν ἔτος πολλοὶ χιλιάδες Ἑλλήνων παρηκολούθησαν τὰς γυμναστικὰς ἐπιδείξεις τῶν τέκνων των ἢ τὰς ἐπὶ τῇ λήξει τῶν μαθημάτων τελετὰς ἐν τοῖς διαφόροις δημοσίοις ἢ ἰδιωτικοῖς σχολείοις. Καὶ εἶναι δίκαιον νὰ ἐκφρασθῶν θερμοὶ ἔπαινοι πρὸς τοὺς διευθυντὰς καὶ τοὺς διδασκάλους σχολείων τινῶν, οἵτινες κατέβαλον πᾶσαν προσπάθειαν, ἵνα αἱ ἐπιδείξεις καὶ τελεταὶ αὗται ἔχουν γνήσιον ἑλληνικὸν χρῶμα, συνδυάζουσαι τὴν αἰδῶ καὶ τὸ πνεῦμα τῆς

Ἑλληνοχριστιανικῆς παραδόσεως καὶ ἀποτελοῦσαι, ὡς εἶπεν εὐστόχος, Σεβασμιώτατος Ἱεράρχης μας, ἀληθές «ψυχικὸν λουτρόν», διὰ τοὺς παρακολουθήσαντας ταύτας.

Ἄλλὰ δυστυχῶς ὁ ἔπαινος οὗτος δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἰσχύσῃ διὰ τὰς γυμναστικὰς ἐπιδείξεις καὶ τελετὰς πάντων ἀνεξαιρέτως τῶν σχολείων. Διότι καὶ ἡ αἰδὼς ἔλειψεν εἰς τινὰς περιπτώσεις. Καὶ πολλὰ, πάρα πολλὰ, χρήματα ἐδαπανήθησαν ἀσκοπῶς πρὸς χρῆσιν ὑπὸ τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν ἐνδυμασιῶν καὶ ἀμφιέσεων, αἵτινες θὰ εἶχον τὴν θέσιν των εἰς τὴν Ἰσπανίαν ἢ εἰς τὰς χώρας τῶν Κοζάκων καὶ τῶν Ἰνδιάνων, ἀλλ' οὐχὶ εἰς Ἑλληνικὰ σχολεῖα.

Πρέπει ἐπὶ τέλους νὰ κατανοηθῇ ὑπὸ πάντων, ὅτι αἱ ἐορταὶ τῶν Ἑλληνικῶν Σχολείων δὲν πρέπει νὰ εἶναι ἐπιδείξεις ξενομανίας ἢ ἐπιπολαιότητος, ἀλλὰ νὰ εἶναι ἡ ἔκφρασις τῆς πεμπτοσύας τῶν ὠραίων Ἑλληνικῶν παραδόσεων, τῆς σεμνότητος καὶ τῆς θερμῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Χριστὸν καὶ τὴν πατρίδα.

Αἱ ἐκδρομαὶ εἰς ἱεροὺς χώρους.

Τὸ ὅτι τὰ Γραφεῖα τουριστικῶν ταξιδίων ὀργανῶνουν ἐσχάτως ἐκδρομὰς εἰς ἱερὰ προσκνηήματα καὶ ἱεροὺς χώρους ἀποδεικνύει, ὅτι τὸ πνευματικὸν αἰσθητήριον τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ἔχει καλλιεργηθῆ σημαντικῶς. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας μάλιστα πρόκειται νὰ γίνῃ καὶ ὀργανωμένη ἐκδρομὴ εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος ἐπὶ τῷ σκοπῷ, ὅπως οἱ μετέχοντες αὐτῆς βιώσουν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας πλήρως τὴν ἱερὰν ἀτμόσφαιραν αὐτοῦ. Ἄν μάλιστα ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, ὅτι κατὰ τὰς ὀργανωμένας ἐκδρομὰς ταύτας γίνεται καὶ εἰδικὴ ἱστορικὴ καὶ ἀρχαιολογικὴ ξενάγησις, καθίσταται δῆλον, ὅτι αἱ ἐκδρομαὶ αὗται παρέχουν ἀρίστως μορφωτικὰς εὐκαιρίας.

Μόνον θὰ ἠθέλομεν νὰ ὑπομνήσωμεν εἰς τοὺς ἀρμοδίους, ὅτι δέον πάντοτε νὰ καταβάλληται πᾶσα προσπάθεια, ὥστε οἱ μὲν ξεναγοὶ τῶν ἱερῶν τούτων χώρων νὰ ἐμπνέωνται ὑπὸ γνησίου Ὁρθοδόξου φρονήματος, διὰ νὰ μεταλαμπαδεύουν τοῦτο καὶ εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ξεναγουμένων ὑπ' αὐτῶν, οἱ δὲ μετέχοντες γενικῶς τῶν ἐκδρομῶν νὰ ἔχουν συναίσθησιν, ὅτι μεταβαίνουν εἰς ἱεροὺς πράγματι χώρους, εἰς τοὺς ὁποίους ἐπιβάλλεται εὐλαβῆς ἐκκλησιασμός, σεμνότης καὶ συμπεριφορὰ κατὰ πάντα σύμμετρος πρὸς τὴν ἱερότητα αὐτῶν. Ἄλλως δὲν πρόκειται περὶ προσκνηήματος ἢ περὶ βιώσεως τῆς ἱερότητος αὐτῶν, ἀλλὰ περὶ βεβηλώσεως.

Νὰ ἐξασφαλισθῇ τὸ ἀπόρητον.

Ὁ εἰδικὸς νόμος τῆς προστασίας τῶν ἀνηλικῶν, ὅστις δὲν ἐπιτρέπει τὴν δημοσίευσιν ὀνομάτων παιδίων, τὰ ὁποῖα ὑποπίπτουν εἰς κολασίμους πράξεις, ἀποτελεῖ τῷ ὄντι μίαν σημαντικὴν πρόοδον εἰς τὸν τομέα τῆς προστασίας πρὸς ἀνύψωσιν τοῦ ἠθικοῦ ἐπιπέδου τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Ἄλλὰ, νομίζομεν, ἀνάλογα μέτρα πρέπει νὰ ληφθοῦν καὶ πρὸς περιστολὴν τοῦ κακοῦ, τὸ ὁποῖον δημοσιεύεται διὰ τῆς ἐν τῷ τόπῳ δημοσιεύσεως ἐντυ-

πωσιακῶν περιγραφῶν τῶν ἠθικῶν ὀλισθημάτων. Διὰ τῶν τοιούτων δημοσιευμάτων διασφύεται ἡ ὑπόληψις πολλῶν προσώπων καὶ δυσχεραίνεται σημαντικῶς τὸ ἔργον τῆς ἐξυγιάνσεως τῆς κοινωνίας καὶ τῆς ἀναχατίσεως τοῦ ρεύματος τῆς ἐν αὐτῇ ἠθικῆς ἀποσυρθέσεως.

Ὡσαύτως θὰ ἔπρεπε νὰ ἀπαγορευθῇ ἡ δημοσίευσις φωτογραφιῶν, αἱ ὁποῖαι διαφημιζοῦν διάφορα ἀναμορφωτικὰ ἰδρύματα. Ἡ ἐν διαφόροις περιοδικοῖς δημοσίευσις φωτογραφιῶν τῶν τροφίμων τῶν ἰδρυμάτων τούτων, ἔστω καὶ ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς ἐξάρσεως τοῦ ἐν αὐτοῖς ἐπιτελουμένου ὠραίου ἔργου, εἶναι δυνατὸν εἰς πολλὰς περιπτώσεις νὰ ἀνασῶρῃ κατὰ καιροὺς ἐκ τῆς λήθης τὰ κακὸν παρελθόν τῶν νέων καὶ νεανίδων τούτων. Δι' αὐτὸ δέον νὰ ληφθῇ πᾶσα μέριμνα, ὥστε τὸ ἀπόρητον τῶν περιπτώσεων αὐτῶν νὰ εἶναι ἀπολύτως ἐξησφαλισμένον.

«Λύτρον λύτης».

Γνωστὸς διακεκριμένος συνεργάτης μεγάλης προωθητικῆς ἐφημερίδος, ἐν προσφάτῳ σημειώματι αὐτοῦ, ὑποστηρίζει, ὅτι «ὁ Χριστιανισμὸς ἐν τῇ ἐξελίξει του», ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς ἀρχαίους καὶ ἰδίᾳ πρὸς τὴν ἔναντι τοῦ θανάτου στάσιν τοῦ Σωκράτους, «ἐτραγικοποίησε τὸν θάνατον».

Ἄλλ' ὡς εἶναι φανερόν, τὸ σημείωμα τοῦτο οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει πρὸς τὴν πραγματικότητα. Οἱ Χριστιανοὶ πάντων τῶν αἰώνων διὰ τὸν θάνατον δὲν λυποῦνται «καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα» (Α' Θεσσ. δ', 13).

Κατ' ἐξοχὴν διὰ τοὺς Ὁρθοδόξους Χριστιανούς, ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ, ἥτις εἶναι «ἐορτὴ ἐορτῶν καὶ πανηγυρις πανηγύρεων», ἀποτελεῖ θανμαστὸν «λύτρον λύτης» καὶ κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν τοῦ θανάτου. Ὁ Χριστὸς ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν «ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο» (Α' Κορ. ιε', 20). Ἴδον διατὶ οἱ πραγματικοὶ Χριστιανοὶ δὲν «τραγικοποιοῦν» τὸν θάνατον, ἀλλ' ἀντιμετωπίζον αὐτὸν μὲ γαλήνην καὶ ἠρεμίαν.

Πνευματικὸν δηλητήριον.

Βεβαίως ὁ ἐκδοτικὸς ὀργανισμὸς, ὅστις παρατηρεῖται ἐσχάτως εἰς τὴν πατρίδα μας, εἶναι εὐχάριστος, διότι ἀποτελεῖ ἀπόδειξιν πνευματικῆς ζωτικότητος καὶ δυναμισμού. Ἰδίως ἢ εἰς φυλλάδια ἐκδοσις μεγάλων κλασσικῶν ἔργων ἀποτελεῖ ἀληθῶς μίαν σημαντικὴν ὑπηρεσίαν, προσφερομένην πρὸς τὰς πτωχοτέρας ἰδίως τάξεις τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Ἄλλὰ παραλλήλως αἰσθανόμεθα ὑποχρέωσιν νὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν τῶν ἀρμοδίων ἐπὶ τοῦ γεγονότος, ὅτι αἱ προδηχθῆσαι τῶν περιπτέρων εἶναι πλήρεις οὐ μόνον ὑπὸ κλασσικῶν ἔργων, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ φυλλάδιων βιβλίων, τὰ ὁποῖα κυριολεκτικῶς ἀποτελοῦν δυναμίτιδα εἰς τὰ θεμέλια τοῦ ἔθνους. Διότι ἀκριβῶς πρόκειται περὶ ἐκδόσεων, αἵτινες ἀποβλέπουν νὰ κηρύνουσιν κατὰ τρόπον ὑπουλον τὰς ἀληθείας τῆς Χριστιανικῆς Κοσμοθεωρίας καὶ Βιοθεωρίας καὶ τὴν πίστιν εἰς τὰς ἀνωτέρας πνευματικὰς καὶ ἠθικὰς ἀξίας. Ἡ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

'Ιερά Σύνοδος

Ο Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος καὶ Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου κ. Θεοκλήτος ἀπέστειλε πρὸς τὸν Ἀγγλον Ἀρχιεπίσκοπον τοῦ Καντέρμπουρ εἰς τὸ Λονδίνον τὴν κατωτέρω τηλεγραφικὴν διαμαρτυρίαν διὰ τὰς ἀπρεπεῖς ἐκφράσεις τοῦ πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ Ἐθνάρχου Κύπρου Μακαρίου. Συγχρόνως γνωρίζει εἰς αὐτόν, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀπεφάσισε νὰ μὴ μετάσχη τῆς προσεχοῦς Ἐκκλησιαστικῆς Διασκέψεως τοῦ Λάμπειθ, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε προσκληθῆ. Τὸ κείμενον τῆς διαμαρτυρίας ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Ἐλάβομεν γνῶσιν τῶν δημοσίων δηλώσεων τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀγγλίας, καθ' ἃς οὗτος ἐπιτρέπει εἰς ἑαυτὸν νὰ ἀναφερθῆ εἰς τὸ πρόσωπον τῆς αὐτοῦ Μακαριότητος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Μακαρίου μὲ μίαν ἀπρεπεῖς ἐκφράσεις. Ἐὰν τοιαύτη φρασολογία ἔχη ἐνίοτε χρησιμοποιηθῆ μεταξὺ κοσμικῶν δυνάμεων, πιστεύομεν ὅτι εἶναι κατ' ἐξοχὴν θλιβερὸν τοιαύτη ἀήθης συμπεριφορὰ νὰ διαταράσῃ τὴν γαλήνην τῶν σχέσεων μεταξὺ ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου ἀπολαμβάνει τοῦ σεβασμοῦ πασῶν τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ πάντων τῶν Ὁρθοδόξων λαῶν διὰ τὴν θαρραλέαν αὐτοῦ ὑπεράσπισιν τῶν ἰδεωδῶν καὶ τῶν ἀρχῶν, αἵτινες εἶναι κτήμα ὁλοκλήρου τοῦ ἐλευθέρου κόσμου.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος δὲν δύναται νὰ ἀγνοήσῃ τὴν δημοσίαν ταύτην ἐπίθεσιν, γενομένην ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Καντερβουρίας ἐναντίον τοῦ Ἀρχηγοῦ μῆς ἀδελφῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί, διὰ τοῦτο, ἀπεφάσισεν, ἐν ἐπισήμῳ διαμαρτυρία, νὰ μὴ ἀντιπροσωπευθῆ εἰς τὴν Διάσκεψιν τοῦ Λάμπειθ, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε προσκληθῆ».

—Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 18ης Ἰουνίου ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἀνήγγειλε τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ τὴν εἰς Κύριον ἐκδημίαν τοῦ Μακ. Πατριάρχου Ἀντιοχείας κυροῦ Ἀλεξάνδρου. Ἡ Ἱ. Σύνοδος ἀπεφάσισεν ὅπως ἀποσταλῆ συλλυπητήριον τηλεγράφημα πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν Ἀντιοχείας, ὡρίσθησαν δὲ ὅπως ἐκπροσωπήσουν τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὴν κηδεῖαν τοῦ μεταστάντος οἱ Σεβ. Μητροπολίται Θεσσαλονίκης κ. Παντελεήμων καὶ Μαρωνείας κ. Τιμόθεος.

—Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 25ης παρ. μηνός ἡ Ἱερά Σύνοδος πρόβη εἰς τὴν πλήρωσιν τῶν χηρευσῶν Μητροπόλεων Μυτιλήνης καὶ Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας, ἀναδείξασα ψήφοις κανονικαῖς ὡς Μητροπολίτην Μυτιλήνης τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Σισανίου

ἀπαγόρευσις τῆς κυκλοφορίας τοῦ πνευματικοῦ δηλητηρίου, ὡς ἀκριβῶς καὶ ἡ ἀπαγόρευσις τῆς κυκλοφορίας τῶν δηλητηρίων τοῦ σώματος, οὐδόπως εἶναι ἀρνησις τῆς ἀληθοῦς ἐλευθερίας, ἀλλ' ἀντιθέτως προστασία αὐτῆς.

καὶ Σιατίστης κ. Ἰάκωβον, Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας δὲ τὸν Θεοφ. Ἐπίσκοπον Μαραθῶνος κ. Δαμασκηνόν. Τὰ Μηνύματα ἀμφοτέρων τῶν ἐκλεγέντων ἐγένοντο αὐθημερόν ἐν τῷ Συνοδικῷ Παρεκκλησίῳ τοῦ Ἀγ. Ἀνδρέου.

—Ὡς ἀνωτέρω ἐγράφη, μετέβησαν εἰς Δαμασκόν, Συνοδικῇ ἐντολῇ, καὶ ἐξεπροσώπησαν τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὴν κηδεῖαν τοῦ μακαριστοῦ Πατριάρχου Ἀντιοχείας κυροῦ Ἀλεξάνδρου οἱ Σεβ. Συνοδικοί Σύνοδοι Θεσσαλονίκης κ. Παντελεήμων καὶ Μαρωνείας κ. Τιμόθεος. Τὸν Σεπτὸν Νεκρὸν ἀπεχαιρέτησεν ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Παντελεήμων διὰ τῶν ἑξῆς:

Ἐν θλίψει βαθεῖα, ἀναλόγω πρὸς τὴν μεγάλην ἀξίαν τοῦ ἀνδρός, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐπληροφορήθη τὴν τελευταίαν τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἀντιοχείας καὶ πάσης Ἀνατολῆς Ἀλεξάνδρου τοῦ Γ'. Ἀνεμνήσθη, ἐπὶ τῷ θλιβερῷ τούτῳ ἀγγέλματι ἡμερῶν ἀγαθῶν, ὀφειλομένων εἰς τὰς ἀδελφικὰς καὶ πάντοτε ἀδιαρρήκτους σχέσεις τῶν ἱστορικῶν καὶ μεγάλων Ἐκκλησιῶν τῆς Ἀντιοχείας καὶ τῆς Ἑλλάδος, σχέσεις τὰς ὁποίας καλῶς διετήρησε καὶ πολὺ ἐκαλλιέργησε καὶ προήγαγε, δι' ἀξελπίων προσωπικῶν αὐτοῦ προσπαθειῶν, δ' πρὸς Κύριον ἐκδημήσας Πρωθιεράρχης. Πλήρης δ' ἀγάπης πρὸς τὸν βιβλικὸν τοῦτον Πατριάρχην, διὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου αὐτῆς, προεξάρχοντος τοῦ Προκαθημένου αὐτῆς, Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Κυρίου Θεοκλήτου, ἀνέπεμψε πρὸς τὸν πανάγαθον Θεὸν θερμὰς ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς αὐτοῦ δεήσεις καὶ καθῆκον αὐτῆς ἐθεώρησεν, ὅπως ἐκπρόσωποι αὐτῆς, εἰδικῶς ἐξ Ἑλλάδος ἀποσταλέντες, συλλυπηθῶσι τῇ Ἀποστολικῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἀντιοχείας καὶ παραστῶσιν ἐνταῦθα, κατὰ τὰς ἐξοδίους ἱερὰς τελετάς.

Ἐἶχεν ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀναγνωρίσει καὶ ἐκτιμήσει ὡς ἐπρεπε τὰς πρὸς τὴν ὅλην Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν πολλὰς καὶ μακρὰς καὶ μεγάλας ὑπηρεσίας τοῦ Πατριάρχου Ἀντιοχείας Ἀλεξάνδρου. Διὰ τοῦτο δὲ μεγάλη ὑπῆρξε πάντοτε καὶ ἡ πρὸς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἀγάπη, μέγας δὲ καὶ ὁ πρὸς αὐτὸν σεβασμὸς, οὐ μόνον τῶν Ἱεραρχῶν καὶ τῶν διακεκριμένων ἐκκλησιαστικῶν στελεχῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ συνόλου τοῦ πληρώματος αὐτῆς, ὁλοκλήρου, δῆλον ὅτι, τοῦ θεοσεβοῦς Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, ἐπὶ κεφαλῆς ἐν τούτῳ ἔχοντος τὸν εὐσεβέστατον Βασιλέα ἡμῶν Παῦλον, μόνον ἐν ταῖς ἡμέραις ἡμῶν Ὁρθόδοξον Χριστιανὸν Βασιλέα.

Ἐἶναι ἄξιον καὶ δίκαιον, ὅπως ἐκ τῶν ἐξῶν προσόντων καὶ τῶν πολλῶν ἀρετῶν τοῦ ἐκλιπόντος Πρωθιεράρχου, ἐξαρθῶσιν ἰδιαίτερος τὸ ζωνρὸν αὐτοῦ ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τῆς εὐσταθείας καὶ τῆς καλῆς πάντοτε καταστάσεως πασῶν τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ὡς καὶ αἱ ἐπίμοχοι καὶ ἀκαταπόνητοι προσπάθειαι καὶ φροντίδες αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως τῆς ὀφειλομένης σιότης καὶ

συντόνου συνεργασίας αὐτῶν, ἰδίως εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ εἰς τὴν στερέωσιν καὶ τὴν δόξαν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς μεγάλης ἐν τῷ κόσμῳ ἀποστολῆς αὐτῆς.

Χάριν τούτου, ὁ Πατριάρχης Ἀντιοχείας Ἀλέξανδρος πολλὰ ἐκοπίασε καὶ πολλὰ ὑπέμεινε μέχρι καὶ τῶν τελευταίων ἡμερῶν τῆς ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ μακρᾶς αὐτοῦ ζωῆς, ἕτοιμος πάντοτε νὰ θυσιάσῃ καὶ ἑαυτὸν, ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, τῆς Μιᾶς τούτέστιν, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας.

Δὲν θὰ λησμονήσωμεν, αἱ Ἐκκλησίαι αὗται καὶ δὴ τὰ ἀρχαῖα καὶ προσβυγενῆ Πατριαρχεῖα τῆς Ἀνατολῆς, ὅσα, ἐπ' ἐσχάτων, εἰς στιγμὰς ἐπισημοῦ, ὡς ἅγιος Ἐπίσκοπος τοῦ ἐνδόξου καὶ ἀποστολικοῦ Ὁρθοδόξου Ἐθνίου τῆς Ἀντιοχείας εἰς τὴν γλώσσῃ του Ἐυαγγελίου καὶ τῶν Μεγάλων τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας Πατέρων καὶ Διδασκάλων διεκήρυξε περὶ τοῦ ὀφειλομένου σεβασμοῦ πρὸς τὴν ἀρχαίαν πίστιν καὶ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας καὶ τὴν ἀποστολικὴν ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν καὶ τάξιν, ὡς καὶ περὶ τῆς ἀνάγκης, ὅπως, εἰς αἰώνιον διατήρησιν τῆς Ὁρθοδοξίας, πάντα Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία κρατῆ καλῶς τὰ ἀρχαῖα ἔθη καὶ μὴ ἐκκλίνῃ τῶν κανονικῶν ἱερῶν ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων.

Τῷ τοσαύτῳ ἐργασαμένῳ ἀγαθᾷ ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, Πατριάρχῃ Ἀντιοχείας Ἀλεξάνδρῳ πολὺς παρὰ Κυρίου ὁ ἔπαινος καὶ ὁ μισθὸς αὐτοῦ ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Ἡ δὲ μνήμη αὐτοῦ μακαρία καὶ αἰωνία!

Ἀποστολικὴ Διακονία.

Ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τῆς Ἀπ. Διακονίας συνεσχίσθησαν αἱ περὶ τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων κατατοπιστικαὶ ὁμιλίαι πρὸς τοὺς σπουδαστὰς τῆς Μαρσαλείου Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας τὴν 5ην Μαΐου μὲ ὁμιλητὴν τὸν Διευθυντὴν τῶν Κατηχ. Σχολείων κ. Σ. Κόλλιαν καὶ μὲ θέμα «Ἡ ὀργάνωσις τῶν Κατηχ. Σχολείων» καὶ τὴν 16ην τοῦ ἰδίου μηνὸς μὲ ὁμιλητὴν τὸν Διευθυντὴν τῆς Ἱ. Ἐξομολογήσεως Πανσο. Ἀρχιμ. κ. Παντελ. Μπαρδάκον καὶ μὲ θέμα «ποῖος πρέπει νὰ εἶναι ὁ Κατηχητής». Μετὰ τὴν τελευταίαν ὁμιλίαν οἱ σπουδασταὶ ὑπέβαλον τὰς ἀπορίας τῶν ἐπὶ τῶν τριῶν ὁμιλιῶν, τὰς ὁποίας ἤκουσαν, καὶ ἔλαβον τὰς δεούσας ἀπαντήσεις. Ἀκολουθῶν δὲ παρετέθη εἰς αὐτοὺς τέιον εἰς τὸ ἐστιατόριον τοῦ Θεολογικοῦ Οἰκοτροφείου, εἰς τὸ ὁποῖον παρεκάθησε καὶ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος μετὰ τοῦ Γεν. Διευθυντοῦ τῆς Ἀπ. Διακονίας. Μετὰ εἰσήγησιν τοῦ Γεν. Διευθυντοῦ Καθηγητοῦ κ. Ἀνδρ. Φυτράκη, ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος, ὁμιλήσας διὰ μακρῶν, ἐξήρε τὸ ἔργον τοῦ Ἐλληνικοῦ διδασκάλου καὶ τὴν ἀνάγκην τῆς συνεργασίας τοῦ Σχολείου μὲ τὴν Ἐκκλησίαν, ὑπεγράμμισε τὴν ἰδιαιτέραν σημασίαν τῆς ἐνεργοῦ συμμετοχῆς τῶν διδασκάλων εἰς τὸ Ἐκκλησι. ἔργον τῶν Κατηχ. Σχολείων, συνεχάρη τοὺς διδασκάλους διὰ τὴν πρόθυμον ἀνταπόκρισίν των εἰς τὴν χάριν τοῦ σκοποῦ τούτου πρόσκλησιν τῆς Ἀπ. Διακονίας καὶ ἐν τέλει ἀπηύθυνε πρὸς αὐτοὺς πατρικὰς συμβουλὰς καὶ νουθεσίας διὰ τὴν ἀποτελεσματικωτέραν ἐπίδοσίν των εἰς τὸ ἔργον των. Ἡ δεξιότης ἔληξε μὲ τὴν ὅδὸν τῆς Α. Μακαριότητος ἰδιόχειρον διανομὴν τῶν πρὸς τὸν διδασκάλους δωρηθέντων σχετικῶν πρὸς τὸ Κατηχητικὸν ἔργον βιβλίων τῆς Ἀπ. Διακονίας.

— Δεκαμελὴς ὁμάς τροφίμων τοῦ Θεολογικοῦ

Οἰκοτροφείου ἐπεσκέφθη τὴν 11ην Μαΐου διάφορα χάριτα τῆς ἐπαρχίας Κορινθίας, ἐγκρίσει καὶ εὐλογία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου κ. Προκοπίου. Οὗτοι ἐκήρυξαν τὸν Ἐ. Λόγον κατὰ τὴν Ἐ. Λειτουργίαν εἰς τοὺς Ναοὺς καὶ διένειμαν κατάλληλα ἔντυπα καὶ εἰκόνας τῆς Ἀπ. Διακονίας εἰς τὸ Ἐκκλησίασμα.

— Εἰς τὸ Θεολογικὸν Οἰκοτροφεῖον ἐφιλοξενήθησαν οἱ ἐλθόντες τὸν παρελθόντα μῆνα φοιτηταὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, αἱ δὲ φοιτήτριαι ἐφιλοξενήθησαν εἰς τὸν Οἶκον Φοιτητρίας τῆς Ἁγίας Βαρβάρας. Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος τῆ 14ῃ Μαΐου, παρέβесе γεῦμα εἰς τοὺς ἐκδρομῆς ἐν τῷ ἐστιατορίῳ τοῦ Θεολογικοῦ Οἰκοτροφείου, εἰς τὸ ὁποῖον ἦ Α. Μακαριότης συμπαρεκάθησε μετὰ τοῦ Γεν. Διευθυντοῦ καὶ τῶν Διευθυντῶν τῆς Ἀπ. Διακονίας. Εἰς τὸν Οἶκον Φοιτητρίας ἐφιλοξενήθησαν καὶ αἱ ἐκδρομοῦσαι εἰς Ἀθήνας μαθήτριαι τοῦ Γυμνασίου Κοζάνης.

— Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Θεόκλητος συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Κ. Συμβουλίου Καθηγητοῦ κ. Ἰωάννου Καρμίρη, ἐπεσκέφθη τὸ ἐσπέρας τῆς Κυριακῆς 18 Μαΐου, τὸ ἴδρυμα τῆς Σχολῆς Διακονισσῶν καὶ τοῦ Οἴκου Φοιτητρίας καὶ ἀπηύθυνε πατρικοὺς λόγους πρὸς τὰς τροφίμους αὐτῶν.

— Τὴν 24ην Μαΐου ἐπεσκέφθη τὴν Σχολὴν Διακονισσῶν ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καὶ Ἐθνάρχης Κύπρου κ. Μακάριος, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἐπόπτου τῆς Σχολῆς Καθηγητοῦ κ. Ἀμ. Ἀλιβιζάτου. Ἡ Α. Μακαριότης ἐζήτησε μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον καὶ ἔλαβε πληροφορίας περὶ τῆς λειτουργίας τῆς Σχολῆς καὶ ὁμιλήσας πρὸς τὰς τροφίμους αὐτῆς περὶ τῆς συμβολῆς τῆς γυναικὸς εἰς τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας, ἐξέφρασε τὴν χαρὰν του διὰ τὴν ἰδρυσιν τῆς Σχολῆς καὶ τὰ ἐν αὐτῇ συντελούμενα ἔργα, εὐχηθεὶς ὑπὲρ εὐδωσέως τῆς Σχολῆς καὶ ὑπὲρ τῆς εὐδοκίμου σταδιοδρομίας τῶν πρώτων τροφίμων αὐτῆς.

— Ὁ κατ' αὐτὰς ἐλθὼν εἰς Ἀθήνας Γραμματεὺς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν Αἰθιοπ. κ. Μάξγουελ ἐπεσκέφθη μετὰ τοῦ Γεν. Διευθυντοῦ τῆς Ἀπ. Διακονίας, Καθηγητοῦ κ. Ἀνδρ. Φυτράκη, τὴν Σχολὴν Διακονισσῶν καὶ μὲ ἰδιαιτέρον ἐνδιαφέρον ἐπληροφόρηται κατὰ τὴν λειτουργίαν καὶ τὰς περαιτέρω κτιριακὰς ἀνάγκας τοῦ Ἰδρύματος, ὑπὲρ τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ ὁποῖου, ὡς γνωστόν, σοβαρῶς συνεῖσεφερε μέχρι τοῦδε τὸ Οἰκουμενικὸν Συμβούλιον.

— Τὴν 25ην Μαΐου, Κυριακὴν, ἐωρτάσθη καθ' ἑπάκουσαν τὴν Χώραν, ἡ λήξις τῶν μαθημάτων τῶν Κατηχ. Σχολείων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος διὰ τὸ σχολικὸν ἔτος 1957-58. Εἰς τοὺς μαθητὰς ὅλων τῶν τάξεων διανεμήθησαν ὑπὸ τῶν Ἐφημερίων των τὰ καλλιτεχνικὰ «ἐνθύμια» τῆς Ἀπ. Διακονίας μὲ τὰς ὑπογραφὰς τῶν κατὰ τόπους Σεβ. Ἱεραρχῶν.

— Οἱ ἐπισκεφθέντες τὰς Ἀθήνας Ἱεροσπουδασταὶ τοῦ Ἀνωτέρου Ἐκκλησι. Φροντιστηρίου Πατρῶν ἐφιλοξενήθησαν ὡσαύτως εἰς τὸ Θεολογ. Οἰκοτροφεῖον καθ' ὅλην τὴν ἐνταῦθα παραμονὴν αὐτῶν, εἰς δὲ τὸ ἐπίσημον πρὸς τοὺς ἀνωτέρω Ἱεροσπουδαστὰς γεῦμα παρεκάθησαν ἡ Α. Μακαριότης ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, ὅστις καὶ ἀπηύθυνε πρὸς αὐτοὺς θερμὰς πατρικὰς παραινέσεις.

— Οἱ Κληρικοὶ τοῦ Πνευματικοῦ Φροντιστηρίου Πεντέλης ἐπεσκέφθησαν τῆ 9ῃ Ἰουνίου τὸ Κέντρον τῆς Ἀπ. Διακονίας, ἔνθα ὁμιλήσει πρὸς αὐτοὺς διὰ μακρῶν περὶ τοῦ ἔργου αὐτῆς ὁ Διευθυντὴς Ἐθρσκ. Διαφωτισέως καὶ Τύπου Αἰθιοπ. Πρωτοπρ. κ. Ἐμμ. Μυτιληναῖος, ἀκολούθως δὲ ἀφοῦ περιειργάσθησαν τὰς διαφόρους ἐγκαταστάσεις, παρεκάθησαν εἰς τὴν κοινὴν τράπεζαν τῶν φοιτητῶν. Τῆς συνεστιάσεως ταύτης μετέσχεν ὁ Γεν. Διευθυντὴς τῆς Ἀπ. Διακονίας Καθηγητῆς κ. Ἀνδρ. Φυτράκης μετὰ τῶν Διευθυντῶν αὐτῆς καὶ Καθηγητῶν τοῦ Φροντιστηρίου, προέστη δὲ αὐτῆς ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκο-

πος, δστις ὀμίλησας πρὸς τοὺς φιλοξενουμένους ἐξέφρασε τὴν χαρὰν τοῦ διὰ τὴν παρουσίαν των καὶ ἀπύθνηε πρὸς αὐτοὺς πατρικὰς συμβουλὰς καὶ παραινέσεις. Ἀκολούθως ὀμίλησε ὁ Καθηγητὴς κ. Ἄνδρ. Φυτράκης, δστις διηρμήνευσε τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτοῦ καὶ τῶν συνεργατῶν του διὰ τὴν παρουσίαν τῆς Α. Μακαριότητος καὶ ἐχαιρέτισε τοὺς φιλοξενουμένους Κληρικούς. Ἐτε ἐκ τούτων ἀπαντήσας ἠχοχάριστσε. Μετὰ μεσημβρίαν τὰ μέλη τοῦ Φροντιστηρίου ἐπεσκέφθησαν τὸ Ἰ. Προσκύνημα τῆς Ἁγ. Βαρβάρας Δαφνίου καὶ τὸ περὶ αὐτὸ Ἰδρυμα τῆς Σχολῆς Διακονισσῶν καὶ τοῦ Οἴκου Φοιτητρίας, ἔνθα ἐδεξιῶθη αὐτοὺς ἡ Διευθύντρια Δις Σοφία Μουρούκα.

— Ἐξεδόθησαν καὶ κυκλοφοροῦν τὰ ὑπὸ τοὺς τίτλους «Διατὶ ἀναβάλλεις;» καὶ «Λίγο φῶς στὸ δρόμο σου», σχετικὰ πρὸς τὴν Ἰ. Ἐξομολόγησιν, φυλλάδια.

Ὁμοίως ἐξεδόθη ὁ 15ος τόμος τῆς Βιβλιοθήκης Ἑλληνων Πατέρων καὶ ἤρχισεν ἡ κυκλοφορία του.

— Τὴν Κυριακὴν 22 Ἰουλίου ἐν εἰδικῇ τελετῇ ἔλαβε χώραν ἡ ἀπονομή τῶν πτυχίων εἰς τὰς πρῶτας δέκα πτυχιούχους τῆς Σχολῆς Διακονισσῶν, περὶ ἧς λεπτομερῶς ἀναγράφεται ἐν τῷ παρόντι τεύχει. Ἡδὴ ἀπασαί ἐντολῇ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ἐτοποθετήθησαν εἰς ἰσαριθμούς μεγάλας Ἑνορίας τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς.

— Τὴν 27ην Ἰουλίου ἐσπέρας ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τῶν τελετῶν ἔλαβε χώραν ἡ ἀπονομή τῶν πτυχίων εἰς τοὺς ἀποφοίτους τῆς ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας Νυκτερινῆς Μηχανικῆς Σχολῆς «Ἡ Ἐργάνη Ἀθηνᾶ». Ἡ διανομή τῶν πτυχίων καὶ βραβείων ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ.κ. Θεοκλήτου, δστις καὶ ἀπύθνηε πατρικὰς παραινέσεις καὶ συμβουλὰς τόσον εἰς τοὺς ἀποφοιτήσαντας ὅσον καὶ εἰς τοὺς μαθητάς. Ἡ τελετὴ διεξήχθη παρουσία τῶν γονέων τῶν μαθητῶν καὶ πλήθους κόσμου ἐνδιαφερομένου διὰ τὸ κοινωνικὸν αὐτὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν

Τῇ 11ῃ παρ. μηνὸς ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Θεόκλητος ἐδέχθη τὴν Ἐφορείαν τοῦ «Οἴκου Τυφλῶν», τὸν τ. Ὑπουργὸν κ. Δαβάκην, τὸν ἐν Ἀθήναις Πρεσβευτὴν τῶν Η. Π. Ἀμερικῆς, τὸν Ἐφέτην κ. Κωνιαδίτην καὶ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Συμβούλιον τοῦ Ἰ. Ναοῦ Παναγίας Μαρμαριωτίσσης Χαλανδρίου. Αὐθημερὸν προήδρευσε συνεδρίας τοῦ Δ. Συμβουλίου τῆς Πανελληνίου Ἐνώσεως Προστασίας Θεομοῦ Οἰκογενείας.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας ὁ Μακαριώτατος προήδρευσε συνεδρίας τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ Τ.Α.Κ.Ε.

— Τῇ 12ῃ Ἰουλίου ἡ Α. Μακαριότης ἐδέχθη τὸν Ἀρχαιολόγον κ. Σταυρόπουλον, τὸν Στρατηγὸν ἐ. ἀ. κ. Κατσαρᾶν, τὸν βουλευτὴν κ. Χούταν καὶ τὸν Δικηγόρον κ. Κωτταρᾶν.

Αὐθημερὸν προέστη ἐν τῷ Ἰ. Ναῷ Ἁγ. Δημητρίου Ἀμπελοκήπων τῆς Νεκρώσιμου Ἰ. Ἀκολουθίας ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Πρωτονοταρίου τῆς Ἰ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἑμμανουὴλ Φαρλέκα.

— Τῇ ἐπομένῃ, 13ῃ Ἰουλίου, ἡ Α. Μακαριότης ἐδέχθη τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀρμενίων Βηρρυτοῦ καὶ τὸν κ. Γόντικαν, τ. Πρόεδρον τῆς Βουλῆς.

— Τῇ 16ῃ Ἰουλίου τὴν Α. Μακαριότητα ἐπεσκέφθησαν ὁ Πρόεδρος τοῦ Α.Σ.Δ.Υ. κ. Σωφρονόπουλος, ὁ κ. Νέζερ, ὁ βουλευτὴς καὶ τ. Ὑπουργός κ. Α. Γερωκαστόπουλος, οἱ βουλευταὶ Εὐρυτανίας καὶ οἱ βουλευταὶ Β. Ἑλλάδος.

— Τῇ 17ῃ Ἰουλίου ἡ Α. Μακαριότης ἀντεπεσκέφθη τὸν ἐν Ἀθήναις Πρεσβευτὴν τῶν Η. Π. Ἀμερικῆς. Αὐθημερὸν ἐδέχθη τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Συλλόγου Ἱεροσαλτῶν καὶ τὸν κ. Βῆχον, Γεν. Γραμματέα Ἐξωσχολικοῦ Ἀθλητισμοῦ.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας ὁ Μακαριώτα-

τος Ἀρχιεπίσκοπος προήδρευσε συνεδρίας τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ο.Δ.Ε.Π.

— Τῇ 19ῃ Ἰουλίου ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐδέχθη τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Κιτίου κ. Ἀνθιμον, τὴν Ἀντιπρόεδρον τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν κ. Νάζου, τὸν Μ. Αὐτάρχη τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως κ. Λεβίδην, τὸν Ὑπουργὸν Βορείου Ἑλλάδος κ. Θεολογίτην, τὸν Ὑπουργὸν Βιομηχανίας κ. Μάρτην, τὸν Δήμαρχον Καλλιθέας κ. Σκανδαλάκη καὶ Ἐπιτροπὴν Ὑπαλλήλων τῆς Σιβιτανιδείου Σχολῆς.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἡ Α. Μακαριότης παρέστη εἰς δεξίωσιν δοθείσαν ὑπὸ τοῦ Δημάρχου Ἀθηνῶν πρὸς τιμὴν τῶν Κυπρίων Δημάρχων.

— Τῇ 20ῃ Ἰουλίου ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος παρέστη εἰς τὰ ἐν Ναυστάθμῳ ἐγκαίνια τοῦ Ἰ. Ναοῦ Ἁγ. Σπυρίδωνος.

— Τῇ 21ῃ Ἰουλίου ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐδέχθη τοὺς Κυπρίους Δημάρχους.

— Τῇ 22ῃ Ἰουλίου ἡ Α. Μακαριότης παρέστη εἰς ἑορτὴν τοῦ «Οἴκου Τυφλῶν». Αὐθημερὸν παρέστη εἰς τὴν ἀπονομὴν τῶν πτυχίων εἰς τὰς ἀποφοίτους τῆς Σχολῆς Διακονισσῶν.

— Τῇ 23ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος προήδρευσε συνεδρίας τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Π.Ε.Α.Κ. Ἐν συνεχείᾳ προήδρευσε συνεδρίας τοῦ Συμβουλίου Ὁργανισμοῦ Τουρισμοῦ.

Αὐθημερὸν ἐδέχθη τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Ναζαρέτ κ. Ἰσιδωρον, τὸν Ἐκπαιδευτικὸν Σύμβουλον κ. Α. Παπαγεωργακόπουλον, τὸν Νομικὸν Σύμβουλον τοῦ Κράτους κ. Λέκκαν καὶ τὰς κυρίας Κολοκοτρῶνη καὶ Γατοπούλου τῆς «Πανελληνίου Ἐνώσεως Προστασίας Μητέρας καὶ Παιδιοῦ».

Τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας παρέστη εἰς τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ἀμαλίου Ὁρφανοτροφείου, ἐν συνεχείᾳ δὲ προήδρευσε συνεδρίας τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

— Τῇ 24ῃ Ἰουλίου ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐδέχθη τὸν ἐν Βοστώνῃ Ἱερέα κ. Παπαδόπουλον, τὴν κ. Δερτιλῆ, τὸν βουλευτὴν κ. Φ. Ζαῖμην, τὸν Διευθυντὴν τοῦ Ὑπουργείου Συγκοινωνιῶν κ. Μακρόπουλον καὶ τὸν βουλευτὴν κ. Εὐστρατιάδην.

— Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Μακαριώτατος προήδρευσε συνεδρίας τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ο.Δ.Ε.Π.

— Τῇ 25ῃ Ἰουλίου ἡ Α. Μακαριότης παρέστη εἰς τὴν γενομένην ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν ἑορτὴν πρὸς τιμὴν τοῦ καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Ἀ. Ἀλιβιζάτου, ἐπὶ τῇ συμπληρῶσει 45ετοῦς ἐπιστημονικῆς δράσεως αὐτοῦ.

— Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Θαυμακοῦ κ. Χρυσόστομος κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα Ἰούνιον ἐλειτούργησε καὶ ὀμίλησε, κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ τὰς ἑορτάς, εἰς διαφόρους ναοὺς τοῦ Πειραιῶς.

— Τῇ 1ῃ Ἰουλίου παρέστη εἰς τὴν Ἐκθεσὶν Ἑλληνικοῦ τοπίου, τὴν διοργανωθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Φυσιολατρικοῦ Συλλόγου Πειραιῶς.

— Τῇ 6ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς προήδρευσε συνεδρίας τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἀσύλου τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος Πειραιῶς.

— Τῇ 8ῃ ἐτέλεσεν Ἀγιασμὸν καὶ ὀμίλησεν ἐπὶ τῇ θεμελιώσει τοῦ 23ου Δημοτικοῦ Σχολείου Πειραιῶς (Ἀκτὴ Ἐαβιέρου).

— Τῇ 13ῃ Ἰουλίου μετέβη εἰς τὸ Ἀσύλον τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος καὶ συνειργάσθη μετ' ἐπιτροπῆς Λαχειοφόρου ἀγορᾶς ὑπὲρ τοῦ ἐν λόγῳ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἰδρυμάτος.

— Τῇ 15ῃ ἐπεσκέφθη τὴν Λαχειοφόρον ἀγορὰν, τὴν διοργανωθεῖσαν ὑπὲρ ἀποπερατώσεως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου Κορυθαλλοῦ.

— Τῇ 17ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἐξέπροσώπησε τὴν αὐτοῦ Μακαριότητα τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν κ. Θεόκλητον εἰς τὴν ἐν τῷ Δημοτικῷ Θεάτρῳ Πειραιῶς γενομένην καλλιτεχνικὴν ἑορτὴν τοῦ Λυκείου «Οἱ Τρεῖς Ἱεράρχαι».

— Τῇ 18ῃ ἐξέπροσώπησε τὴν αὐτοῦ Μακαριότητα εἰς τὰς Διπλωματικὰς Ἐξετάσεις τῆς Σχολῆς

Βυζαντινής Μουσικής ἐν τῷ Πειραιῶ Ὑνδέσῳ.

— Τῇ 19ῃ 'Ιουνίου παρέστη εἰς τὴν συνεδρία τῆς Παμπεραικῆς Ἐνώσεως ἀνεγέρσεως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ἁγίας Τριάδος Πειραιῶς εἰς τὸ Μέγαρον τοῦ Ἐμπορικοῦ Ἐπιμελητηρίου Πειραιῶς.

— Τῇ 20ῃ 'Ιουνίου προήδρευσε συνεδρία τῆς Ἐπιτροπῆς ἐκδόσεως τοῦ «Ἡμερολογίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» εἰς τὴν Ἀποστολικὴν Διακονίαν.

— Τῇ 22ᾳ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μετέσχε τῶν ἐγκαινίων τῆς Ἐκθέσεως Ἑλληνικῶν Προτύπων πλοίων εἰς τὸ Δημοτικὸν θέατρον Πειραιῶς. Ἀκολούθως μετέσχε τοῦ ἑορτασμοῦ ἐπὶ τῇ λήξει τῶν μαθημάτων εἰς τὸ Ἄσυλον τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος.

— Τῇ 26ῃ προήδρευσε τῆς συνεδρίας τῆς Ἐπιτροπῆς ἐκδόσεως τοῦ «Ἡμερολογίου».

— Τῇ 27ῃ προήδρευσε τῆς συνεδρίας τοῦ Ἄσουλου τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος καὶ μετέσχε συνεδρίας εἰς τὸ Δημαρχεῖον τοῦ Πειραιῶς τῆς Παμπεραικῆς Ἐπιτροπῆς Κυπριακοῦ Ἀγῶνος διὰ τὴν διενέργειαν ἐκδηλώσεων τοῦ Πειραικοῦ λαοῦ ὑπὲρ τοῦ Κυπριακοῦ.

— Τῇ 29ῃ παρουσιά τῶν τοπικῶν Ἀρχῶν τοῦ Πειραιῶς ἐτέλεσεν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Ἁγ. Κωνσταντίνου Πειραιῶς δοξολογίαν ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ ἑορτῇ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως.

— Τὴν 18ην 'Ιουνίου ἐ. ξ. ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Κερνίτσης κ. Χρυσόστομος παρέστη ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Μακαριωτάτου εἰς τὴν ἐτησίαν ἑορτὴν τοῦ Μαλλιοπουλείου Παιδικοῦ Ἄσουλου.

— Τὴν 22αν 'Ιουνίου ἐ. ξ. ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Κερνίτσης κ. Χρυσόστομος παρέστη, ἐντολῇ τῆς Α. Μακαριότητος, εἰς τὴν ἐν τῷ Παρνασσῷ ἑορτὴν τῆς ἀπονομῆς βραβείων εἰς τοὺς ἀριστεύσαντας μαθητὰς τῆς Σχολῆς ἀπόρων Παρνασσῶ.

Ἱ. Μητρόπολις Πατρῶν

Τῇ 28ῃ Μαΐου ἐγένετο ἐν Πάτραις Ἱερατικὸν Συνέδριον τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πατρῶν. Τὸ Συνέδριον ἠσχολήθη σὺν τοῖς ἄλλοις περὶ διάφορα θέματα ἐκκλησιαστικῆς τάξεως. Ἐπ' αὐτῶν καὶ εἰδικώτερον περὶ τῆς συμπεριφορᾶς τῶν ἱερέων ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας, ὠμίλησεν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης κ. Κωνσταντίνος. Ἠκολούθησε διεξοδικὴ συζήτησις ἐπὶ τοῦ ἀναπτυχθέντος θέματος, ἀκολουθῶν δὲ ὁ αἶθεος. Παναγιώτης Θεοδωρακόπουλος ἐξέθεσε τὰς ἐντυπώσεις τοῦ ἀπὸ τὴν φοίτησίν του εἰς τὴν Σχολὴν Ἐξομολόγων τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ συνεδρίου ἀνεπύχθησαν ὡσαύτως καὶ τὰ ἐξῆς θέματα: α) «Ὁ Ἱερεὺς καὶ τὸ ἔντυπον», ὑπὸ τοῦ Πρωτοσυγκέλλου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἱεροθέου Τσαντίλη καὶ β) «Ὁ Ἱερεὺς ἔναντι τῶν ξένων προπαγανδῶν», ὑπὸ τοῦ αἰθεο. Γεωργίου Παπαστάουρου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Ἱ. Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς

Ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Βορείου καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς ἐδωρήθησαν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν 325.000 φιλαλίδια ἐμβολίων κατὰ τῆς Ἀσιατικῆς Γρίπης. Τὰ ἐν λόγῳ ἐμβόλια προσεφέρθησαν εἰς τὴν Ἱ. Ἀρχιεπισκοπὴν ὑπὸ τῆς Φαρμακευτικῆς Ἐταιρείας Merck Sharp and Dohme International, τὸ σύνολον δὲ τούτων ἐπαρκεῖ διὰ τὸν διπλοῦν ἐμβολιασμόν 1.625.000 ἀτόμων. Τὰς δαπάνας παραλαβῆς, ἀποθηκείσεως καὶ ἀποστολῆς εἰς Ἑλλάδα, ἀνεγχομένης εἰς ἑννέα χιλιάδας δολλαρίων περίπου, κατέβαλεν ἡ Ἱ. Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς. Ἡδὴ ἀπεστάλησαν εἰς Ἑλλάδα περὶ τὰ 136 κιβώτια, ἡ ὑπόλοιπος δὲ ποσότης θὰ ἀποσταλῇ ἐντὸς τοῦ τρ. μηνὸς 'Ιουνίου. Πρὸς τὴν δωρητρίαν ἑταιρείαν ἐξέφρασε θερμὰς εὐχαριστίας ἡ Ἱ. Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς. Ἐξ ἄλλου ὁ τέως Πρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως κ. Γεωργακόπουλος, διὰ τηλεγραφήματος αὐτοῦ πρὸς τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον Ἀμερικῆς κ. Μιχαήλ, ἐξέ-

φρασε τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ τὰς εὐχαριστίας τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως διὰ τὰς ὑπὲρ τοῦ ἔθνους ἐπιτεύξεις τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς.

— Ὑπὸ τοῦ Σώματος τῆς Ἐφορίας τῆς Ἑλληνορθόδοξου Θεολ. Σχολῆς τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἀπεφασίσθη παμψηφεί, ἵνα ὁ Σχολάρχης Θεοφ. Ἐπίσκοπος Ἐλαίας κ. Ἀθηναγόρας προαγόμενος ἀναλάβῃ τὰ καθήκοντα τοῦ Προέδρου τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς. Ὡσαύτως ἀπεφασίσθη παμψηφεί, ὅπως τὰ καθήκοντα τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Σχολῆς ἀνατεθῶσι εἰς τὸν ἀχρι τοῦδε Κοσμητορὰ Παν. Ἀρχιμανδρίτην κ. Ἰωάννην Παπαδόπουλον. Κατόπιν τῶν ἀνωτέρων μεταβολῶν διωρίσθη ὑπὸ τῆς Ἐφορίας εἰδικὴ Ἐπιτροπὴ, ἵνα μελετήσῃ καὶ προσαρμόσῃ τὸν Κανονισμόν τῆς Σχολῆς πρὸς τὰς γενομένας μεταβολάς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ

Τῇ 22ᾳ παρ. μηνὸς 'Ιουνίου ἐγένετο ἐν Δαμασκῷ ἡ κηδεῖα τοῦ ἀποβιώσαντος Πατριάρχου Ἀντιοχείας κυροῦ Ἀλεξάνδρου Γ'. Τὴν ἐκφορὰν τῆς σοροῦ παρηκολούθησαν ἡ Ἱ. Σύνοδος, οἱ Σεβ. Ἱεράρχαι καὶ ὁ Κληρὸς τοῦ Θρόνου Ἀντιοχείας, ἐκπρόσωποι τῶν Ὀρθόδοξων Ἐκκλησιῶν, πολλοὶ Ἀραβες ἐπίσημοι καὶ πλῆθος λαοῦ. Τὴν Ἐκκλησίαν Ἑλλάδος ἐξεπροσώπησαν οἱ Σεβ. Συνοδικοὶ Σύνοδρου Θεσσαλονίκης κ. Παντελεήμων καὶ Μαρωνείας κ. Τιμόθεος. Τὸν ἀειμνηστον προσεφώνησε διὰ τῆς ἀλλαχοῦ τοῦ παρόντος δημοσιευομένης προσφωνήσεως αὐτοῦ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Παντελεήμων. Τὰ σχετικὰ πρὸς τὴν δρᾶσιν καὶ τὴν προσωπικότητα τοῦ ἀειμνηστοῦ ἱστοροῦνται ἐν τῇ δημοσιευομένῃ ἐν τῷ παρόντι τεύχει Νεκρολογία.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Δι' ἀποφάσεως τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Μόσχας κ. Ἀλεξίου ἠξιώθησαν τοῦ δικαιώματος νὰ φέρουν τὸν σταυρὸν ἐπὶ τοῦ καλυμμαυχίου ὁ ἀρχιεπίσκοπος Τσεμποξάρ κ. Μανουήλ, ὁ ἀρχιεπίσκοπος Βιννίτσης κ. Σίμων, ὁ ἀρχιεπίσκοπος Κισινιέβου κ. Νεκτάριος καὶ ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ρήγας κ. Φιλάρετος. Διὰ τῆς ἰδίας ἀποφάσεως, ἦτις ἐλήφθη τὴν 25ην Φεβρουαρίου 1958, ἀπενεμήθη ὁ τίτλος τοῦ ἀρχιεπισκόπου εἰς τὸν ἐπίσκοπον Πετροπαυλόφσκ κ. Ἰωσήφ καὶ τὸν ἐπίσκοπον Ἱρκούτσκι κ. Βενιαμίν.

— Ἡ Ἱ. Σύνοδος τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας ἀπεδέχθη τὰς αἰτήσεις τοῦ ἀρχιεπισκόπου Ἄλμα Ἄρτα κ. Ἀλεξίου καὶ τοῦ Μητροπολίτου Σαρατῶφ κ. Βενιαμίν περὶ συντάξεως,

— Τὸ τεύχος τοῦ Μαρτίου 1958 τοῦ ἐπισήμου ὀργάνου τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας, τὸ ὁποῖον ἐλήφθη πρὸ ὀλίγου, δημοσιεύει πλείστα ἐκκλησιαστικὰ εἰδήσεις καὶ διάφορα θεολογικὰ ἐπιστημονικὰ ἄρθρα. Ἄξιον ὄλας ἰδιαιτέρας προσοχῆς τυγχάνει τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁ ἀπόστολος τῶν Σλαύων ἅγιος Μεθόδιος ὡς κανονολόγος» περισπούδαστον ἄρθρον τοῦ γνωστοῦ Ρώσου κανονολόγου καθηγητοῦ κ. Σεργίου Τροϊτσκου καὶ τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «εἰκὼν καὶ ὁμοίωσις» δογματικὸν ἄρθρον τοῦ πρὸ τινῶν μηνῶν ἀποθανόντος εἰς Παρισίους Ρώσου καθηγητοῦ Β. Λόσσκου. Εἰς τὸ βιβλιογραφικὸν δελτίον τοῦ τεύχους αὐτοῦ δημοσιεύεται λαμπρὰ κριτικὴ τοῦ Ἀ. Βεντέρικωφ διὰ τὴν πραγματείαν τοῦ Γερμανοῦ καθηγητοῦ Ludolf Müller «Das Religionsphilosophische System Vladimir Solovjens», ἣτις ἐξεδόθη εἰς Βερολίνον τὸ 1956 καὶ ἣτις ἀποτελεῖ συστηματικὴν ἔκθεσιν τῆς θρησκευτικῆς μεταφυσικῆς τοῦ μεγάλου Ρώσου χριστιανοῦ φιλοσόφου Σολοβιέφ, κατὰ τὸν ὁποῖον «ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος δὲν προσεύχεται εἰς τὸν Θεόν, δὲν βοηθεῖ τοὺς ἀνθρώπους καὶ δὲν τελειοποιεῖ τὴν φύσιν του διὰ τῆς ἐγκρατείας εὐρίσκειται ἀκόμη πολὺ μακρὰν πάσης θρησκείας, ἔστω καὶ ἂν καθ' ὄλην τὴν ζωὴν του στοχαζέται, ὁμιλῇ ἢ γράφῃ διὰ προβλήματα τῆς θρησκείας».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Ο Υπουργός των Θρησκευμάτων κ. Ντουμπρόβιγιε Ραντοσάβλεβιτς, έπωφελούμενος της τακτικής συνόδου της 'Ιεραρχίας της Σερβικής 'Εκκλησίας, έδωκε την 5ην Μαΐου έ.έ. μεγάλην δεξίωσιν πρὸς τιμὴν τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Σερβίας κ. Βικεντίου καὶ τῶν μελῶν της Συνόδου της 'Ιεραρχίας. Εἰς τὴν δεξίωσιν παρέστησαν ὁ ἀντιπρόεδρος της Κυβερνήσεως κ. 'Αλέξανδρος Ράνκοβιτς, ὁ πρόεδρος της Βουλῆς της Σερβίας κ. Γιόβαν Βεσελίνοφ, ὁ ἀντιπρόεδρος της 'Ομοσπονδιακῆς Βουλῆς κ. Βλάντιμιρ Σμιτς, πολλοὶ ὑπουργοὶ καὶ ἄλλοι προσκεκλημένοι.

— Εἰς τὸ τεύχος τοῦ μηνὸς Μαΐου έ.έ. τοῦ ἐπισημοῦ ὀργάνου της Σερβικῆς 'Εκκλησίας «Γκλάσνικ» δημοσιεύεται τὸ κείμενον της προσπάτου ἰστογραφείσης νέας συμβάσεως περὶ κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως τοῦ ἱεροῦ κλήρου της Σερβικῆς 'Εκκλησίας. Κατὰ τὴν νέαν σύμβασιν, αἱ συντάξεις τῶν κληρικῶν κυμαίνονται ἀπὸ 6.300 - 17.700 ἡνάρια. Τὸ ὕψος τῶν συντάξεων ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰ προσόντα καὶ τὰ ἔτη ὑπηρεσίας τῶν ἠσφαλισμένων κληρικῶν.

— Εἰς τὸ αὐτὸ τεύχος τοῦ ἐπισημοῦ ὀργάνου της Σερβικῆς 'Εκκλησίας δημοσιεύεται λεπτομερῆς περιγραφή της περιουσίας τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Σερβίας κ. Βικεντίου ἀνὰ τὴν Σερβικὴν Μακεδονίαν, ἡ ὁποία ἔλαβε χώραν ἀπὸ της 28ης Μαρτίου μέχρι της 3ης 'Απριλίου 1958. Κατὰ τὴν διάρκειαν της παραμονῆς του εἰς τὴν πρωτεύουσάν της, Σερβικῆς Μακεδονίας ὁ Πατριάρχης κ. Βικέντιος ἔσχε μακρὰν συνομιλίαν μετὰ τοῦ Προέδρου της Βουλῆς τῶν Σκοπίων κ. Λαζάρου Κολισέβσκυ, ὁ ὁποῖος ἐξέθεσε τοὺς λόγους, διὰ τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ διευθετηθῶν τὸ ταχύτερον τὰ ἐκκλησιαστικὰ πράγματα εἰς τὴν Σερβικὴν Μακεδονίαν. Οἱ προσφωνήσαντες τὸν Μακαριώτατον Πατριάρχην κληρικοὶ της Σερβικῆς Μακεδονίας διεδήλωσαν τὴν ἐπιθυμίαν, ὅπως διὰ τὰς χηρεύουσας Μητροπόλεις της περιοχῆς αὐτῆς ἐκλεγῶν γνηνεῖς 'Αρχιερεῖς.

— Ο Μακαριώτατος Πατριάρχης Σερβίας κ. Βικέντιος ἐπέδωκε τὴν 20ὴν 'Απριλίου έ.έ. εἰς τὸν πρωτοπρεσβύτερον καὶ πρωτοσύγκελον της Σερβικῆς 'Επισκοπῆς Βουδιμίω κ. Ντουσάν Βούϊτσιτς ἐπιστήθιον σταυρόν, τὸν ὁποῖον τῷ ἀπένευμεν ἡ 'Ιερά Σύνοδος της Σερβικῆς 'Εκκλησίας εἰς ἀναγνώρισιν τοῦ γονίμου ἔργου του μετὰ τῶν 'Ορθοδόξων Σέρβων της Οὐγγαρίας.

— Τὸ ἐπίσημον ὄργανον της 'Εκκλησίας Σερβίας ἀναδημοσιεύει ἐκ τοῦ φύλλου της «'Εκκλησίας» της 1ης 'Απριλίου 1958 τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «'Η 'Ορθόδοξος 'Ενότις» σχόλιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπιδοκιμάζονται ἀπολύτως αἱ ἀπόψεις τοῦ Κοσμήτορος της Θεολογικῆς Σχολῆς Βελιγραδίου ἐπὶ της ἀνάγκης της ἀναπτύξεως φιλικῶν δεσμῶν μετὰ τῶν ἀδελφῶν 'Ορθοδόξων 'Εκκλησιῶν.

ΡΩΜΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ο Πάπας Πίος ΙΒ' διώρισε τὸν Καρδινάλιον 'Αγκατζιανιάν, Ρωμαιοκαθολικὸν Πατριάρχην τῶν 'Αρμενίων, ἀντιπρόεδρον της 'Ιερᾶς Συνόδου ὑπὲρ της διαδόσεως της πίστεως, εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ ἀποβιώσαντος 'Αμερικανοῦ Καρδινάλιου Στρίτχ.

— Τὸ Βατικανὸν ἐξέδωκε νέαν σειράν γραμματοσήμων, ἀναμνηστικῶν της συμμετοχῆς της 'Αγίας 'Εδρας εἰς τὴν Διεθνή 'Εκθεσιν τῶν Βρυξελλῶν 1958.

— Ἡ «Cité Secours» της Λούρδης (ἡ Πόλις της ἀλληλοβοηθείας), τὴν ὁποίαν ἱδρυσεν ἡ ἐν Παρισίοις ἑδρεύουσα Καθολικὴ 'Οργάνωσις «Secours Catholique» κατὰ τὸ 1956 καὶ 1957 ἐφιλοξένησεν 9.514 πτωχοὺς προσκυνητὰς καὶ παρέθεσε δωρεὰν γεύματα εἰς ἑτέρους 142.000.

— Κατὰ στατιστικὰς τοῦ ἐν Νέα 'Υόρκη «Καθολικοῦ Κέντρου πληροφοριῶν» ὁ ἀριθμὸς τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν ἐν Ἡν. Πολιτείαις ἀνέρχεται σήμερον εἰς 36.023.977.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Καθ' ἃ ἀναγράφει τὸ ἐν Γενεύῃ ἐκδιδόμενον «Μηναῖον Δελτίον Πληροφοριῶν», ἡ ἔτησις ἀσκαφῆς της Κεντρικῆς 'Επιτροπῆς τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν 'Εκκλησιῶν θὰ γίνῃ κατὰ τὸ τρέχον ἔτος μετὰ τῆς 21ης Αὐγούστου εἰς τὴν πλησίον της Κοπεγχάγης νησίᾳ Nyborg - Strand.

Μεταξὺ τῶν συζητηθησομένων θεμάτων εἶναι τὸ θέμα της Θρησκευτικῆς 'Ελευθερίας, τὸ της Προλήψεως ἐνδεχομένου πολέμου, τὸ της κοινῆς χριστιανικῆς εὐθύνης ἔναντι τῶν ραχδαίως ἐξελισσομένων χωρῶν, τὸ της συγχορευσεως τοῦ Διεθνούς Συμβουλίου 'Ιεραποστολῶν μετὰ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου 'Εκκλησιῶν καὶ τὸ της Γ' γενικῆς συνελεύσεως τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου 'Εκκλησιῶν.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Ι. ΦΑΡΛΕΚΑΣ

Τῆ 10ῃ πκρ. μηνὸς 'Ιουλίου ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ὁ Πρωτονοτάριος της 'Ι. 'Αρχιεπισκοπῆς 'Αθηνῶν 'Εμμανουήλ 'Ι. Φαρλέκας. Ὁ ἀείμνηστος ἐγεννήθη ἐν 'Αϊδινίῳ τὸ ἔτος 1877 ἐκ γονέων σπανίας εὐσεβεῖς καὶ ἀρετῆς. Μετὰ τὴν ἐν τῇ γενετείρᾳ αὐτοῦ ἀποπεράτωσιν τῶν γυμνασιακῶν αὐτοῦ σπουδῶν, διωρίσθη κοινοτικὸς διδάσκαλος ἐν 'Αϊδινίῳ, ὀλίγον δὲ βραδύτερον προσελήφθη ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου 'Ηλιουπόλεως ὡς διευθυντῆς τῶν γραφείων της 'Ι. Μητροπόλεως αὐτοῦ. Ἐκτοτε ὁ ἀείμνηστος ἀφιερῶθη εἰς τὴν διακονίαν της 'Εκκλησίας ὑπηρετήσας αὐτὴν μετὰ ζήλου ἱεροῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ἐν 'Εφέσῳ, ἀπὸ δὲ τοῦ ἔτους 1924 ἐν 'Αθήναις διορισθεὶς ὡς Γραμματεὺς της 'Ι. 'Αρχιεπισκοπῆς 'Αθηνῶν. Πρὸς τούτοις ὁ αἰδίδιμος Πρωτονοτάριος ἀνέπτυξε πλουσίαν συγγραφικὴν δρασίαν. Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1924 ἤρξατο ἐκδίδων κατ' ἔτος μέχρι τοῦ 1953 τὸ «'Εγκόλπιον 'Εκκλησιαστικῶν Ἡμερολόγιον», προσέτι δὲ ἐξέδωκε κατὰ καιροὺς καὶ πλείστα ἄλλα ἀξιόλογα βοηθήματα. Σπουδαία ἐξ ἄλλου ὑπῆρξεν ἡ συμβολὴ τοῦ ἀείμνηστου εἰς τὴν διάδοσιν της 'Εκκλησιαστικῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς, τὴν ὁποίαν διὰ τῶν πλουσίων μουσικῶν συγγραφῶν καὶ διὰ της διδασκαλίας αὐτοῦ προήγαγεν καὶ ὑπερήσπισεν ἀπὸ ἀπαραδέκτων νεωτερισμῶν καὶ νοθειῶν.

Ὁ μεταστάς διεκρίθη ὡσαύτως διὰ τὰς σπανίας χριστιανικὰς ἀρετὰς αὐτοῦ, διὰ τὴν ἀνωτερότητα τοῦ ἤθους καὶ τὸ ἄσφογον τοῦ χαρακτήρος. Ταῦτα πάντα ὁμοῦ μετὰ τῶν συγγραφῶν αὐτοῦ συνετέλεσαν ὥστε ὁ μεταστάς νὰ χαίρῃ φήμης ἀγαθῆς ἐν τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς κύκλοις, τιμῶμενος καὶ ἀγαπῶμενος ὑπὸ τε τοῦ κλήρου καὶ τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ.

Ἡ κηδεῖα τοῦ μεταστάντος ἐγένετο ἐν τῷ 'Ιερῷ Ναῷ τοῦ 'Αγ. Δημητρίου 'Αμπελοκήπων, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου 'Αρχιεπισκόπου 'Αθηνῶν κ. Θεοκλήτου, συμπαραστατομένου ὑπὸ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Θεσσαλονίκης κ. Παντελεήμονος, Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος κ. 'Ιακώβου καὶ τοῦ Θεοφ. 'Επισκόπου Πατᾶρων κ. Μελετίου. 'Επικήδειον ἐξεφώνησεν ὁ Μακαριώτατος 'Αρχιεπίσκοπος, ἀπὸ μέρους δὲ τοῦ Πανελληνίου Συλλόγου 'Ιεροφαλτῶν ἀπεχαιρέτησε τὸν μεταστάντα ὁ κ. Α. Μπελοῦσης.

Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Ἡ Διαχειριστική Ἐπιτροπή τοῦ Κληροδοτήματος Θεμ. Ἀναστασιάδου, προκηρύσσει διαγωνισμόν διὰ τὴν συγγραφὴν τριῶν τευχῶν ἐκλαϊκευτικοῦ περιεχομένου, ἀνευ ἐπιστημονικῶν σημειώσεων, ἐκτὸς τῆς ἀπαραιτήτου βιβλιογραφίας καὶ τῆς παραθέσεως ξένων γνωμῶν, ἐπὶ τῶν ἑξῆς θεμάτων:

1. Ἡ σύγχρονος ψυχολογία καὶ ἡ ψυχὴ.
2. Ἡ Ἁγία Γραφή καὶ ἡ σύγχρονος Ἀρχαιολογία.
3. Ἡ Οἰκογένεια, ἐξ ἐπόψεως ἱστορικῆς, κοινωνιολογικῆς καὶ χριστιανικῆς.

Ἐκαστον τεῦχος θὰ περιλαμβάνῃ περίπου τρία (3) 16σέλιδα τυπογραφικὰ φύλλα, σχήματος 8ου. Γλῶσσα ἀπλὴ καθαρεύουσα. Προθεσμία παραδόσεως τῶν χειρογράφων, δακτυλογραφημένων ἐπὶ τῆς μιᾶς ὄψεως τοῦ χάρτου, μέχρι καὶ τῆς 15ης Δεκεμβρίου ἔ. ἔ. ἐπὶ ἀποδείξει καὶ ἐντὸς ἐσφραγισμένου φακέλου εἰς τὸ ἐνταῦθα Δικηγορικὸν Γραφεῖον τοῦ κ. Χρυσόστομου Νεαμονιτάκη, ὁδὸς Πραξιτέλους 40, Τηλ. 32-202 παρ' ᾧ παρέχονται καὶ πληροφορία.

Ἡ Ἐπιτροπή, κατὰ τὴν ἀπόλυτον κρίσιν αὐτῆς θ' ἀπονείμῃ ἀνά ἓν βραβεῖον εἰς τὴν καλλιτέραν πραγματείαν ἐκάστου θέματος καὶ δὴ δραχμὰς τέσσαρας χιλιάδας (4.000) τοῖς μετρητοῖς καὶ διακόσια (200) ἀντίτυπα ἐκ τοῦ ἐκτυπωθησομένου ἔργου, ὅστις τοῦ ἀπόλοιπα ἀντίτυπα θὰ διαθέσῃ αὐτῇ ὑπὲρ τοῦ σκοποῦ τοῦ κληροδοτήματος κατὰ τὴν κρίσιν αὐτῆς.

Ἡ Ἐπιτροπή διατηρεῖ τὸ δικαίωμα ὡς μὴ προβῆ εἰς βράβειον, ἄρα δὲ καὶ δημοσίευσιν, οὐδεμιᾶς τῶν υποβληθησομένων ἔργασιδων, κηρύσσουσα τὴν ματαίωσιν τοῦ διαγωνισμοῦ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 6ῃ Ἰουνίου 1958

Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς
† Ὁ Ἀθηνῶν Θεόκλητος

Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν

ΚΛΗΤΗΡΙΟΝ ΕΠΙΚΡΙΜΑ

Πρὸς τὸν Ἀρχιμ. Κωνσταντῖνον Παπαλουκᾶν
(ἀγνώστου διαμονῆς)

Καλοῦμέν σε, ὡς ἐμφανισθῆς ἐνώπιον τοῦ Ἐπισκοπικοῦ δικαστηρίου καὶ εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς τὴν 4ην Ἰουλίου, ἡμέραν Παρασκευῆν καὶ ὥραν 12 μ., ἵνα δικασθῆς ὡς κατηγορούμενος ἐπὶ τῇ δι' ἣν διεξήχθη ἔνορκος ἀνάκρισις ἐναντίον σου, κατηγορία.

Προσεπιδηλοῦμέν σοι, ὅτι ἂν μὴ ἐμφανισθῆς τῇ ὡς ἄνω ἡμέρᾳ τε καὶ ὥρᾳ, θέλεις δικασθῆ ἔρημην.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 4 Ἰουνίου 1958

Ὁ Πρόεδρος
τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου
† Ὁ Κερνίτης Χρυσόστομος

Ἱερὰ Μητρόπολις Μεσσηνίας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46, 47 καὶ 48 τοῦ Α. Ν. 2200/40 «περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» καὶ προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῆς κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ: α) Εὐαγ. Θεοτόκου Ἀντικαλάμου καὶ β) Εἰσ. Θεοτόκου Μάλτας π. Δ. Ἀνδανείας, καλοῦμεν τοὺς

βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα πρὸς κατάληψιν τῆς κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως, ὡς ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ πιστοποιητικά, ἵνα προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν τοῦ ὑποψηφίου.

Ἐν Καλάμαις τῇ 31ῃ Μαΐου 1958

† Ὁ Μεσσηνίας Χρυσόστομος.

Ἱερὰ Μητρόπολις Παροναξίας

Προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῆς κενῆς θέσεως τακτικοῦ Ἐφημερίου τοῦ Ἐνοριακοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Παντανάσσης τῆς πόλεως Νάξου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσιν αὐτὴν καὶ ἔχοντας τὸν ἱερὸν πόνον καὶ ἔνθεον ζῆλον νὰ ἀναλάβωσι τὸ θεῖον καὶ ὑψηλὸν τῆς Ἱερωσύνης ἀξίωμα καὶ μὴ κατεγνωσμένους τὸ συνειδὸς διὰ κωλυτικὰ αὐτῆς παραπτώματα, ἀλλὰ μεμαρτυρημένον ἀγνὸν καὶ καθαρὸν ἐν πᾶσιν ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας βίον, ἅμα δὲ καὶ τὰ ὑπὸ τῶν ἀρθρῶν 47 τοῦ «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» κωδικοποιηθέντος ὑπ' ἀριθ. 2200/1940 Ἀ. Νόμου καὶ 10 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 586/194 Ν. Διατάγματος ὀριζόμενα προσόντα, ὡς ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίης ἐν τῷ Περιδικῷ «Ἐκκλησίᾳ» ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὴν σχετικὴν πρὸς τοῦτο αἴτησιν, συνοδευομένην ὑπὸ τῶν ἐν αὐτοῖς ὀριζόμενων πιστοποιητικῶν, ἵνα, ἐφ' ὅσον ταῦτα ἴθελον εὐρεθῆ ἐν τάξει, ἀνακηρύξωμεν αὐτοὺς ὑποψηφίους διὰ τὴν θέσιν ταύτην.

Ἐν Νάξῳ τῇ 23ῃ Ἰουνίου 1958

† Ὁ Παροναξίας Ἀμβρόσιος.

ἘΚΚΛΗΣΙΑ,

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐκδιδόμενον κατὰ δεκαπενθήμερον

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἀθηνῶν **ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ**

† Ὁ Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος **ΙΑΚΩΒΟΣ**

† Ὁ Βεργοῖας καὶ Ναούσης **ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ**

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ Κ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Θεοδ. Σπεράντσα, Ἐθνικὴ ἀνάγκη.

Ἡ ἀπονομὴ τῶν πτυχίων εἰς τὰς ἀποφοίτους τῆς Σχολῆς Διακονισσῶν.

Ἰωάννου Καρμίρη, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ Βασιλικοῦ Ἐπιτρόπου παρὰ τῇ Ἱ. Συνόδῳ, Ἐκ τῆς Ἐκκλησιολογίας τοῦ Μεγάλου Βασιλείου (Συνέχεια).

Μ. Πρωτοπρ. Κ. Μωραϊτάκη, Ὁ Πατριάρχης τῆς Μεγάλης Θεουπόλεως Ἀντιοχείας καὶ πάσης Ἀνατολῆς Ἀλέξανδρος ὁ Γ' (†).

Ἀρχιμ. Εὐθυμίου Ἐλευθεριάδου, εἰς τοὺς Πρωτοκορυφαίους Πέτρον καὶ Παῦλον.

Παρατηρήσεων στήλη.

Ἐκκλησιαστικὰ Χρονικά.

Προκηρύξεις ἐκλογῆς ἱερέων.

Ἐπεύθυνος Τυπογραφείου: **ΤΙΜΟΛΩΝ ΡΟΥΤΣΗΣ**

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἐν Ἀθήναις, Ἰαοῦ 1.